FULGERUL NEÎNTRERUPT

NORMAN A. FOX

Editura OLIMP

Cărţile lui NORMAN A. FOX au fost tipărite în peste 25 milioane de exemplare.

FULGERUL NEÎNTRERUPT

de

NORMAN A. FOX

Traducere în limba română de
Delia Mucică

Editura OLIMP
1993

Colecţia WESTERN 1

Long Lightning
Copyright © 1991 Norman A. Fox
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Olimp
© Editura Olimp 1993

ISBN 973—95861—6—3

1.

AMBUSCADA

Aici, printre stînci, se aciuise căldura, ca și pericolul ; în acest punct crucial al asediului, Brandon simțea pericolul acut, pînă la paroxism, trăind în același timp și o senzație de irealitate. Soarele coborînd spre apus mai ardea cu putere și bănui că tocmai dogoarea îl făcea să delireze. Curată nebunuie și felul în care se holba la mîna lui dreaptă. O mînă pe care puteai să te bizui, arsă de soare, bătătorită de munca grea, o mînă strîngînd puternic un Colt 45, ciudată unealtă pentru un constructor-șef de linii de telegraf. Spunea multe despre el mîna aceasta. Poate că n-o dăduse prea ușor în semn de prietenie ; nici o femeie nu s-a găsit să i-o țină, iar unii oameni ajunseseră să se teamă de ea, și totuși mîngîiase cu blîndețe caii și fusese mult timp folosită în sprijinul dreptății. Se uita fix la mîna sa, simțindu-se plin de mîndrie și totuși mulțumit : făcuse multe, dar mai erau atîtea de făcut și nu mai exista nici o șansă să le mai poată face. Cam asta pierde un om o dată cu viața, lucrurile neterminate, multele nevoi care erau și ale sale și ale altora. Tot gîndindu-se la asta, mînia crescu în el, la auzul gloanțelor care cîntau în vale, a gloanțelor care mușcau piatra și țiuiau prin preajmă, aducîndu-i permanent aminte că era un om încolțit și că timpul

era pentru el pe sfîrşite. Cei care-l încolţiseră aici dovedeau o perseverenţă care-i aducea brutal la cunoştinţă intenţiile lor. Se căţărase pînă aici, şi acum nu putea urca mai departe.

Era înconjurat de stîncile care-l adăposteau, de gloanţele asediatorilor, dar tot în spatele lui se afla şi acel perete de stîncă, atît de abrupt, de imposibil de escaladat, încît îi închidea portiţa de scăpare, deşi nu depăşea douăzeci de picioare înălţime. Avea destule gloanţe în cartuşieră şi patruzeci şi cinci-ul în mînă şi, atîta timp, cît putea să-i supravegheze pe cei de dedesubt, era sigur că nu se vor răspîndi ca să-l încercuiască. După cîte-şi dădea seama, nu aveau puşti. Dar cînd se lăsa întunericul, se vor repezi asupra lui şi nu-i mai rămînea nici un loc unde să se retragă. Cam asta era situaţia.

Din locul în care se ghemuise, cu sudoarea care-i dădea mîncărimi, alunecîndu-i pe pulpele încordate şi dureroase, putea vedea întreaga panoramă a cîmpiei ce se întindea dedesubt, plină de tufişuri şi pietroaie, cu munţii ridicîndu-se înceţoşaţi şi palid-albăstrii în zare. Erau copaci acolo sus, poate şi apă, şi iarbă răcoroasă în care un om se poate întinde. Se forţă să-şi îndrepte gîndurile în altă parte ; ele nu-l ajutau ca soarele să fie mai puţin fierbinte. Ceva mai aproape, o linie precisă de stîlpi de telegraf se întinde venind dinspre sud. Se uită la linie cu drag ; aici, pe un alt plan, începuse un nou proiect. Dacă stătea să se gîndească, toată viaţa lui, ca adult, fusese măsurată de stîlpii de telegraf.

La naiba cu soarele ăsta care-l aducea tot mai aproape de moarte. La naiba şi cu oamenii ăştia care nu vorbeau decît cu gloanţe, oricum nu înţe-

legea deloc de ce-i doresc scalpul. I se scîrbise de toată afacerea asta.
Își scutură capul și se întoarse cu mintea limpede și înrăit. Uitîndu-se încă o dată la linia de telegraf, se gîndi că și viața lui era legată de a altora, la fel ca firul de telegraf care se întindea de la un stîlp la altul. Sam Whitcomb ; o jumătate de continent mai încolo, nu era amenințat de gloanțele asediaților ; bătrînul Sam conta mult pe Holt Brandon ca să mai construiască încă o linie de telegraf. Jake Fargo, la șantierul din nord, va continua să aștepte un om ce nu se va mai întoarce. De bună seamă, echipa va fi încîntată să scape de un șef dur, dar o să simtă lipsa lui Holt Brandon cînd treaba va merge greu. O parte din speranțele tuturor acestor oameni vor muri printre stînci. Își dădu seama că își cam plînge de milă cu astfel de gînduri, așa că le lăsă baltă. Mai bine să storci din fiecare minut care trece numai ce e folositor. Mai bine să-ți ții capul aplecat și pistolul pregătit.
O mișcare îi atrase atenția, cînd unul dintre asediatori se tîrî mai aproape. Pentru o clipă, omul fu vizibil, cu fundul ridicat și caraghios. Brandon se forță să fie atent. Erau mai mult de șase oameni printre stîncile mici, împrăștiate la baza pantei. Numai să se arate vreunul, oricît de puțin, că se va și trezi găurit. Brandon trase un foc doar pentru a le reaminti că încă mai are o armă. Fumul de la armă pluti înapoi spre el, învățîndu-l ; îi mută nasul din loc și-i irită ochii. Ciudat, să tragi în niște străini, luptînd doar pentru că ți-au blocat calea și n-ai mai avut de ales. Începea să se simtă din nou delirînd.
Își miji ochii spre soarele Montanei. Cobora din ce în ce mai jos — al dracului de jos. Se uită din

nou spre calul lui, ridicîndu-se puțin și expunîndu-și capul. Avea o slăbiciune pentru această iapă bălțată. Își aminti de sticla de whisky pe care o pusese bine în coburii șeii ca să-i facă o surpriză lui Jake Fargo, șeful său de șantier. A naibii surpriză, dar ținea la Jake. Ceva mai încolo putea vedea caii atacatorilor, retrași la o distanță mai mare decît putea bate o pușcă, chiar de-ar fi avut una și ar fi fost atît de nemernic încît să pornească un război împotriva cailor. Calul său o luase la goană după primele împușcături care-l făcuseră să se tîrască la pămînt într-o pretinsă agonie.

Asta se întîmplase acum două-trei ore. Călărea dinspre tabără spre sud, către orășelul Salish și, în timpul ăsta, se tot lupta să rezolve cîteva probleme de construcție. Atunci a fost atacat pe neașteptate ; se aruncase la pămînt ca un om lovit de moarte. Șmecheria asta îi dăduse posibilitatea să fugă, printre gloanțe, pînă la aceste stînci. Acum, încercînd să-și destindă mușchii dureroși, își dorea să fi rămas în șa. Împușcăturile erau dese ca grindina.

Și cu toate astea, să fie al dracului dacă renunța să mai spere. Nu-i plăcuse niciodată acest mod de a gîndi. La treizeci și unu de ani, își mai reamintea Texasul de pe vremea reconstrucției și a *carpetbagg-erilor ;* lăsase în urma lui, în acele vremuri tulburi, mai bine de un deceniu și jumătate de viață de graniță — ani în care a întins fire de telegraf de la Pecos pînă pe crestele munților stîncoși. Ce de-a sîrme întinseseră, el și Sam Whitcomb ! I se strînsese inima, gîndindu-se la toți anii aceia. Acum își cîntări șansele din nou și constată că-s cam slăbuțe. Cînd își auzi numele strigat.

— Brandon ! Hei, Brandon !

În curînd amurgul, iar apoi noaptea o să vină repede. Privind pe furiș, Brandon văzu niște crengi mișcîndu-se, deși nu era nici o adiere ; și aceeași voce dură, prudentă, spuse :

— Vrei să discutăm, Brandon ?

— Cine vorbește ?

— Sherm Lucas.

Lucas — în Salish i se spusese lui Brandon că Sherm Lucas era regele bandiților din regiune, și numele omului îl făcu pe Brandon să bănuiască de ce fusese atacat. Riscă și se ridică în picioare ca să nu fie nevoit să strige prea tare.

— Nu prea ai multe de luat, de data asta. Am opt dolari, ceva lucruri și un cuțit cu lama ciobită. Merită atîta oboseală ?

— Vino-ncoace, marțafoiule, să vorbim, îl invită Lucas.

— Faci o greșeală, omule. Poate-ți închipui că am la mine salariile oamenilor. Dar mă îndreptam spre sud, către Salish, cînd m-ați atacat. Mă duceam spre sediul nostru pentru o mică discuție.

— Nu contează, îi răspunse Lucas. Pe *tine* te vrem. Vocea i se ridică. Și te vom avea, marțafoiule. Poți face să ne fie mai ușor, sau poți face să ne fie mai greu și, cînd te prindem, ne-om aminti cum a fost.

Ce voce încrezută avea Lucas, că era înfierbîntat : nu mai era aceeași voce prudentă. O voce de tipul „sînt plin de mine, poa' să vină și potopul !". Pe Brandon îi chinuia dorința de a-l privi mai bine pe acest individ. Tînăr, își dădu seama Brandon, dar nu dintre tinerii lipsiți de minte. Genul care nu-ți arată mai mult decît un colț al asului. Această privire fugară fusese de ajuns.

— Pe tine te vrem, spusese Lucas.

Brandon se înfurie. Cînd lucrezi pentru Mountain Telegraph Company — constructor-şef, nu orice — te izbeşti tot timpul de Consolidated Telegraph, pînă cînd ajungi să-i recunoşti stilul oriunde şi oricînd. Fire tăiate, echipe de muncitori ascunzîndu-se de gloanţe, trenuri întregi de echipament şi provizii împiedicate să ajungă la destinaţie. Cu toate astea se confruntase şi în Colorado, şi pe întinderile sărate ale Utahului, şi în umbra lui Sangre de Cristos. Acum avea contract să construiască o linie de telegraf pînă într-un punct de pe harta Montanei numit Warlock. Din nou trebuia să întindă fulgerul cel lung al telegrafului peste munte, într-o competiţie cu timpul. Şi din nou umbra lui Consolidated plana asupra sa.

— Vino să mă iei ! strigă Brandon. Dar le vei spune şefilor de la Consolidated că ţi-ai cîştigat paralele.

— Aşa cum cînţi, aşa vei şi dansa, marţafoiule — îi răspunse Lucas rîzînd.

Ridicîndu-şi arma, Brandon trase asupra tufişului ; dar chiar în timp ce trăgea, ştiu că Lucas o luase deja din loc. Rîsul acestuia se răspîndi în aer, făcînd parcă în ciuda pistolului ; alte împuşcături porniră, iar stînca se sfărîmă chiar lîngă mîna lui Brandon. Ţăndări îi săriră pe obraz ; se strîmbă de durere. Gloanţele ricoşau, ţiuind. Nu erau nişte străini aceşti oameni din vale ; acelaşi vechi duşman, cu o faţă nouă şi nevăzută. Brandon se aruncă jos şi se moşmondi să-şi încarce pistolul cu degete de lemn din cauza grabei. Dar o dată ce-şi încărcă arma, se mulţumi s-o ţină în mînă, cu urechile ciulite să prindă orice zgomot ce i-ar putea spune că se pregătesc să-l atace.

Aştepta astfel mult timp, şi deodată se, înseră, stîncile deveniră gri, iar cerul era roşu-arămiu la apus.

Ridicîndu-se în genunchi, Brandon îşi aruncă o privire peste stînca în spatele căreia se adăpostea. Din nou se desprinseră ţăndări din gresie ; dedesubt, focurile de armă se vedeau portocalii, în penumbră, dar nu erau prea dese. Timpul lucra în favoarea lui Lucas acum — timpul, ca şi întunericul ce se apropia. Ghinionul era că şi Lucas ştia asta.

Da, în curînd, Lucas şi oamenii săi vor putea să se răspîndească în siguranţă, ca tot atîtea muşte de nisip, probabil că vor ajunge şi în vîrful stîncii de deasupra sa, făcînd un laţ din oameni pe care îl vor strînge. Dar acum Holt Brandon ştia că acesta nu era un atac la întîmplare, o încercare de a schimba cîteva gloanţe pentru conţinutul buzunarelor unui călăreţ mort. Ei bine, le va arăta el ce înseamnă o luptă, înainte să reuşească să-l prindă. Champ McCoy şi toată gaşca de la Consolidated vor trebui să înghită asta cînd vor primi raportul. Asta-i era dispoziţia, cînd auzi deasupra capului fîşîitul unei frînghii care apoi îi căzu pe umeri.

Primul lui gînd a fost că unul dintre bandiţi a reuşit să ajungă în vîrful stîncii ; aşa că se întoarse, pregătindu-se să tragă în orice s-ar fi arătat. Stomacul i se strînse de frică, dar reuşi să se stăpînească. Era prea întuneric ca să vezi cine ştie ce, dar îşi dădea seama instinctiv că duşmanul nu avusese timp ca să ajungă pînă acolo. Îi urmărise cu prea multă atenţie cît timp fusese lumină. Auzi o şoaptă de deasupra :

— Leagă-te cu frînghia de subţiori.

Din cauza surprizei, aproape scăpă arma din mînă. Era o voce de fată.

Acum, Brandon își dădea seama, nu era timp de pus întrebări. O dată ce-ai sărit din lac în puț, e greu să ajungi într-un lac și mai adînc. Își leagă frînghia și se simți tras în sus, mai întîi ușor, apoi picioarele i se desprinseseră de sol și începu să fie ridicat. Erau cam douăzeci de picioare pînă sus, după cum făcuse el socoteala. În curînd depășise nivelul stîncilor și era ca un păianjen atîrnînd de capătul unui fir, țintă ușoară de la baza pantei, dacă bănuiau ce se întîmplă. Începea să transpire.

Binecuvîntă întunericul și, tocmai atunci, auzi un foc de armă. Plumbul crestă suprafața peretelui și simți din nou o țandără de stîncă pe obraz. O altă armă păcăni, apoi încă una. De jos se auzi un strigăt sălbatic. Era plin de furie și dezamăgire. Brandon lovi cu picioarele stînca, încercînd să găsească o priză care să-l ajute să urce. Mai fusese și înainte în situații dificile, dar niciodată atît de neajutorat și de lipsit de apărare în fața gloanțelor. Ajunse sus, la buza peretelui, și niște mîini îl săltau spre un loc ferit.

— Ușurel acuma, o auzi pe fată șoptind.

Se tîrî în genunchi pînă cînd simți că este destul de departe de marginea peretelui, atît cît să iasă din bătaia gloanțelor. Se descotorosi de sfoară și își dădu seama că răsuflă din greu.

Fata era lîngă el și cu ea mai era un bărbat. Era negru, avea peste șase picioare înălțime, da, era un negru uriaș. Era îmbrăcat în haine de fermă, acest Samson negru ; fata avea o fustă-pantalon de călărie și o cămașă cadrilată. De atîta își putea da seama.

Fata îi puse mîna pe umăr, spunînd : „Vino". Își putea da seama că era emoționată ; o simțea tremurînd și-ar fi vrut să o calmeze, să-i ofere ceva din puterea lui. Își întinse mîna.

— Haide, murmură ea din nou.

Platoul din vîrful stîncii se înalță într-o pantă lină. Cei trei urcară panta, pînă ce ajunseră sus și depășiră vîrful dealului. Acolo, Brandon se opri, nemișcat și atent. Focurile de armă încetaseră.

— Pe aici. Caii ne așteaptă, spuse fata.

Stelele începuseră să strălucească și Brandon putea s-o vadă. Fata, deși încordată de tensiune, era drăguță ; mișcările îi erau impertinente ca ale unui tînăr lup. Brandon își spuse că părul, deși aproape ascuns sub un sombrero, era negru ca tăciunele. Avea cam douăzeci de ani.

Ea arătă cu degetul și mirarea îl cuprinse din nou pe Brandon, cînd văzu siluetele a trei cai legați de un tufiș singuratic pe acest vîrf de deal fără vegetație. Unul dintre cai era chiar al său. Era sigur că era pagul său, pe cît putea fi cineva în această lumină nesigură.

Fata zîmbi, arătîndu-și dinții albi. Își revenise și părea mulțumită de sine.

— Am dat de calul tău păscînd ceva mai la nord. Așa ne-am dat seama că ai putea fi în pericol. Apoi am auzit împușcăturile și ne-am îndreptat spre deal. A trebuit să așteptăm să se lase întunericul înainte să te putem ajuta. Vocea i se făcu mai încordată.

— Era ceata lui Sherm Lucas, presupun. O încercare de jaf, nu-i așa ?

Dădu din cap, lăsînd-o să creadă că-i așa. Își aminti cu un fior de gheață în tot trupul cît de bine fusese pusă la cale capcana de la baza peretelui. Dorea să-i mulțumească, dar acum cel mai impor-

tant lucru era să se urce în șa ca să profite de timpul care-i trebuia lui Sherm Lucas și oamenilor lui ca să coboare pînă la cai și apoi să urce dealul.
Merseră pînă la caii ce-i așteptau și Brandon luă o ploscă din coburi, oferind-o celor doi. Făcură un semn că nu le e sete și atunci lăsă apa să-i curgă pe gît. După ce se suiră pe cai, negrul cel uriaș luă conducerea ; lăsară să treacă o milă în tăcere, îndreptîndu-se spre nord, peste o întindere luminată de stele, în care toate i se păreau stranii lui Brandon și el era mulțumit că era condus.
Copaci apărură și-i înconjurară, iar ei călăriră mai adînc în pădure, printr-un pîlc de molizi. Apoi negrul își opri calul. Brandon și fata făcură la fel. Luna tocmai apărea ; lumina se strecura printre copaci și lăsa pe toți trei umbre dantelate.
Negrul, după ce coborî de pe cal, se lăsă în jos și-și lipi urechea de pămînt. Se ridică apoi, mișcîndu-se cu suplețe în ciuda trupului său masiv.
— Sînt călăreți pe aproape, Domingo ? îl întrebă fata.
— Nu, Miss Ellen, răspunse negrul, cu vocea lui, blîndă și plăcută ca cea a unei femei, la fel de surprinzătoare ca și restul persoanei sale.
Brandon își simiți pielea furnicată ; era ceva atît de primitiv în acest negru încît îl ducea cu gîndul la o imensă panteră neagră. Ăsta nu era doar un negrotei de pe plantațiile de trestie de zahăr.
— Vreau să vă spun cît vă sînt de recunoscător, amîndurora, rosti Brandon.
Fata îl măsură cu o privire lungă și rămase tăcută. Apoi continuă.
— Mă întreb dacă ai fi dispus să dovedești asta, domnule Brandon.

— Îmi știi numele ? întrebă el surprins.
— Și ceea ce faci. Construiești o linie de telegraf pînă la Warlock, tabăra aceea care trăiește un nou *boom*. Pînă acum ai urmat o linie dreaptă de la Salish înspre nord. Dar săpătorii dumitale au cotit-o spre vest, în ultimele zile. Asta înseamnă că ai hotărît să trasezi linia prin Valea celor Trei Surori, nu-i așa ?
— De unde naiba poți să știi toate astea, zîmbi el.
— Ți-am urmărit lucrările prin binoclu. Ca și Domingo. Schimbarea de rută este evidentă. Ceea ce-ți cer eu acum este să nu intri în această vale.
— El încetă să mai zîmbească.
— Sper că ai un motiv foarte puternic, spuse.
— Motivul meu nu este important pentru dumneata. Este important doar în ce mă privește.
El tăcu, gîndindu-se că aude în depărtare copite de cai, fără să fie însă sigur. Chiar dacă uriașul negru le auzea și el, nu dădea nici un semn. Stătea grav și nemișcat, urmărindu-l pe Brandon. O pasăre de noapte bătu din aripi deasupra lor și-și aruncă umbra peste ei ; un animal mic își ascuțea gheruțele în covorul de ace de molid.
— Îmi pare rău, spuse Brandon. Probabil că nici motivele mele nu sînt importante pentru dumneata. Dar trebuie să trec prin Valea celor Trei Surori.
— Ți-am salvat viața în seara asta. N-aș fi vrut să-ți amintesc de asta.
O rază de lună hoinară îi căzu pe buze ; erau pline și roșii și arătau un temperament bine ținut în frîu.
— Nu trebuie să-mi reamintești. Dar ceea ce-ți datorez este ceva personal. Mountain Telegraph este altceva. Este slujba mea. Sper să-ți pot plăti

cîndva datoria. Eu, și nu Mountain. Își dădea seama că asta suna destul de brutal, și-i părea rău. Își ridică mîinile și le lăsă să cadă.

— Mi s-a spus în Salish că ești încăpățînat. Acuma îmi dau seama că mi s-a spus adevărul.

Ridică din umeri. Mai avusese de-a face cu așa ceva și înainte, cu această lipsă de înțelegere despre cum e între un om și slujba sa. Ar fi vrut să spună mai multe, să arate clar că este cu adevărat recunoscător, dar cuvintele nu veneau. Era tulburat de ea, fără îndoială. Arăta bine în penumbră ; era o femeie ascultînd de acea nevoie pe care el o îngropase de mult în asprimea muncii. Îi putea vedea curba lină a sînilor prin cămașa cadrilată și-i putea mirosi parfumul slab, care-l tulbura. Dar atracția pentru ea era mai mult decît carnală ; știa că este curajoasă, cunoscînd acest pămînt și violența lui, mai matură decît o arătau anii și, astfel, asemănîndu-se cu el. Era plin de foc, dar și de înțelepciune și curaj ; iar nevoile unui bărbat sînt multe.

— Îmi pare rău — spuse el din nou.

Ridică hățurile și-și atinse ușor bălțata cu cizma.

— Pe curînd.

Avea puternic senzația că ea ar putea să-l atîțe pe uriașul negru împotriva lui, așa cum cineva asmute un cîine. Avea o armă, e adevărat, dar îi era îndatorat și negrului ; trebuie să fi fost puterea brațelor lui Domingo care-l ridicase pînă pe buza peretelui. Frica îi muri repede. Datoria sa era mai puternică. Căută în cartușieră după un glonț de patruzeci și cinci și-l duse la gură. Își puse dinții pe vîrful de plumb al acestuia și mușcă destul de puternic ca să lase o urmă. Aplecîndu-se înainte, înmînă glonțul fetei.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutorul meu, trimite-mi asta.

Fata își strînse degetele în jurul glonțului.

— Doar dacă nevoia mea nu se opune lui Mountain Telegraph spuse ea.

— Așa-i, dădu Holt din cap.

Apoi plecă și, în curînd, găsea un drum să iasă dintre copaci. Era singur în magia lunii. Se uită la stele și realiză unde se află. Salish era undeva înspre sud și el se îndreptă într-acolo. Se mai uită o dată înapoi, dar nu văzu decît haosul negru al trunchiurilor. Mergînd înainte, se întreba dacă o va mai întîlni vreodată.

„Miss Ellen", așa-i spusese negrul. Brandon își dădea seama acum că nici nu-i cunoaște numele întreg.

2.

UN TRASEU DISPUTAT

Se mișcă prin întuneric ca un om vînat, lăsîndu-se ghidat de stele, îndreptîndu-se tot timpul spre sud, cu ideea mereu prezentă în minte că Sherm Lucas și ceata lui ar putea fi prin preajmă. Trebuie că erau înfierbîntați și gata să ucidă. Călărea cu o parte a sa făcînd permanent de strajă, și cu cealaltă parte eliberată de griji, cu gîndurile rătăcind la ziua de azi și la toate zilele de ieri, la munca ce-l aștepta în continuare. Acum își putea imagina cît de dure aveau să fie toate acestea.

Doar avusese parte de un exemplu chiar în după-amiaza care trecuse.

Problemele de teren le putea înțelege, ca și pe cele, pline de necazuri, privind întinderea firelor și aprovizionarea. Șiretenia drăcească a lui Consolidated îi era de asemenea familiară. Putea să gîndească cu un pas înaintea lui Champ McCoy — întotdeauna o făcuse — dar putea să existe și acel mic moment în care McCoy să gîndească mai repede. Astăzi fusese aproape un astfel de moment; putea să mulțumească norocului, întunericului, unei fete și unui negru uriaș că mai era încă în viață. Încă mai transpira gîndindu-se cum urcase acel perete de stîncă, cu gloanțele răpăind pe lîngă el.

Ei, un bărbat își primește salariul și își asumă riscuri. Dacă te gîndești prea mult la riscuri, devii nervos atunci cînd nu e cazul. Mîncarea are gust de nisip, fumul de tutun îți amărăște gura și fiecare dimineață e mohorîtă. Ducă-se totu' la dracu ! Se scutură de toate aceste gînduri.

De două ori, pe drumul către sud, auzi zgomot de oameni călărind, pămîntul răsunînd în depărtare de bătaia puternică a copitelor. Și de două ori coborî de pe cal, ținînd strîns cu mîna nările bălțatei. Aștepta, dorindu-și să fi avut auzul ascuțit al lui Domingo. De ambele dăți, călărețiі au trecut departe de el, trăncănind în continuare; cel de-al doilea grup lansă un strigăt în noapte. Era plin de tinerețe, de camaraderie și de fericirea curată a vieții. Erau cowboy, își dădu seama, că se îndreptau spre casă, după o noapte de petrecere în Salish. Indiferent pe ce drum ar fi apucat Lucas, era clar că nu o luase încoace. Dar Brandon rămase precaut pînă cînd zări luminile din Salish.

Intră într-un oraș care dormise vreo doisprezece ani și fusese surprins de trezirea sa la viață. Centru comercial pentru o zonă vastă de umbre și preerie, Salish fusese trezit la viață de *boom*-ul minier de la Warlock, pe dealurile din preajmă. Se construia acum o cale ferată pînă la Salish ; o linie de telegraf își începuse marșul dinspre oraș ; și toți cei, pe care bogățiile din pămînt îi atrăgeau, soseau mai întîi la Salish să se echipeze. Pentru Brandon aceasta era o imagine familiară, numai numele de pe frontispicii erau altele. Întindeai firele de telegraf pentru că o anumită nevoie cerea lucrul acesta, iar această nevoie aducea oameni, și violență, și mult zgomot în toate orașele. Seara tîrziu intră în îngrămădeala de case din bușteni și din scînduri ce crescuse la întîmplare. Căruțe cu coviltir pentru transportul mărfurilor umpleau strada îngustă, vizitii transpirau, înjurau și pocneau din bici iar boii se mișcau somnoroși și nepăsători. Saloon-urile erau pline necontenit iar oamenii se îmbulzeau pe verandele de lemn. Buni de spînzurat, unii. Mineri, de asemenea, și muncitori de la căile ferate, și toată plevușca atrasă de *boom*. Probabil erau și cîțiva dintre oamenii lui Brandon. O țineau întruna că cei care munceau din greu, săpînd gropile pentru stîlpi sau montînd scoabele, aveau dreptul să-și curețe gîtlejul de praf sau să-și cumpere puțină dragoste. Va trebui să mai întărească niței disciplina, în curînd.

Prin tot haosul străzii, Brandon se mișca neobservat, coborînd de pe iapă și legînd-o de balustrada din fața unei case înălțate în grabă, al cărei geam luminat proclama faptul că este biroul lui Mountain Telegraph Company, Inc. Făcîndu-și loc cu umărul în mica încăpere, Brandon primi în nări mirosul amestecat de cherestea verde și vopsea

proaspătă. Două lămpi cu apărătoare luminau culoarul lung pe care se afla un şir de aparate telegrafice mute. Mai era şi un birou la care se afla un bărbat.

— Bună seara, spuse Brandon. Faci pe operatorul de noapte, din cîte văd. Ăsta chin, nu glumă, ca să înveţi telegrafia.

Bărbatul, Kirk Halliday, se ridică în timp ce Brandon închidea uşa. Un tip mare, Halliday, genul care purta haine făcute la croitor şi nu avea nici o pată de grăsime pe vestă. Un tip îndesat, cu umeri ţepeni şi piept puternic. În jur de patruzeci, după cîte-şi dădea seama Brandon. Soarele din Montana înroşise şi mai mult faţa lui Halliday, dar pecetea bursei din Est nu dispăruse, Traversă camera şi-i întinse mîna, peste contoar, lui Brandon.

— De ce-ai întîrziat ? întrebă Halliday.

— Ceva necazuri, admise Brandon şi-şi meşteri o ţigară. Stătea sprijinit de contoar, imaginea unui bărbat puternic, relaxat. Era înalt, cu coapsele sculptate şi abdomenul supt al unuia care stă mult în şa. Avea părul exact de culoarea pe care o vezi la pielea de la şa. Trăsăturile îi erau împietrite, privirea directă.

— Sherm Lucas, adăugă : el şi ceata lui m-au încercuit o vreme.

— Lucas, fluieră uşor Halliday. Tîlharul ? Vrei să spui că te-a atacat ?

Brandon îşi aprinse ţigara.

— Cam aşa ceva.

Halliday îşi clătină capul, arătînd ca cineva care acceptă incredibilul, fără a mai încerca să-l înţeleagă. Era un tip obişnuit cu locuri ceva mai aşezate, cu moravuri mai blînde. Un bărbat frumos, deşi faţa era pe cale să-i devină cam prea căr-

noasă. Un bărbat ambiţios, ce nu tolera micile obstacole.

— Cum te descurci cu linia, Brandon ?

— Merge-ncet, admise Brandon, încruntîndu-se. Dar abia ne-am pus pe treabă. De îndată ce aprovizionarea o să meargă mai repede, vom începe cu adevărat să întindem fire.

Halliday clătină din cap.

— Termenul este la jumătatea lui iulie, nu-i aşa ? Spune-mi, crezi că vei reuşi s-o faci în timp ?

Unul din aparatele de telegraf începu să păcăne, limba sa metalică auzindu-se puternic în unicul birou. Brandon silabisi instinctiv mesajul, cu voce tare : T-E-S-T-A-R-E T-A-B-Ă-R-A T-E-S-T-A-R-E T-A-B-Ă-R-A D-E-F-E-C-Ţ-I-U-N-E R-E-P-A-R-A-T-Ă. Halliday se întoarse către aparat, un Wheatstone automatic, şi citi banda, apoi se moşmondi cu un alt aparat şi trimise, destul de stîngaci, o confirmare. Brandon se întinse mai mult peste contoar, proptindu-se într-un cot. Îşi dădu pe spate sombero-ul ; cînd îl văzu pe Halliday întorcîndu-se din nou către el, cu întrebarea încă în ochi, Brandon simţi nevoia să-l şicaneze. Era şi din cauza oboselii şi a stresului din ultimele ore.

— Şi dacă nu terminăm la timp ? întrebă el. O să ţi se rupă inima ? Halliday se înroşi.

— Nu, dar va face o gaură în contul meu la bancă. Am senzaţia că încerci să-ţi baţi joc de mine, Brandon, şi nu-mi place. Nu sînt un sentimental, să ştii. Dar se-ntîmplă să fiu acţionar, minoritar, e-adevărat, la Mountain Telegraph. Mă interesează destul de mult investiţia mea ca să vin pînă aici să văd cum merg treburile, fără a avea vreo calitate oficială. Învăţ chiar şi telegrafia.

— Ocupă-te numai de asta, domnule, spuse Brandon. Eu mă voi ocupa de întinderea firelor.
Se minună de aversiunea pe care o resimțea și îi era oarecum rușine, întrucît nu găsea nimic la Halliday care să justifice o astfel de împotrivire.
— Ascultă, spune Halliday, această afacere din Montana este mai importantă decît pare. Știi la fel de bine ca și mine, Consolidated urmează să cîștige operațiunea pentru toate șantierele viitoare din zonă, dacă noi nu terminăm la data fixată. Asta va însemna o mulțime de afaceri pe termen lung. Montana este o zonă de viitor.
Brandon fu de acord.
— La naiba, știu asta.
— Prima linie de telegraf a ajuns aici acum cincisprezece ani, continuă Halliday. Înaintea războaielor indiene, nu prea te puteai baza pe ea și nu lega toate punctele importante. Acum doi ani, Utah Northern a construit prima cale ferată în Montana. Acum, Northern Pacific se întinde spre Coastă. Febra căilor ferate este o boală contagioasă, Brandon. Peste cîțiva ani, va fi o adevărată rețea de șine de oțel pe acest teritoriu, și acesta înseamnă o încrengătură de linii telegrafice. Este o șansă, Brandon, o mare șansă. La asta mă gîndesc. Iar această amărîtă de treabă de la Warlock este cheia pentru tot ceea ce va urma.
Acuma Brandon înțelese de unde i se trăgea ieșirea plină de nervi, realizînd că el și Halliday erau tot atît de diferiți ca pisica și cîinele. Bănuise asta de la prima sa întîlnire cu Halliday, cu cîteva săptămîni în urmă. Îl ascultase pe Halliday vorbind atunci și se mirase cum de cineva poate vedea în construcția liniilor de telegraf nimic mai mult decît trocul ; trocul între un pumn de dolari și o acțiune fantezistă, împodobită cu ghirlande pe

margini, cu speranța unui profit înscrisă în însăși tipăritura respectivă. Ironia era că atît el cît și Halliday serveau aceeași cauză dar în moduri diferite. Amintindu-și aceasta, Brandon spuse acum :
— Poate că am fost cam dur cu tine. Recunosc că ai dreptate în ce spui.
Suflă fum pe nări.
— Nici eu nu sînt un sentimental.
Halliday îi aruncă o privire căutătoare.
— Nici nu te luasem drept unul. Dividende pentru mine ; salarii și promovări pentru tine. Așa-i ?
Brandon încuviință. Mai erau multe de spus. Dar multe lucruri le ții numai pentru prietenii apropiați, iar Brandon avea numai unul. Și chiar și la Sam Whitcomb era cîteodată mai greu de ajuns decît la stele. Cu toate acestea, Brandon spuse acum :
— Texasul a avut cîțiva ani duri după război. O grămadă de băieți din Texas s-au dus *brasada*, în tufișuri, și au devenit bandiți. Cine știe ce s-ar fi întîmplat cu mine, dacă Mountain Telegraph nu mi-ar fi oferit o slujbă ? Așa c-o să întind linia la timp.
— Adică ?
— Adică am găsit o soluție să-i păcălesc pe Consolidated. După ce-au făcut azi, voi fi mai mult decît încîntat să le încurc socotelile. Știi, l-au angajat pe Sherm Lucas să mă răstoarne de pe cal.
Iritarea se vedea pe figura lui Halliday.
— Asta-i ridicol. Îi cunosc pe cei de la Consolidated. Sînt niște rivali vicleni și abili, dar în același timp integri. Nu s-ar coborî niciodată să angajeze ucigași.
Brandon dădu din umeri, simțind din nou cum îl apucă dracii. „Așadar, îi știi pe cei de la Consolidated ? gîndi el. Pe dracu îi știi ! Ai cinat cu re-

prezentanții lor ferchezuiți din Est, dar niciodată n-ai avut de-a face cu unul ca Champ McCoy. Dar nu spuse decît :

— N-o să mă cert cu tine. Mi-ai pus o întrebare, și ăsta-i răspunsul. Am de gînd să scurtez traseul și să înghit zilele construind linia prin Valea celor Trei Surori.

— Nu, spuse Halliday.

Brandon își încrucișă brațele pe contoar și se aplecă înainte.

— Pînă acum, am urmat traseul stabilit de topografii de la Moutain. E un traseu bun, atît de clar că și un orb ar putea găsi stîlpii ; dar mă întreb dacă nu a fost proiectat de la fereastra vreunui hotel. Harta arată un drum mai scurt și mai bun. Prin Cele Trei Surori. Am studiat harta și am făcut ceva cercetări. Și-ți spun, asta poate însemna diferența între a pierde și a cîștiga.

Fața lui Halliday arăta la fel de dură și inflexibilă ca o frînghie nouă.

— Nu poți face asta, spuse el categoric. Știu că nu am căderea să te opresc. Este dreptul lui Sam Whitcomb. Dar gîndește-te, omule ! Și eu am studiat harta. Este evident că prin cele Trei Surori drumul este mai scurt. Dar am făcut cercetări. Dealurile de acolo sînt ascunzătoarea lui Sherm Lucas. În decursul anilor s-a cam retras, oprind cîte o diligență doar din cînd în cînd, atacînd cîte o fermă sau furînd ceva vite. Știai asta ?

Brandon își aruncă țigara într-o scuipătoare de lîngă birou.

— Nu, răspunse. Nu știam. Dar indiferent de traseu, îl vom avea pe Lucas în circă.

— Ți-a intrat în cap ideea asta tîmpită că Lucas lucrează pentru Consolidated, spuse Halliday. Nu poți vedea care-i adevărul ? Este evident că Lucas

se gîndeşte să se extindă acum, cînd toată zona e cuprinsă de febra afacerilor. Dar e destul de deştept ca să-şi dea seama că o linie telegrafică printre dealuri va permite mai uşor strîngerea poterelor şi prinderea lor în capcană. De-aia va lupta cu dinţii şi cu unghiile împotriva liniei. Şi-o să ne chinuie de zece ori mai mult, dacă trecem prin vale.

Dintr-o dată, Brandon se simţi teribil de obosit de toate astea.

— Asta-i tot, Halliday ?

— Încă ceva. Acolo în vale locuieşte un tip excentric. I-a gonit cu puşca pe topografii de la Mountain. De-aia au marcat traseul pe ruta mai lungă. Asta o ştiu direct de la cartierul general. Poţi verifica, dacă vrei. Dar îţi spun că dacă o iei prin Cele Trei Surori, dai de dracu ! Şi din mai multe părţi !

Brandon se îndepărtă de contoar şi-şi trase sombrero-ul cu un aer hotărît. O porni spre uşă, dar în prag se opri.

— Treci la aparat, Halliday, şi fă legătura cu cartierul general din Chicago. Spune-le că am înnebunit şi m-am hotărît să ruinez compania. Spune-le că sînt un afurisit de Rebel încăpăţînat care s-a decis să facă războiul de unul singur. Practica pe care o vei face la aparat o să-ţi prindă bine. Şi cînd vorbeşti cu ei, spune-le că m-am hotărît să construiesc linia prin Valea celor Trei Surori.

— Poţi vorbi şi singur, spune Halliday, Sam Whitcomb e aici.

— Ei, nu ! Aici, în Salish ?

— La cîteva mile. A venit pînă la capătul liniei ferate în vagonul lui personal. Trebuia să-ţi spun că vrea să te vadă. Fiică-sa e cu el.

— Fiică-sa !

Holliday făcu un gest de nerăbdare.

— Să nu-mi spui că ai lucrat şaptesprezece ani pentru Sam Whitcomb fără să ştii că are o fată !

— Gail, spuse Brandon, minunîndu-se. Desigur, dar era un copil ultima dată cînd am văzut-o. Demult. Păi, acum, trebuie să tot aibă vreo douăzeci de ani.

— Şi greu de strunit pentru orice bărbat, zise Halliday. Chiar şi pentru Sam Whitcomb. Ştii, cunosc familia asta de mulţi ani.

Brandon dădu din cap.

— Mulţumesc pentru mesaj. O să mă reped pînă acolo. Spune-i lui Jake Fargo, dacă telegrafiază de pe şantier şi vrea să ştie de ce întîrzii. El conduce echipa în lipsa mea.

Ieşi din birou şi traversă veranda spre locul unde-şi lăsase calul. Oraşul părea şi mai animat decît atunci cînd sosise ; sunetele se răspîndeau de-a lungul străzii în valuri, un amestec între muzica de pian, ţipetele scandalagiilor şi hohotele de rîs. Brandon trebui să-şi facă loc cu coatele printre oameni pentru a ajunge la balustradă. Îşi făcu simţite coatele ; încă mai era furios după conversaţia cu Halliday şi ciondăneala cu el. Să-l ia dracu pe cel care-şi închipuie că are monopolul asupra intereselor lui Mountain Telegraph.

Trăgînd de dîrlogi, sări în şa. Dar înainte să fi reuşit să se îndepărteze, un bărbat veni cu paşi mari de-a lungul verandei — un tinerel subţire, îmbrăcat în negru, ducînd o trusă medicală. Şi doctorul acesta, zărindu-l pe Brandon, se opri.

— Salut, zise tipul. Cum merg treburile în tabără ?

Acum, Brandon îşi reaminti de el. Doc King. Dr. Jonathan King. Figură de poet şi mîini de pianist,

dar Brandon era sigur că Doc King putea să taie un picior, dacă era nevoie, fără să clipească. Îl mai întîlnise înainte, cînd el, Brandon, venise pentru prima dată la Salish ca să înceapă construcţia liniei ce pornea din oraş. Acum Brandon spuse, fără să se gîndească :

— Mă bucur c-am dat peste tine. Se spune că eşti un doctor bun.

— Cel mai bun din Salish ! O stare de voioşie şi tinereţe efervescentă în seara asta pentru King. Şi unicul, pe de altă parte.

— Ce-l face pe un om ca lumea să rămînă aici, Doc ?

King zîmbi.

— E un aer de munte frumos mirositor în această localitate, răspunse. Mergi pînă la marginea oraşului, treci de duhoarea de whisky şi trage apoi aer în piept. Vei înţelege.

Brandon îşi clătină capul.

— Cred că mai sînt şi alte motive.

— Da, mai sînt, admise King, devenind serios. Îmi place acest ţinut, Brandon. Datorită acestui *boom*, o s-apară un oraş adevărat, şi mi-ar plăcea să fiu şi eu pe aici. Uite, ne vine calea ferată, iar telegraful îl avem deja. Sînt multe de făcut, e muncă pentru toată lumea, genul acela de muncă care înseamnă ceva.

„La naiba, gîndi Brandon, toată lumea se ocupă de viitor, în seara asta !" Ca şi cînd viitorul ar fi un as însemnat pe care-l poţi trage din pachetul de cărţi oricînd şi nu-l poţi scăpa. Diferenţa era că astfel de vorbe din partea doctorului nu-l enervau.

— Despre muncă vreau să-ţi vorbesc şi eu spuse Brandon. Mountain Telegraph ar dori să te angajeze. Asta înseamnă că vei primi salariu şi va

trebui să treci zilnic pe la biroul nostru de aici, din oraș. Dacă e nevoie de doctor în tabără, te sui pe cal și vii repede.

— Aștepți vreo epidemie ? zîmbi King.

— Cam așa ceva, răspunse Brandon. De răni de gloanțe. Își sprijini piciorul pe rama șeii și se sprijini cu mîna pe genunchi. Spune-mi ceva, doctore. Trebuie să cunoști fiecare palmă de pămînt din zonă. Ce-i cu povestea asta despre un nebun care trăiește în Valea celor Trei Surori și împușcă pe oricine îl vizitează ?

King nu mai zîmbea ; arăta un chip îmbătrînit iar ochii-i priveau cu neîncredere.

— Ți-aș putea spune multe despre el, răspunse. Dar persoana în cauză mi-e atît de prieten cît și pacient. Dar de ce te interesează cele Trei Surori ?

— Am de gînd să construiesc linia de telegraf către Warlok prin vale. E mai scurt.

King dădu din cap, neîncrezător.

— Presupun că, dacă te-aș ruga să n-o faci, nu m-ai asculta, nu-i așa ?

— Așa-i, zise Brandon. Ești a treia persoană, în seara asta care, fie m-a rugat, fie mi-a spus să nu intru în vale. Am impresia că fiecare are un motiv diferit ca să încerce să mă îndepărteze de acolo. Mi-ar plăcea să-ți îndeplinesc rugămintea, doctore. Dar trebuie să-mi fac treaba. Și cred că ești singurul din cei trei care m-ar înțelege.

King era mai puțin prieten acum.

— N-o să-mi pierd timpul încercînd să conving pe cineva cu o bărbie atît de pătrată ca a ta. Sper însă că te vei răzgîndi înainte de a intra în vale.

Se încruntă și dădu nemulțumit din cap, apoi își continuă drumul, pierzîndu-se, în curînd, în rîul

mișcător de oameni. Brandon îl privi plecînd. Apoi, dînd din umeri își puse piciorul în scări.
„Te lovești de cîte o enigmă la fiecare colț", reflectă el, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ai luat deja o hotărîre. N-are nici un rost să te frămînți în seara asta cu gîndul la Valea Celor Trei Surori. Acum trebuia să ajungă la capătul căii ferate și să-i vadă pe Sam Whitcomb și pe fiică-sa. Al naibii de tîrziu pentru vizite, dar Sam avea obiceiuri de cucuvaie. Brandon își îndemnă calul, încercînd să se descurce în aglomerație. Călări printre cele două rînduri de case, evitînd traficul, pînă cînd ajunse drept în fața unei cîrciumi de unde se auzi strigat.
— Hei, Brandon ! Mîinile sus !
Se întoarse în șa și se uită la un tip înalt, cu fața pătrată, care stătea pe ultima treaptă, sub copertină, silueta profilîndu-se pe ușa luminată din spate. Cunoștea bine umerii ăștia, ca și vocea sonoră ; își conduse așadar calul încet, pînă ajunse să-l privească drept în ochi pe Champ McCoy, constructor-șef la Consolidated Telegraph.
Brandon își împinse pe spate sombrero-ul și zîmbi tăios :
— Ei bine, Champ, ce te roade ?

3.

UN BĂRBAT ÎȘI AMINTEȘTE

Era un luptător, acest Champ McCoy. Fără mănuși, lovind sub centură, mușcînd, repezindu-se spre tine ca o avalanșă, cu hoitul lui de huidumă.

Un bărbat plin de vigoare și care parcă troznea și bușea orice-ar fi făcut sau spus ; și cu toate astea, avea un zîmbet să-i farmece pe îngeri, cînd vroia. Sta acolo, în haina de lucru — pantaloni vîrîți în cizme, cămașă ecosez și o haină mototolită de catifea, un sombrero atît de murdar și uzat că nici un cal care se respectă n-ar mînca ovăz din el — sta cu mîinile înțepenite în fundul buzunarelor, zîmbind vesel ca un foc de tabără.

— Brandon, e o plăcere pentru ochii ăștia să te vadă, zise el.

— Sigur că da. Ești la fel de fericit să mă vezi ca atunci cînd găsești un cactus în buzunar.

— Of ! oftă adînc McCoy. După Colorado și Wyoming și toate celelalte locuri, credeam că va fi o bucurie pentru tine să mă auzi strigîndu-te. Doar sîntem specialiști. Buni. Cei mai buni. Chiar ești așa de dur încît să nu recunoști că am un locșor în inima ta, așa cum ai și tu în a mea ?

Brandon își aduse calul mai aproape, atît de aproape încît îl lovi cu chișița de prima treaptă ce ducea la cîrciumă. Bălțata întoarse capul și-l privi cu blîndețe. Abia acum văzu Brandon firma de deasupra capului lui McCoy. Cîrciuma se numea „Capul de Porc". Cizmele dansatorilor scuturau podeaua dar peste toate zgomotele se auzea crupierul ruletei : „Impar și negru. Impar și negru. Puneți miza".

Brandon ajunsese destul de aproape ca să simtă mirosul de whisky răspîndit de McCoy și să-i vadă rețeaua de vinișoare roșii de pe față. Simțea nevoia să rîdă, dar se stăpîni. Își puse un picior pe marginea șeii și spuse.

— Treci la subiect, McCoy. Ce te roade ? Ce te-a adus aici ?

— Ei, venisem să adun bucățelele, spuse McCoy. încă zîmbind.
— Ai venit niţel cam devreme, stimabile. Cîteva săptămîni prea devreme.
— Am timp destul. Şi-o să mă distrez văzînd cum o ia în barbă Mountain Telegraph.
— Ai aşteptat al naibii de mult pentru un spectacol ca ăsta, Champ.
— Se mai schimbă lucrurile, prietene, îi răspunse McCoy. Şi să ştii că banii fac puterea într-un război.
Se leagănă pe vîrfuri şi se apleacă înainte. Avea o faţă de heruvim brutal. Continuă :
— Umblă vorba că Sam Whitcomb a făcut nişte afaceri proaste şi a ajuns cu spatele la zid. N-ai auzit ? O să dai chix cu contractul ăsta şi Consolidated o să preia toate lucrările pentru linii telegrafice în Montana. O zi fericită, Brandon. Tu şi cu mine o să fim atunci de aceeaşi parte a barricadei.
— Cum adică ?
— Păi, o să-ţi ofer o slujbă, îi spuse McCoy. Să fii mîna mea dreaptă. Aş avea nevoie de un om ca tine, Brandon, şi voi fi încîntat să te am.
În primul moment, gîndul dureros al lui Brandon a fost că ceea ce-i spusese McCoy era cea mai mare insultă, ca o palmă peste gură sau un pahar de whisky aruncat în ochi. Şi totuşi nu putea fi sigur. Îl cunoştea pe McCoy din toate colţurile de lume uitate de Dumnezeu în care Mountain Telegraph luptase cu Consolidated ; îşi putea aminti bătăliile de pînă acuma şi întotdeauna se ajunsese la încleştări între el şi McCoy. Lupte în care contractele pentru stîlpi, pentru închirierea celor mai bune vagoane de transport sau pentru angajarea celor mai bune echipe fuseseră armele folosite. Nu

se gîndise la McCoy altfel decît ca fiind dușmanul, pentru că nici un om, în afara lui sau a lui Whitcomb, nu era cineva, o persoană cît de cît pentru Holt Brandon. Cel puțin de foarte mulți ani.

Se uită din nou la McCoy și se întrebă dacă era vreun strop de sinceritate în hoitul ăsta mare ; se întreba, totodată, dacă nu cumva omul cu care te luptai îți devenea întotdeauna — în cele din urmă, — prieten, pentru că lupta e ceva ce se împarte între adversari făcîndu-i astfel asemănători.

Și cu toate astea, nu putea fi atît de simplu, dacă te gîndeai la tot ceea ce fusese și la ce mai urma. Întotdeauna Brandon fusese convins că, într-o bună zi, lupta dintre el și McCoy va înceta să mai fie ceva abstract și că vor sfîrși prin a da piept unul cu altul, cu adevărat. Era scris să fie așa. Era o zi pe care zeii o hotărîseră. Era o luptă care trebuia să aibă loc.

— O slujbă, spuse Brandon încet. Deci îmi vei oferi o slujbă.

— Ai face și tu la fel pentru mine, dacă s-ar inversa lucrurile, zise McCoy. Nu-i așa ? Hai înăuntru să bem un pahar pe chestia asta.

Un om rîse atunci ; și o dată cu rîsul, Holt Brandon deveni conștient de prezența aceluia. Oamenii intraseră și ieșiseră din cîrciumă, dar Brandon nu le dăduse cu adevărat atenție. Ăsta însă venise din cîrciumă și se proptise lîngă umărul lui McCoy, arătînd ca un pitic pe lîngă acesta, pentru că era mic de stat și subțirel. Cu toată subțirimea lui, Brandon își dădu seama că era numai fibră. Fața îi era frumoasă ca a unei sălbăticiuni și destul de închisă la culoare ca să sugereze ceva sînge mexican sau indian în familie. Rîsul îi era tăios ca o lamă de cuțit. Spuse :

— Un pahar ? Lasă-mă pe mine să-l ofer. Champ !
Brandon se uită la el :
— Cred că ne-am mai întîlnit, spuse, dar nu era sigur. Nu de tot. Vezi o grămadă de figuri într-o viață. Vreunul dintre cei ce lucrează pentru McCoy pe un alt șantier, oare ?
Subțirelul gîndea la fel :
— Și tu îmi pari cunoscut.
Nu mai rîdea, dar rîsul i se simțea în voce. Își scoase cele de trebuință din buzunar și începu să-și facă o țigară. Era îmbrăcat mai curînd ca un cowboy decît ca un muncitor de la telegraf. Avea mîini îndemînatice. Își răsuci țigara și o lipi și-și ridică ochii spre Brandon.
— Dă-mi un foc.
Brandon luă un chibrit din panglica de la sombrero și i-l întinse.
— Mulțam, marțafoiule, spuse subțirelul aprinzîndu-și chibritul și protejînd flacăra cu mîinile.
Acest singur cuvînt, *marțafoi,* fu de ajuns ca Brandon să se încordeze. Cînd te ascunzi după straie, și strigi la un tip, și ăla strigă și el, auzi o voce diferită de cea pe care o folosește cînd vorbește normal. Dar oricine are multe cuvinte pe care le tot folosește și ele ies în evidență, indiferent dacă strigă sau vorbește normal. Fusese de ajuns unul singur. Într-un elan de sălbăticie, Brandon își scoase arma din coburi și se aplecă înainte, lovind cu putere în calota acelui sombrero pe care-l purta Sherm Lucas.
Lucas își trase capul înapoi, un reflex care mai funcționa, și se uită în sus la Brandon. Se holbă surprins, apoi își dădu ochii peste cap și-l lăsară genunchii. S-ar fi rostogolit pe trepte în jos, dacă nu l-ar fi prins McCoy. McCoy îl așeză ușurel pe

Lucas pe scîndurile verandei. Sombrero-ul lui Lucas căzuse și i se vedea un smoc de păr negru. McCoy își trecu mîna prin părul lui Lucas și spuse, cu o voce dură :

— Capul nu i-e spart, dar o să aibă un cucui cît un con de brad. De ce dracu ai făcut asta ?

Brandon încă mai era cu arma în mînă.

— Am avut o după-amiază proastă din cauza lui.

McCoy era într-un genunchi pe verandă. Își păstra poziția cu ochii strălucind de furie. Surîsul îi dispăruse. Era mult mai puțin beat decît fusese cu un minut în urmă.

— Se spune că-s dur, zise el. Dar nu doresc să fiu vreodată la fel de dur ca tine, Brandon. Eu rîd cînd mă lupt, și mă lupt pentru plăcerea de a mă lupta.

Brandon îi răspunse :

— Atunci ar fi mai bine să le spui oamenilor tăi să facă la fel. Ăsta probabil c-a venit să-i plătești. Cînd își revine, mai dă-i cinci dolari. I-a cîștigat pe merit.

Își puse pistolul la loc, băgă piciorul în scară și-și întoarse bălțata, continuîndu-și drumul. Se gîndise să ia ceva de mîncat, înainte de a pleca din Salish, dar acum nu mai avea chef. Călări prin tot scandalul străzii. Ajunse la capătul de răsărit al orașului și continuă tot înspre răsărit. Călărea prin noapte în preerie, cu stelele strălucind în depărtare și briza mîngîindu-i obrajii. Luna încă mai lumina, dar naviga pe cer undeva departe, sus, arătînd de parcă nu prea avea chef să-și facă treaba. În cele din urmă furia i se stinsese ; mîinile nu-i mai tremurau. Călărea fără să mai simtă nimic altceva decît oboseala unei zile lungi, care încă nu se terminase.

Pe aici, pe undeva, linia de cale ferată se îndrepta din întinderea fără sfîrșit către Salish, de unde continua către îndepărtatul Warlock. Linia de telegraf era instalată, așa că Brandon n-avea decît să-și conducă bălțata de-a lungul stîlpilor, fiind sigur că e pe drumul cel bun. Această parte a liniei de cale ferată era deja construită. Contractul lui Mountain pornea de la Salish și ducea înspre nord. Își îndreptă pe jumătate atenția către linie, gîndindu-se cu mîndrie c-ar fi putut face o treabă mai bună. Se gîndi că acorda poate prea multă importanță muncii, dar nu trăise pentru nimic altceva în ultimii șaisprezece ani.

Se întreba dacă un bărbat poate ajunge să semene cu un stîlp de telegraf, cuplat la un traseu direct și să aibă de-a face cu umanitatea, la fel de distant ca și electricitatea. Își reaminti figura lui McCoy după ce Sherm Lucas se prăvălise la pămînt, își reaminti ultimele cuvinte amare ale lui McCoy. Dădu la o parte acest gînd.

În curînd ajunse la tabăra de construcție a podului și apeductului, care lucra cu zece pînă la douăzeci de mile în fața topografilor și a celor ce montau șinele de-a lungul cîmpiei. Barăcile erau învăluite în noapte, muncitorii dormeau, doar un bătrîn stătea de santinelă lîngă foc. Era doar o mogîldeață ghemuită lîngă lumina mică.

Purta vestonul ponosit al unui soldat unionist, cu galoanele de sergent încă puse pe mînecă. Chiar și acum, după atîția ani de la Appomattox, încă mai dădeai peste fragmente de uniformă, atît albastre cît și gri *.

---

* În timpul războiului de Secesiune (1861—1865), trupele Unioniștilor aveau uniforme albastre, iar cele ale Secesioniștilor, uniforme gri (n.tr.).

Brandon călări pînă intră în cercul de lumină al focului.

— Cît mai e pînă la capătul liniei ? întrebă el.

— Nu mai mult de șapte mile, îi răspunse bătrînul. În lumina flăcărilor, fața îi părea chinuită, dar, după ce îl măsură iute pe Brandon cu privirea, se destinse într-o plictiseală iritată. Ăia lucrează de parcă soarta Irlandei ar depinde de ei. Într-o bună zi ne vor ajunge din urmă la un pod neterminat și-o să trebuiască să ne aștepte rezemați în lopeți. O să fie un scandal pe cinste la plată.

— Ții focul aprins toată noaptea ?

— Avem unelte împrăștiate peste tot, și o grămadă de pierde-vară, gata să fure, au venit încoace o dată cu boom-ul, după cît se pare. Tremurînd, își băgă mîinile în mînecI, după moda chinezească.

— E al naibii de frig pe aici înainte să vină dimineața, mai ales pentru luna iunie. N-ai cumva prin coburi ceva licoare să mă încălzească ?

Brandon cotrobăi în coburi pînă desfăcu legăturile care-i țineau pătura. Din pătură scoase o sticlă de whisky. Se gîndi la Jake Fargo, care-i ținea locul pe șantier ; luase whisky-ul din tabără ca să nu cadă în mîinile avide ale lui Jake. Sticla nu era desfăcută. Îi scoase dopul și o întinse.

— Slavă lui Dumnezeu ! spuse bătrînul. Trase o înghițitură zdravănă și-i întinse sticla înapoi lui Brandon.

— Păstreaz-o, îi spuse. Bea cu porția și-o să-ți ajungă sticla pînă dimineață.

— Mulțumesc.

Bătrînul se uită la sticlă, apoi o băgă în buzunar.

— Mi-ai dat-o din cauza hainei ăsteia vechi, pot să pariez.

Regimentul al Treilea Ohio. Ai purtat şi tu una, nu-i aşa ? Cred că erai destul de mare ca să fi putut fi toboşar. În ce regiment ai fost ?

— Pe naiba, îi spuse Brandon. Sînt din Texas.

— Zău ? Ei bine, whisky-ul Rebelilor e la fel de bun ca oricare altul.

— Mai bun decît multe, îi răspunse Brandon plecînd. Peste vreo oră ajunsese la şantier cu ştirile sale de traversare şi cu tronsoanele de şină strălucind în lumina stelelor. Barăcile erau pe aproape golaşe şi întunecoase. Înăuntru oamenii dormeau adînc, pregătindu-se pentru încă o zi de muncă. Bărbaţi nebărbieriţi, cu hainele mirosind a tutun stătut. Trecu apoi pe lîngă o linie de manevră pe care era tras un tren cu vagoane de dormit, lumina nopţii reflectîndu-se în ferestrele compartimentelor în care alţi oameni dormeau. Pînă aici ajunseseră cu şinele şi, pe undeva, prin preajmă, trebuia să fie vagonul particular a lui Sam Whitcomb, tras pe o linie moartă şi lăsat acolo.

Gîndul îi veni lui Brandon pe neaşteptate : „Mă întreb cît whisky o mai avea bătrînul veteran".

Îl avusese în minte pe bătrînul acela tot timpul de cînd se despărţise de el. Abia acum realiza asta. Era din cauza vestonului albastru : ciudat cîte se pot întîmpla pornind de la lucruri mărunte : Lucas spunîndu-mi *marţafoi*, bătrînul ăla care nu se despărţea de haina veche de aproape douzeci de ani.

Priveşte acelaşi veston, uitînd ceea ce soarele, vîntul, ploaia şi anii i-au făcut, şi vei putea să-ţi imaginezi că altcineva îl poartă. Aşează-l pe acest

altcineva ca santinelă cu muschetă, în fața unui tribunal și vei simți că te afli pe strada pe care e așezat tribunalul. O stradă prăpădită, prăfuită. Un orășel prăpădit și prăfuit, aflat din întîmplare în cîmpia Nogal, în care vitele mugeau, fermele se aflau la o sută de mile depărtare unele de altele, iar *comanș* era încă un cuvînt care te făcea să te uiți prin prejur, amintindu-ți cum cîțiva dintre ei își făcuseră poftele cu soția vecinului, înainte s-o scalpeze. Și cu toate acestea, ura cea adevărată nu era împotriva comanșilor. Născut în Texas fiind, considerai războaiele cu pielile roșii ca o parte naturală a activității zilnice, ca mîncatul și dormitul.

Era vorba de un dușman mai recent care-ți intra pe sub piele — întîi te înfrînge și apoi se mută în casă.

Care era numele maiorului, tipul care-i avea în subordine pe toți băieții ăia cu obrajii ca merele, îmbrăcați în albastru ? Nu și-l mai putea aminti, după atîția ani. Nici măcar aroganța tipului nu și-o mai amintea cu aceeași senzație de furie. Poate fusese un tip plin de bune intenții, dar cu cutiuța cam goală. Dar în acele zile ale legii *carpet-bagger*-ilor, cînd Texasul trăia sub supravegherea trupelor de ocupație, maiorul acela reprezenta, el singur, toate scîrbele de yankei la un loc.

Putea să vadă lanul de porumb din spatele casei Eliott. El și Buck Eliott complotînd, trîntiți la pămînt în lan. El de paisprezece ani și Buck de șaisprezece, amîndoi imaginîndu-și că sînt ditamai oamenii mari. Ceea ce Booth îi făcuse lui Abe Lincoln putea fi un model pentru toți Rebelii și o lecție pentru toți afurisiții de yankei. Buck avea

chiar și arma. Fusese a bunicului său, a bătrînului judecător Eliott, dar judecătorul era reținut în clădirea tribunalului de către maiorul acela yankeu care umbla așa bățos prin oraș.

Brandon dorise să fie el acela care să tragă. Și nu după un acoperiș, în timp ce maiorul se plimba pe stradă. Să i se oprească drept în față, să-i spună ce gîndește un rebel și apoi să-i arate cîtă dorință de luptă mai avea Texasul. Să vadă dacă yankeul știa cum să folosească arma aia pe care o purta. Cam așa vedea el lucrurile. Dar arma era a lui Buck, iar Buck vroia onoarea și gloria pentru el însuși.

— Să tragem la sorți, insistase Brandon. Ca să fie șanse egale. Să tragem la sorți, fir-ar să fie.

Cînd trase paiul scurt și se despărți pe pistol, fața lui Buck arăta de parcă trecuse un cal peste ea. „O să fac rost de altul" jură Buck. „N-o să faci asta de unul singur".

Brandon putea auzi această voce, acum, în noaptea Montanei ; se întoarse de peste ani cu o tresărire, imaginile din trecut erau atît de vii încît privea fără să vadă lungul șir de vagoane de pe linia secundară. În fața lui nici vorbă de strada ponosită și prăfuită din Texas. Era transpirat și asta-l mira ; ia te uită ce poate să-ți facă un prăpădit de veston militar.

Văzu un vagon luminat și-și închipui că e cel pe care-l caută. Era ca un pod peste timp. Se îndreptă spre vagon și, după ce coborî din șa, prinse bălțata de dîrlogi. Apoi lovi cu putere în ușa care ducea în vestibulul vagonului.

— Sam, strigă el. Hei, Sam, deșcă bătrînă. Deschide odată !

4.

ATAC ÎN NOAPTE

Vocea lui Whitcomb, îngroşată, abia se auzea din cauza uşii groase : „Cine-i acolo ?“ Asta făcea parte din prudenţa normală a unui om care trăise în pericol ani la rînd şi care cunoştea obiceiurile preriei. Ţinea de obişnuinţă.
— E Holt, Sam. Holt Brandon !
Uşa se deschise şiWhitcomb apăru, o siluetă înaltă, întunecată în penumbra din vestibul. Nu i se vedea faţa, dar vocea îi era acum clară :
— Vino, băiete. Nu mai sta acolo, c-o să prinzi rădăcini.
— Sigur, Sam, spune Brandon şi urcă treptele. Simţi mîna lui Sam căutînd-o pe a sa şi strîngîndu-i-o cu cealaltă, Sam îl bătea pe umăr. Degetele lui Whitcomb trădau fără tăgadă bucuria şi plăcerea.
Deschise o altă uşă prin care-l împinse înăuntru pe Brandon. Brandon păşi în lumea liniştită de candelabre strălucitoare, lemn de mahon şi pluş roşu a vagonului particular. I se părea că se scufundă pînă la tocul cizmei în covoare.
— Ţi-a spus Halliday, nu-i aşa ? întrebă Whitcomb.
Brandon dădu din cap, uitîndu-se la Whitcomb. De trei luni nu-l mai văzuse pe şeful cel mare, pentru că, în ultima vreme, Whitcomb se dezlipea din ce în ce mai rar de birourile sale din Chicago. Brandon spuse :
— Pari a fi în formă, Sam.
Nu era prea sigur că ăsta era şi adevărul. Sam Whitcomb îi amintea întotdeauna de vieţuitoarele

preriei, uscativ, puternic și iute în mișcări. Chiar în haine negre, cu un lanț de ceas destul de mare ca să tragă și-un vagon cu el, atîrnîndu-i de-a curmezișul vestei, și tot arăta de parcă aparținea *Llanos*-ului. Fața îi era mai ridată însă decît și-o amintea Brandon de la ultima întîlnire. Putea să fie din pricina luminii. Totuși Sam îmbătrînește și el — trebuie că are șaizeci de ani, sau chiar șaizeci și cinci. De-a lungul anilor nu arătase mai mult decît un munte că îmbătrînește. Avea nasul coroiat al unui yankeu, dar gura îi era generoasă și privirea caldă. De aproape douăzeci de ani îl ajuta pe Brandon să iasă din întortocheliile vieții. Acuma îi zîmbea :

— Vrei un brandy ?

Brandon se gîndi la sticla pe care-o dăduse.

— Doar un deget, spuse, scufundîndu-se într-unul din fotoliile de pluș și întinzîndu-și picioarele încălțate în cizme. Nu prea elegante, cizmele astea, mai cu seamă pentru ambianța asta luxoasă. Whitcomb ținea carafa cu băutură într-un dulăpior. Turnă o porție zdravănă și i-o întinse lui Brandon.

— Noroc, spuse Whitcomb.

Brandon goli paharul dintr-o sorbitură. Pe stomacul gol alcoolul îl destinse dintr-o dată și-l înmuie. Își aminti că fiica lui Whitcomb trebuia să fie aici. Un capăt al vagonului era separat printr-un perete ; în spatele ușii trebuie că erau cușetele iar Gail era probabil acolo. Ciudat, aproape uitase că Sam are o fată. Îl vizitase o dată pe Whitcomb acasă, în Chicago, dar asta fusese — stai că vedem — acu' vreo zece ani. Da, în 1872. Copila era ca un arc cu codițe, și de fapt abia o zărise.

Whitcomb îl întrebă :

— Cum merge treaba, Holt ?

— Începe să miște. Am trecut de zona de cîmpie plată. Apropo, Champ McCoy este în Salish, face scandal în cîrciumi.
— Tot pe urmele noastre, ca de obicei, nu-i așa ? Whitcomb era nemulțumit.
— Să adune în urma noastră, după cîte zice, zîmbi Brandon. Spune povești de speriat. Sîntem într-adevăr la pămînt ?
Ingrijorarea se putea citi limpede pe fața lui Whitcomb și-i adînci ridurile. Nu răspunse imediat ; se întoarse și-și așeză paharul gol lîngă sticlă. Apoi spuse :
— Cred c-ar trebui să știi, Holt. Sîntem cu spatele la zid.
Brandon era surprins. Nu luase în serios vorbăria lui McCoy, considerînd-o doar atît : o vorbărie. Se uită la Whitcomb cu atenție și văzu că nu glumea. Arătă cu mîna interiorul elegant al vagonului.
— Nu prea arată așa locuința unui sărăntoc, Sam !
Whitcomb zîmbi. Era un zîmbet de jucător de poker.
— În prerie, construiesc fațade false, astfel încît clădirile să pară de două ori mai înalte decît sînt. Am învățat de mult șmecheria asta. Dacă te arăți plin de bani, toată lumea va crede că ai destui. De fapt oamenii sînt gata să-ți dea bani mai ales dacă sînt convinși că n-ai nevoie de ei. Adevărul e că lucrăm pe credite de cîteva luni bune.
Brandon clătină din cap.
— Pista a fost întotdeauna treaba ta. Dar credeam că Mountain crește și se dezvoltă cu fiecare contract. Ce naiba, Sam, cînd am început să lucrez pentru firmă, nu puteai să ai un vagon personal !

— Așa-i, încuviință Whitcomb. Începu să se fîțîie. Întîi am avut un sub-contract și zece dolari. Șantierul ăla din Texas, în primul sezon, cînd ai început să lucrezi pentru mine, a fost prima mea afacere independentă. Am cîștigat ceva bani, cînd am îndeplinit contractul, dar am fi fost și acuma o companie de mîna a doua, dacă ne-am fi extins doar în funcție de beneficii, de la un contract la altul. Este un sistem prea lent, dacă te gîndești ce mici pot fi beneficiile. După fiecare contract, am pus de-oparte banii necesari pentru următorul șantier și restul l-am investit. Investițiile bune însemnau că puteam avea mai repede mai mulți bani, că puteam cumpăra echipamente mai bune, plăti salarii mai mari, și că puteam cîștiga licitațiile pentru contracte noi. Mă-nțelegi ?

Brandon dădu din cap.

— În ultima vreme am mizat greșit, Holt. O mulțime de investiții care erau sigure înainte de crah-ul din '73, nu mai sînt bune și am făcut cîțiva pași greșiți. N-o să-ți spun cîți bani s-au dus pe apa sîmbetei. Asta-i problema mea, n-o să te încarc cu ea. Dar acum sîntem la ananghie, băiete. Treaba asta din Montana poate să ne scoată la lumină, pentru că înseamnă că vom obține alte contracte. Toată lumea sprijină pe învingător. Iar cel ce pierde primește un șut.

Brandon clătină din nou din cap. Pentru el, construcția telegrafului însemna să întinzi firele, indiferent de teren. Toate aceste chestiuni financiare, atît de întortocheate, de care-i vorbise Whitcomb, nu prea erau pe înțelesul lui. Îi acorzi încredere unui om ca Whitcomb, și mergi pe mîna lui. Îți amintești că Sam Withcomb a lucrat cu Edward Creighton în '61, Western Unior a construit linia de telegraf pînă la Salt Lake City, făcînd astfel

legătura de la un ocean la altul. Îți amintești poveștile pe care ți le spunea Sam, despre vremurile cînd indienii atacau și ardeau stîlpii de telegraf, iar oamenii de la gările izolate zăceau scalpați și goi sub soarele preriei. Îți amintești că acesta e un om de care merită să te legi.

Acum Brandon își deschide și-și strînse pumnul.

— Trecem prin cele Trei Surori. N-avem de ales.

Whitcomb încetă să se mai fîțîie și se uită la Brandon.

— E o scurtătură, spuse Brandon. Halliday e împotrivă. Am vorbit cu el astă-seară.

— Mi-amintesc rapoartele, spuse Whitcomb. Topografii au avut necazuri. Ești sigur că-i bine ce faci, Holt ?

— Orice e bine decît să văd Mountain Telegraph cu burta în sus, spuse Brandon, și-și aminti zîmbetul lui McCoy.

Atunci o văzu pe Gail. Ușa de la compartimentul de dormit se deschisese fără zgomot, și ea stătea în ușă. Se înfășurase într-un șal peste cămașa de noapte ; părul îi cădea pe spate, lung și auriu și ochii îi erau somnoroși. Nu era pregătit pentru femeia în care ea se transformase. Se împlinise, iar buzele îi arătau caracterul capricios. Era mai cu seamă din cauza formei buzelor, își spuse Brandon, pentru că vocea îi era plăcută. Rosti :

— V-am auzit vorbind.

— Ți-l amintești pe Holt, nu-i așa, Gail ? făcu Whitcomb prezentarea.

Ea înaintă și întinse mîna către Brandon. El se lupta să se ridice în picioare, îi luă mîna, pe care o găsi prietenoasă și fermă. I-a plăcut felul în care și-au dat mîna : era stilul lui Whitcomb. Îi zîmbea cu ochii.

— Sigur că da, răspunse ea. Teribilul texan al lui tata. Șeful de șantier ai cărui muncitori aleargă de îndată ce dă un strigăt.
Am auzit multe despre dumneata, domnule Brandon. Îmi ești întotdeauna dat de exemplu, atunci cînd tatăl meu dorește să-mi țină o predică. Deși aș prefera să fiu comparată cu cineva mai puțin necizelat.
— *Abigail !,* se răsti Whitcomb.
Brandon avu un sentiment de puternică aversiune. Și o senzație acută de jenă ; se simțea ca un om pus la stîlpul infamiei fără nici un motiv. Era prea obosit pentru acest gen de conversație. Replică, încercînd să lovească și el :
— L-am auzit pe Sam predicînd cîtorva. Și trebuie să spun că întotdeauna au meritat-o.
Stilul lui direct o surprinse pe Gail și, pentru o clipă, el avu impresia că vede la ea o profunzime pe care nu i-o bănuise. Apoi ochii ei rîseră din nou, dar acum rîdea de ea însăși.
— *Touché !* spuse. Asta-i o vorbă franțuzească domnule Brandon.
— N-o folosim la treabă.
— Faci treabă bună ?
— Cît pot de bună.
— Atunci poate că vei face una și pentru mine. M-am săturat să mă tot las zgîlțîită de trenul ăsta amărît și să trec printr-o duzină de orășele pline de cocioabe, care toate seamănă între ele. Speram să fie o călătorie palpitantă. Contez pe dumneata pentru asta.
— O să te surprindă, spuse Brandon, dar traiul nostru e pe cît de dur, pe atît de plicticos. O să descoperi asta pe șantier, dacă te interesează să vii să vezi. Numai să nu ne încurci din treabă cît timp stai pe-acolo.

Ea se uită la taică-său.

— Intotdeauna este așa insolent ? întrebă amuzată.

Whitcomb îi spuse încet.

— Du-te înapoi la culcare, Gail. Noi avem de discutat.

— Desigur, rosti, întorcîndu-se supusă și îndreptîndu-se spre cușetă. La ușă se întoarse și zîmbi, arătînd în felul ăsta că sfiala ei nu fusese decît o prefăcătorie. Zîmbetul îi era plin de zburdălnicie, și o parte din supărarea lui Brandon se topi. Bănuia că era un copil al cărui trup numai se transformase în femeie, dar totuși nu era sigur. Și-o aminti pe Miss Ellen fără alt nume, care-i dovedise curaj și maturitate.

— Noapte bună, domnule Brandon, spuse Gail făcîndu-i cu ochiul în timp ce închidea ușa.

Sam Whitcomb își dădu mîinile în lături, cu un aer obosit.

— Îmi cer scuze pentru ea, Holt.

— Sper să nu se apropie de șantier. Nu facem acolo petrecere pentru doamne.

— Am fost dur cu toată lumea în viața mea, în afară de ea. Am vrut-o la bătrînețe, Holt, și a rămas fără mamă de la vîrsta de zece ani. Am obligat-o să călărească cu șa de damă, pe-o parte, cînd de fapt ceea ce-mi doream cu adevărat era să fie indiancă. E un plod răsfățat, îmi dau seama. Aș fi lăsat-o acasă, dacă-aș fi avut tăria să mă împotrivesc. Tot ce te rog este să nu uiți că ea n-a cunoscut niciodată viața pe care am dus-o noi. Whitcomb își arăta îngrijorarea. De fapt nu, nu e chiar atît de simplu. Trebuie să te rog încă ceva.

— Să n-o las să vadă cît e de pilctisitor pe aici ? întrebă Brandon ?
— Nu, spuse Whitcomb. Să n-o lași să se facă de baftă. E vorba de un bărbat.
— Da, spuse Brandon gînditor. Întotdeauna e cîte unul.
— Kirk Halliday.
Asta-l surprinse cu adevărat pe Brandon.
— El ? Păi ar putea să-i fie tată !
— Poate că asta-i ceea ce o atrage la el. Au fost logodiți un an. Kirk credea că dacă o arvunise putea s-o și strunească. Dar acum ea știe că el e pe-aici, și cred că asta e, măcar în parte, motivul pentru care a hotărît să vină cu mine.
E tare voluntară, Holt. Asta-i și vina mea ; n-am putut să fiu un tată adevărat pentru ea, în toți anii ăia cînd ea era în creștere iar eu eram mai tot timpul pe graniță. Dar fata asta are multe părți bune. Ajută-mă s-o țin în frîu.
Brandon își strînse mîna pumn și se uită lung la ea. Nu era destul că trebuie să salveze Mountain Telegraf, gîndea ; mai trebuia s-o salveze și pe fata lui Whitcomb de propria ei prostie. Se uita la Whitcomb și se întreba cît de reală era afecțiunea sa pentru acest om și cît anume din acest sentiment era de fapt obișnuința de a-l asculta și îndelungata lor camaraderie. Nu-i era clar. Și nu-i fusese niciodată.
Spuse, încercînd să reia firul rupt al discuției.
— În ce privește traseul ăla prin Valea celor Trei Surori... Whitcomb dădu din cap.
— Am încredere în judecata ta, Holt. Totuși nu pot neglija repoartele topografilor. Se mai învîrti cîteva minute, gîndind adînc, un om încolțit din toate părțile. Privi spre el :

— Ţi-ai golit paharul, Holt. Mai vrei brandy ?
— Nu astă seară, spuse Brandon.
Atunci Brandon sări în picioare, surprins. O cizmă pocnise de perete uşa care dădea în vestibul şi singurul său gînd era că Whitcomb trebuie să fi uitat să încuie uşa de afară.
Doi bărbaţi ţîşniră în vagon, unul în spatele celuilalt. Doi bărbaţi mascaţi, cu mantale din pînză cerată peste haine, ca să-i fie şi mai greu de identificat. Aveau armele în mînă, şi asta-i ceea ce-l opri pe Brandon să încerce să-şi scoată pistolul — asta, precum şi faptul că-i identificase. Nimic nu putea ascunde dimensiunea uriaşă a umerilor ca şi carura tipului din frunte ; lui Brandon îi era cunoscută şi cea de-a doua siluetă, mai subţiratecă. Următorul său gînd a fost că nu-l adormise pentru prea multă vreme pe Sherm Lucas.
Spuse :
— Ce darcu-i asta, Champ ?
Vocea lui McCoy se auzi înăbuşită prin basma.
— O să afli. Acuma ridică-ţi mîinile şi aşează-te cu faţa la perete, Brandon. Şi tu, Whitcomb.
Whitcomb, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, se uită la Brandon şi întrebă ?
— E Champ McCoy ?
— Da. A înnebunit, spuse Brandon.
— Ca o vulpe, rîse McCoy din fundul gîtului. Îşi mişcă arma înainte şi înapoi, ca să acopere tot vagonul. Continuă : Faceţi ce v-am spus.
Ce spuse oare Kirk Halliday ? „Îi cunosc pe cei de la Consolidated. Nu se vor coborî niciodată să angajeze ucigaşi". La dracu, gîndi Brandon, ar trebui să fie acum aici să vadă cum e !
Lucas îl îngrijora cel mai tare, Lucas, pe care-l pocnise în cap şi care probabil că abia aştepta să

i-o plătească. Nu-l putea ignora nici pe McCoy, mai ales atunci cînd McCoy devenise atît de îndrăzneţ încît să facă aşa ceva. Pericolul era acolo, în vagon, fără nici o îndoială. În liniştea care se lăsă după vorbele lui McCoy, zgomotul făcut de geamul care se sparse umplu vagonul.

La una din ferestre apăru o spărtură în formă de stea. Prima impresie a lui Brandon fu că Lucas trăsese la întîmplare un foc de intimidare. Dar bunul simţ îi spuse că se înşelase, întrucît cei doi n-aveau nici un motiv să facă zgomot căci ar fi trezit tot trenul şi ar fi scos toţi muncitorii din paturi.

Atunci înţelese.

O altă spărtură apăru în geam. De data aceasta Brandon auzi un foc de puşcă în depărtare. Cineva, acolo, în întuneric îi văzuse pe cei doi mascaţi prin geamul luminat şi trase în ei.

Brandon sări într-o parte şi se ghemui. McCoy se întorsese şi, datorită grabei, aproape că-l dărîmă pe Lucas. Într-o secundă cei doi erau în vestibul şi, după zgomotul pe care-l făceau, îmbrîncindu-se ca să iasă pe uşă. Brandon îşi scoase pistolul.

Văzu chipul încordat şi mirat al lui Whitcomb ; zări în goană şi uşa de la compartimentul de dormit. Era din nou deschisă. Gail era în uşă privind surprinsă.

Brandon se repezi în vestibul. Ajunse acolo şi, găsind uşa exterioară deschisă, sări pe rambleu. Aterizează greoi şi se luptă să-şi menţină echilibrul. Rămase nimişcat, uitîndu-se în toate părţile ; de-a lungul trenului, două siluete cocîrjate alergau. Mai încolo, Brandon văzu nişte siluete de cai.

Trase un foc dar ştiu, încă de pe cînd trăgea, că nu nimerise. Îi văzu pe McCoy şi pe Lucas sărind

în șei și îndemnînd caii la galop. Alergă spre bălțata care-l aștepta și-o prinse de dîrlogi. Tot trenul se trezise, fremătînd ; primii muncitori ieșiseră deja afară. Erau între Brandon și cei doi călăreți care fugeau, așa că nu mai trase. Se uită peste preria luminată de stele de unde veniseră acele focuri de pușcă. Numai era lună acum, dar putea vedea, destul de neclar, un alt călăreț. Arăta imens în șa și-și agită arma în timp ce se îndepărtă.

— Domingo, strigă Brandon în urma lui. Domingo, vino înapoi !

Dar uriașul negru nu-i dădu atenție iar Brandon gîndi : „Acum îi sînt de două ori îndatorat". Își dădu seama că Domingo îl urmărise încă de cînd se despărțiseră, în pădure, mai sus de Salish.

Se ridică în șa. Whitcomb era acum pe treptele vagonului. Vocea i se auzi peste strigătele înfierbîntate ale muncitorilor pe jumătate îmbrăcați care se-nvălmășeau de-a lungul rambelului.

— Așteaptă, Holt ! strigă Whitcomb. Unde te duci ?

— În tabără, îi răspunse Brandon. Ar fi bine să postezi o santinelă pentru restul nopții. Dar nu cred că prietenii noștri se vor întoarce. Le-a cam fost de-ajuns. Dar ne-au arătat cît de îndrăzneți au devenit cei de la Consolidated.

— Dormi aici în noaptea asta, îl îndemnă Whitcomb. Brandon clătină din cap.

— Vreau să fiu mai aproape de tabără cînd răsare soarele. Avem treabă, și e timpul să ne-apucăm serios de muncă. Își întoarse calul trăgînd de dîrlogi.

— O s-o iau pe scurtătura de care ți-am spus, Sam. Noaptea asta m-a hotărît. Ne vedem curînd.

5.

NEBUNUL

Nu ajunse mai departe de Salish, la întoarcere. Era atît de dărîmat de oboseală, că nu se mai putea ţine în şa. Ajunse în oraş în acel moment liniştit dintre miezul nopţii şi dimineaţă ; strada era calmă, de parcă un vînt puternic ar fi măturat toată larma, toţi scandalagii din Salish. Ferestrele, ca nişte ochi morţi, îl priveau. În lumina slabă a stelelor, un vagabond beat se împleticea, cu un ciine scheletic după el ; şi cînd Brandon coborî de pe cal, ecoul propriilor sale cizme îl urmări cît traversă strada şi veranda.

Îşi duse bălţata în îngrăditura din spatele birourilor lui Mountain unde se îngrămădeau căruţe şi tive de materiale, abia vizibile în întuneric. Se îndreptă apoi, frînt de oboseală, către casa Ballard, hotelul în care stătea Halliday. Un recepţioner adormit îl puse să semneze şi-i dădu cheia. Urcă scările şi intră în cameră.

Doar numele oraşului era diferit, ca şi cel al hotelului, gîndi el. Văzuse acelaşi covor ponosit şi aceeaşi lampă afumată în nenumărate alte locuri de pe graniţă ; chiar şi tapetul i se părea cunoscut, ca şi ligheanul ciobit şi carafa. Calendarul de pe perete era vechi de doi ani şi făcea reclamă unei companii din St. Louis care vindea echipamente miniere. Patul arăta cam desfundat. Spera ca gîngăniile să nu mişune cu nemiluita. Se întrebă dacă nu cumva plosniţele erau vreo specie migratoare care-i urma pe muncitorii de la telegraf din oraş în oraş. Zîmbind la un asemenea gînd, îşi scoase

cizmele își atîrnă centura cu pistolul într-un cui, deasupra patului, suflă în lampă și se vîrî în așternut.

Încuiase ușa, dar poate c-ar fi fost mai bine să fi proptit și un scaun sub clanță — se gîndi el, amintindu-și de Champ McCoy și de Sherm Lucas, de îndrăzneala lor din această noapte. Prea obosit, ca să se ridice și să baricadeze ușa, își zise : „La dracu cu ăștia !". Cu toate acestea, somnul nu se lipea de el. Dormise atît de mult timp sub cerul liber sau în cort, încît acum i se părea că zidurile se mișcă înspre el, iar tavanul parc-ar fi fost un capac de sicriu. Stătea întins în pat, ascultînd zgomotele din această construcție din scînduri ; auzi clar scîrțîitul arcurilor, cînd vecinul din camera de alături se întoarse în pat. Cineva sforăia puternic ceva mai încolo ; și la un moment dat, i se păru că aude rîsul unei femei, sau poate plînsul ei.

Dimineața de ieri era ceva de care-și amintea ca dintr-o altă viață. După-amiaza, de asemeni, cu asediul și împușcăturile sale, era tot atît de îndepărtată ca și Dallasul. Trebuise să se măsoare cu prea mulți oameni, își dădu el seama, și lupta asta permanentă îl secătuise de puteri.

Mai întîi fusese Sherm Lucas și ceata sa, și apoi trebuise să se confrunte cu Miss Ellen. În Salish gustase din antipatia lui Kirk Halliday și o făcuse de oaie cu Doc King, cînd fusese vorba de nebunul din Valea Celor Trei Surori. Ai fi putut crede că ăsta era cel mai bun prieten al doctorului ! Apoi fusese întîlnirea din dreptul cîrciumii cu Champ McCoy și cu Sherm Lucas iar după aceea, după ce ieșise din oraș, îl găsise pe acel bătrîn în veston albastru spălăcit și-i dăduse o sticlă de whisky.

Asta era o amintire plăcută, cu toate că-l ducea

înapoi, spre gîndurile amare pe care i le provocase vederea vestonului. Abia acum realiză că, la întoarcerea spre Salish, ocolise cît mai mult tabăra unde stătea de pază bătrînul, fără să știe de ce. Văzuse în depărtare lumina focului, și astfel știuse că bătrînul fără nume era la datorie.

Fata aia, Gail... Apăru din întuneric, în spatele pleoapelor închise, atît de dulce și feminină încît se scuturâ de acest gînd, găsind că este o lipsă de loialitate față de Sam Whitcomb. Al naibii să fie dacă fata asta nu-l scosese din sărite cu aerele ei de copil răsfățat care-și închipuia că Holt Brandon trebuie să-i arate minunile Vestului ! Iar Sam Whitcomb nu-i adusese nici o alinare cu știrea că Mountain Telegraph era într-adevăr la înghesuială și se clătina. Dar dintre întîmplările zilei, apariția lui Champ McCoy și a lui Sherm Lucas, cu armele în mîini, pusese capac la toate.

Se întreba acum, așa cum se întrebase și în vagonul lui Sam, și pe drumul de întoarcere spre Salish, ce naiba-i împinsese pe ăștia să facă așa ceva. Poate că Lucas, nebun de furie după lovitura primită în țeastă, să fi dorit să se răzbune și să-l fi urmărit. Dar Champ McCoy n-ar fi sprijinit o astfel de tîmpenie. Champ putea să fie al dracului de dur, dar era precaut. Un glonț tras din tufișuri era mai aproape de modul de lucru al lui Champ. În noaptea asta însă fusese mai îndrăzneț. Să-l fi vînat pe Whitcomb ? Avea oare de gînd să-l omoare pe bătrînul Sam și să lase astfel Mountain Telegraph fără conducere ?

Nici un răspuns nu-i veni în întunericul camerei de hotel, și orice încercare de a gîndi era de parcă ar fi cărat un ditamai bolovanul pe creștet, așa că, în cele din urmă, Brandon se întoarse și își impuse să adoarmă. Se trezi în lumina gri a zo-

rilor pentru că așa își comandase. Și în timp ce tot orășelul încă mai dormea, el se îmbrăcă și ieși în stradă. În lumina zorilor, orașul arăta ca un cotoi bătrîn și cenușiu. Brandon bătu în obloanele încă încuiate ale unui restaurant chinezesc, devenind astfel primul client al zilei ; douăzeci de minute mai tîrziu, în timp ce orașul încă mai era întunecat și tăcut, el călărea spre nord.

În față, dealurile înalte erau învăluite în ceață. Călărea pe lîngă linia de telegraf pe care o construise și se gîndea la cît de multe mile mai avea de întins firele și de înfipt stîlpii din lemn de pin ; iar timpul parcă era o mînă uriașă, care-l strîngea. Călărea nerăbdător, dar și cu o oarecare bucurie ; toate întrebările nopții se vor rezolva de la sine, nu avea nici un rost să-ți faci griji pentru lucruri pe care nu le poți înțelege. Munca, în schimb, era ceva ce putea fi înțeles și care te aștepta. Mîinile sale îi ducau dorul ; se aplecă în șa și-și îmboldi iapa la galop.

Atunci cînd montezi linia de telegraf, fiecare zi seamănă cu celelalte, cu excepția schimbărilor de vreme și a problemelor specifice din ziua respectivă. Dar chiar și problemele se înscriu într-un tipar ce se repetă, astfel că, atunci cînd o roată de căruță se rupe, sau bucătarul sărează prea tare carnea, sau corturile sînt smulse noaptea de vînt, ai senzația că aceste lucruri s-au mai întîmplat și se vor mai întîmpla. Necazurile sînt asemănătoare, deși nenumărate. Zilele se îngrămădesc unele peste altele, pînă cînd nu mai știi dacă e duminică, sau Crăciunul, sau ora șapte și jumătate, și singura zi care se deosebește de celelalte este cea pe care ți-ai marcat-o în minte, cea în care munca se va fi încheiat la timp sau în care îți vei vedea în fața ochilor eșecul.

Așa era și cu Holt Brandon în săptămîna de după Salish. Fiecare zi ocupată de la răsărit pînă la apus și chiar și mai tîrziu, în întuneric, cu imense focuri luminînd zona pentru muncitorii care făceau ore suplimentare. Ținea permanent un om în șa doar ca să supravegheze echipa. Îi muncea din greu, de nu mai aveau cînd să cîrtească.

Își împărțise oamenii în trei echipe : avangarda săpa gropile pentru stîlpi, oamenii răsfirați de-a lungul liniei săpau fiecare cîte o groapă de patru picioare adîncime în pămîntul tare. Îndată ce-și termina treaba, ultimul trecea pe lîngă toți ceilalți, măsura distanța convenabilă și începea din nou să sape. Constituiau astfel un lanț continuu, care se îndrepta mereu înainte.

Cel de-al doilea grup tăia stîlpii și-i așeza. Cel de-al treila întindea firele. Mai era și un muncitor care venea în urma lor, tăind toate crăcile care atingeau firele în această zonă denivelată, unde creșteau arbori peste tot, urcînd spre dealuri. Anii îl învățaseră pe Brandon cum să realizeze o muncă de echipă și cea mai importantă atribuție a sa era să aibă grijă ca nimeni să nu chiulească. Asuda cot la cot cu ei și era peste tot în același timp.

Echipamentul lui Mountain Telegraph era bun — căruțe solide și corturi prin care nu pătrunde ploaia, bucătăria de campanie bine utilată. Muncitorii mîncau bine. Oamenii aveau experiență ; mai făcuseră astfel de lucrări și pe alte șantiere. Singura problemă era, ca întotdeauna, cea a aprovizionării. Dar avînd Salishul ca bază de aprovizionare, și linia de telegraf nou-nouță pe care tocmai o montau, la dispoziție ca să transmită ce au nevoie, ei reușeau să asigure un circuit continuu de căruțe încărcate cu toate cele de trebuință între

capătul căii ferate și acest avanpost din sălbăticie.
Sam Whitcomb era în Salish acum, stînd toată ziua la birouri, doar noaptea întorcîndu-se la vagonul său particular. Sam era dintre cei care puteau înțelege că atunci cînd un șef de șantier urlă după izolatori, înseamnă că vrea izolatori, Halliday era și el acolo, făcînd comisioane pentru șeful cel mare și, în general, făcîndu-se util. Brandon se întreba însă ce se întîmplase cu McCoy și Lucas.
Zilele treceau și nici un semn. Nici fire tăiate, nici gloanțe zburînd în jur. Nimic decît necazurile de zi cu zi, normale cînd ai de parcurs asemenea distanțe.
Cu toate acestea, Brandon își posta în continuare santinelele, deși atunci cînd nu-l lași pe om să se odihnească noaptea, a doua zi nu-i mai poți cere să muncească cu același rezultat. Se terminase cu orele vesele din jurul focului de tabără, după încetarea zilei de muncă. Se terminase și cu distracția preferată a muncitorilor, acele parodii de tribunale în care se judecau unii pe alții pentru nerespectarea reglementărilor. Repede la culcare, băieți, dacă nu sînteți la ore suplimentare. Dimineața vine repede.
Așa înțelegea Brandon să conducă un șantier ; așa era întotdeauna cînd se lua la întrecere cu timpul. Era un tip singuratic, care nu se amesteca cu oamenii săi. Era pintenul care-i îmboldea permanent. Era respectat de toți ceilalți, dar prea puțin iubit. Le citea toate astea în ochi, cînd le trăgea cîte-un perdaf.
Pe cîțiva îi cunoștea de multă vreme, unii erau veterani, în serviciul lui Sam Whitcomb, chiar de mai multă vreme decît el însuși. Jake Fargo, de

exemplu, cu favoriții ăia ai lui, gata să se îmbete ori de cîte ori primea salariul. Lucrase cu Whitcomb la Western Union, și putea să-ți povestească cum îi speriaseră și-i făcuseră să respecte magia omului alb pe cei doi șefi indieni, Washakie și Winnemucca, făcîndu-i să comunice prin telegraf și aducîndu-i apoi cu diligența la un punct aflat la jumătatea celor cinci sute de mile care-i despărțea. Fuseseră două piei roșii tare uimite, povestea Jake, cînd au comparat ce-au vorbit și au realizat cît de repede fulgerul lung le dusese cuvintele. Dar, desigur, mai tîrziu indienii au trecut de spaima și respectul pe care li-l insufla telegraful. Au realizat destul de curînd că mișcările trupelor de soldați erau comandate prin telegraf și au învățat o șmecherie foarte isteață : să taie firele, să le împăneze cu fire din piele, astfel că puteai să cauți la nesfîrșit unde era întreruperea.

Din fericire, nu erau indieni care să-ți facă necazuri aici în Montana. Nu în aceste zile. Și deși se părea că ultimii bizoni veniseră din Saskatchewan în Montana, erau destul de puțini dacă-i comparai cu imensele turme care înnegreau înainte prerile dintr-o zare în alta. Nu mai era vorba de stîlpi dărîmați de uriașele animale care-și frecau spatele de aceștia. Western Union avusese la un moment dat ideea de a împăna stîlpii cu țepușe ascuțite, ca să-i îndepărteze pe bizoni. Dar renunțaseră repede de tot la această idee. Bizonilor le plăcuseră acești piepteni improvizați

Astea fuseseră necazurile într-o altă epocă ; Brandon își avea și el necazurile lui, dar munca mergea înainte. Șase oameni ca să bată scoabele în stîlpi, să-i înalțe și să-i așeze la locurile lor. Patru oameni și un atelaj să întindă firele și să le

pună pe stîlpi. Conducătorul atelajului mai avea și altele de făcut : trebuia să mute tabăra și să-l ajute pe bucătar. În fiecare dimineață căruța era încărcată cu corturi și cu bucătăria de campanie și se ducea pînă în punctul cel mai îndepărtat ce urma a fi atins în ziua respectivă. În fiecare seară, tabăra era instalată din nou, pînă cînd, într-o seară ajunseseră în Valea Celor Trei Surori, cîmpia plină de iarbă, punctată de copaci, întinzîndu-se în fața lor.

O zonă bună, își spuse Brandon, stînd în șa și uitîndu-se de jur împrejur. O zonă în care va putea să mai reducă din timpul de construcție. Copaci la îndemînă pentru a face din ei stîlpi. Își aținti privirea spre cele trei dealuri, de la care i se trăgea numele văii și își aduse aminte că Warlock era sus, aproape de creasta dealului cel mai îndepărtat către apus. Măsură distanța cu ochii, numără zilele pe care le mai avea la dispoziție și simți cum i se strînge stomacul.

Kirk Hallliday veni a doua zi din Salish într-o trăsurică deschisă. Rămase în trăsurică, uitîndu-se de jur împrejur ; i se vedea interesul pe figură. Mînă apoi calul pînă la locul din care Brandon conducea săpătorii. Halliday ridică o mînă în semn de salut și-și drese glasul.

— Am avut o discuție lungă cu Sam Whitcomb, Brandon. A fost de acord cu schimbarea ta de rută.

Spunea că niciodată n-ai dat greș pînă acum. Te cunoaște mai bine decît mine. Probabil m-am cam pripit în noaptea aceea.

Era cea mai verde ramură de măslin pe care un om i-o putea oferi, admise Brandon în sinea lui. Ce rost avea să te întrebi ce-i în spatele ei ?

— Aprovizionarea merge strună, spuse.

— Asta-i mîna celor din Salish. După cît se vede, și tu te-ai ocupat ca lucrurile să meargă strună și aici. Îți mulțumesc, domnule. O să pot să-ți telegrafiez mulțumirile mele în Warlock peste cîteva săptămîni.
Halliday privi valea înspre nor, cu mîna streașină la ochi.
— Ceva necazuri cu nebunul ăla care ne-a alungat topografii ?
— Ăla ? Nu, nici un semn.
— Bine, mormăi Halliday și în curînd o luă din loc înapoi spre sud, trăsurica arătînd ca un bondar negru în zare. Brandon își clătină capul, privindu-l cum pleacă. Halliday se agăța cu îndîrjire de personajul acela excentric.
Dar a doua zi tabăra avu un al doilea vizitator, și un al treilea.
Săpătorul cel mai avansat îl văzu pe primul și strigătul său îl alertă pe Brandon.
Dinspre vest venea pe o muchie de deal, profilat astfel pe soare, un călăreț înalt, cu fața ascuțită și barba argintie, tunsă îngrijit. Acesta era pămîntul omului de pe cal ; nota de ciudățenie o dădea îmbrăcămintea lui. Purta uniforma completă de colonel de cavalerie din armata Confederată, inclusiv sabia ; și o purta ca cineva care se îmbracă așa de obicei. De data asta, uniforma nu era ponosită.
Săpătorul scuipă niște tutun de mestecat.
— Ce naiba, spuse el, fără să se adreseze cuiva anume. E vreo aniversare a Confederaților astăzi ?
Brandon avea impresia că e transportat înapoi în timp.
— Uită-te mai bine, amice. N-ai văzut decît jumătate din spectacol.

Un al doilea călăreț apăruse, alăturîndu-se primului. Cel de-al doilea era uriașul negru Domingo, care umplea șaua la refuz. Domingo era îmbrăcat în haina de lucru, dar se ținea în șa cu rigiditate militară. O secundă, cei doi se profilară împreună pe cer ; apoi înaintară, călărind în spatele calului ce aparținea colonelului. Cînd fură îndeajuns de aproape, soldatul își ridică mîna înmănușată într-un salut curtenitor și întrebă :

— Cine e responsabilul aici ?

— Eu sînt, răspunse Brandon și-și spuse numele. Amîndoi caii erau însemnați cu un T încercuit, observă el. Fusese prea întuneric ca să vadă vreo dangă în acea primă noapte cînd îl întîlnise pe Domingo.

— Domnule, spuse soldatul, sînt colonelul Templeton. Alan Templeton. În prezent sub comanda generalului Longstreat, la fel ca și însoțitorul meu, căpitanul Israel Domingo, un om liber. Constat că dumneavoastră construiți o linie de telegraf, în folosul cui, dacă-mi permiteți să vă întreb ?

Un clopoțel de avertizare sună în capul lui Brandon, sugerîndu-i răspunsul sub forma unei mici minciuni.

— Superiorii noștri își au sediul în New Orleans.

— New Orleans ! Templeton avea alura unui vultur, cu aceeași privire, același cioc neînfricat. New Orleans, domnule, este în mîinile yankeilor. Generalul Butler a cucerit orașul iar flota lui Farragret atacă Vicksburgul. Se întoarse repede către tăcutul Domingo. Ți-ai repartizat trupele cum trebuie, căpitane ? Am înconjurat cu totul acest șantier ?

În fața lor se întindea netedă cîmpia, doar acel delușor blocînd vederea. Nu era un loc prin preaj-

mă în care o trupă de oameni să se poată ascunde, şi cu toate astea Domingo spuse cu solemnitate :

— Ordinele dumneavoastră au fost îndeplinite, domnu' !, cu o umbră de tristeţe în voce.

Această tristeţe îl atinse pe Brandon, făcînd să dispară ridicolul situaţiei şi-i înăbuşi rîsul. Acesta era, deci personajul excentric ce se cantonase în Valea Celor Trei Surori, izgonindu-i pe topografii lui Mountain Telegraph şi forţîndu-i să aleagă un traseu mai lung pînă la Warlock. Brandon se aşteptase să vadă un nebun din soiul celor cu părul lung şi ochi fanatici. În loc de asta, întîlnise un bărbat educat evident, bucurîndu-se de o creştere aleasă. Cu toate acestea, bărbatul era nebun, atît de nebun încît pentru el timpul stătuse pe loc. Aproape două decenii după pacea de la Appomattox, acest război trecut era încă o realitate pentru Colonelul Alan Templeton. La fel de real ca şi calul pe care-l călărea şi sabia pe care o purta la brîu.

Ce spusese oare Doctorul King, în Salish, cînd el, Brandon, îl întrebase despre nebunul din Valea Celor Trei Surori ? „Aş putea să-ţi povestesc mai multe despre el. Dar persoana în cauză mi-e atît prieten cît şi pacient".

Şi fata aceea pe care-o chema Miss Ellen, care, împreună cu acelaşi Israel Domingo, salvase un om al lui Mountain Telegraph pentru ca apoi să-i ceară să nu intre în Valea Celor Trei Surori ? Fata care avea un motiv al ei pentru această cerere, motiv pe care însă nu-l explicase. Holt Brandon putea să-i vadă trăsăturile în figura lui Allan Templeton, şi astfel un alt mister se clarifica. Şi-ar fi pariat tot salariul de luna viitoare că ea este fiica

lui Templeton, și acum putea înțelege de ce nu dorise să-i povestească nebunia tatălui său.

Multe lucruri îi erau clare acum, deși problema nu dispăruse doar pentru că o înțelegea. În fața lui stătea un bărbat care se opunea liniei de telegraf și acest bărbat trebuia supus cu altfel de arme decît cele pe care le puteai folosi cu un altul. Puteai să-ți îndrepți pistolul împotriva unui Champ McCoy, dar nu și împotriva lui Alan Templeton, dacă doreai să-ți păstrezi onoarea și mîndria.

— Și eu sînt texan, domnule, spuse Brandon. Și vă dau cuvîntul de onoare al unui Confederat că acest telegraf este al unei întreprinderi particulare și nu are nimic de-a face cu războiul.

— Ești texan ? Fața uscățivă a lui Templeton rămase nemișcată. Atunci de ce nu ești în uniformă ? Pari a fi în putere. Și nici o întreprindere nu poate fi considerată ca neavînd nimic de-a face cu războiul, atîta timp cît există un război. Ai spus ce-ai avut de spus, și nu m-ai convins. Constat că dumneata și oamenii dumitale nu sînteți echipați pentru luptă, iar faptul că am venit aici, într-un fel de armistițiu, îmi oprește mîna. Mă voi întoarce într-o săptămînă. Dacă dumneata și oamenii dumitale sînteți încă aici, nu voi avea de ales. Voi ordona să vă atace. M-ați înțeles ?

— Ascultați, începu Brandon.

— Bună ziua, domnule, spuse Templeton apăsat.

În spatele lui Templeton, Domingo își clătina capul mare, cu ochii triști, buzele sale groase rostind cuvinte neauzite. Toată figura lui era o pledoarie pentru toleranță, o cerere mută de înțelegere, care-l calmară pe Brandon. Acum știa în ce monedă să-și plătească datoria față de uriașul negru, și dădu din cap încetișor.

Templeton salută țeapăn și-și întoarse calul cu dîrlogii. Cei doi urcară colina. Pe culme, se profilară din nou pe cer, un Don Quijote în uniforma gri a Confederaților și uriașul său Sancho. Imediat apoi dispărură.

6.

ÎN INIMA NOPȚII

Cînd focul de la cină era aproape să se stingă, Brandon îl chemă pe Jake Fargo în cortul său. Fargo, înalt și viguros, intră prin deschizătura cortului și-și găsi un loc în mijlocul echipamentului lui Brandon, ghemuindu-se neîndemînatec în acest spațiu mic.

În cort erau, printre alte lucruri, instrumentele telegrafice, aceasta fiind, dealtfel și stația de la care se transmiteau mesajele către Salish. Brandon le încerca, să fie sigur că nu e nici o defecțiune pe linie. Continuă să țăcăne pînă-și termină treaba.

— Ei, Jake, întrebă, ce părere ai de bătrînul războinic din după-amiaza asta ?

Fargo mormăi în favoriți. Era cenușiu ca un bursuc. Un om, de-adevăratelea, cînd era treaz, și care adusese multă înțelepciune de-a lungul anilor, dar îi lipsea ceva, energia care ar fi putut să-l facă șef de șantier, dacă nu și-ar fi presărat drumul cu mii de sticle de whisky, goale. În fiecare din acestea, Fargo își lăsase o mică parte din siguranța sa. Puteai conta pe el să îndeplinească un ordin, dar numai dacă îi deschideai calea.

Fargo spuse acum.

— Tipul vorbește serios, Holt. Dar am impresia că mai mult latră decît mușcă. Trupa sa de cavalerie este doar în capul lui, evident, dar chiar și numai cîțiva oameni cu puști ne-ar putea face greutăți. Am avut noroc c-am postat santinele. Războiul e tot atît de real pentru nebunul ăla, ca și cînd chiar ar avea loc. El se uită pe furiș, gînditor, la Brandon.

Ai vrea să schimbi traseul înapoi în afara Văii, Holt ?

Brandon clătină din cap. Intrase în Valea Celor Trei Surori ca să întindă firele, știind deja că un nebun va încerca să-l oprească. Acum îl cunoștea, dar asta nu schimba cu nimic situația :

— Ceea ce mă îngrijorează este că nu știu cîți oameni are Templeton și dacă îl vor sprijini într-adevăr ca să ne dea afară. Oamenii lui nu pot fi și ei nebuni, să vrea să lupte din nou în vechiul război. Dar dacă-i convinge că sîntem niște intruși, ar putea să ne facă necazuri.

— Ce vrei să faci, atunci ?

— Are o fermă undeva mai sus, în valea asta. Cel puțin are o dangă, așa că trebuie să aibă și o locuință. Am de gînd s-o caut în seara asta, Jake. Probabil că mă voi întoarce înainte de răsăritul soarelui. Dar dacă nu apar, vreau să conduci tu mîine șantierul și să-i muncești pe oameni cît poți de mult.

— Pleci în curînd, întrebă Fargo.

— De îndată ce-mi pun șaua pe iapă. Noapte bună, Jake.

Dar Fargo nu se mișca. Avea și el o îngrijorare ; se vedea atît de clar pe fața lui năpădită de favo-

riți, încît Brandon îl întrebă nerăbdător.
— Spune ce e, omule.
— Ziua de salariu a fost ieri, spuse Fargo.
— Știu îi răspunse Brandon, strîngîndu-și buzele. Se aștepta la așa ceva, deși nu chiar atît de repede. De fapt, cei din Salish mi-au reamintit asta la telegraf și erau gata să-mi trimită banii. I-am spus lui Sam Whitcomb să-i păstreze în oraș. O să primiți toți banii la Warlock, cînd e gata linia.
— Nu s-a spus nimic despre așa ceva, cînd s-a semnat contractul cu oamenii, se încruntă Fargo.
— N-o să accept să-mi plece nici un om să-și facă de cap o noapte întreagă în oraș pînă cînd linia nu e gata, spuse Brandon întorcîndu-se cu o figură dură spre Fargo. Să-și bage asta o dată pentru totdeauna în cap. I-am lăsat să se distreze înainte ca această cursă să înceapă. Acum să se apuce de treabă așa cum trebuie. Și dacă tot nu pot să-și cheltuie banii aici, e mai bine să-i țină compania. Da' ce-i cu tine, Jake ? Ți-e așa de sete ?
— Poa' să aștepte pîn' la Warlock, spuse Fargo. Dar băieții murmură, să știi. Oprindu-le banii e ca și cînd i-ai pune pe lista indienilor. Faci o greșeală, Holt.
— E treaba mea, îi răspunse Brandon, obosit de toate astea.
Fargo îi răspunse, cu tot curajul și francheța unui om în vîrstă.
— Ești un tip cumsecade, Holt. Îți strunești oamenii, așa cum făcea și Creighton pentru Western Union, și el i-a bătut pe cei de la Overland Telegraph la intrarea în Salt Lake City, străbătînd o distanță de două ori mari mare. Dar ca să strunești o echipă, trebuie să știi și cum sînt oamenii. Mountain Telegraph nu reprezintă singura rațiune

de a fi a celor mai mulţi dintre noi. Dac-aş fi în locul tău, aş aduce banii oamenilor aici.
— Vezi-ţi de treburile tale, Jake, că de-ale mele mă ocup eu, îi răspunse Brandon.
— Nu ştiu unde şi cum, dar ceva s-a întîmplat şi te-a schimbat dintr-un om într-o maşină. Cred că asta a fost în Texas, pe cînd erai copil. Nu-i treaba mea, Holt, aşa că nu te mai obosi să te răsteşti la mine. Dar nu mi-ar place deloc să fiu tot aşa de singur ca tine — sau tot aşa de sigur de mine.
— Asta-i tot, Jake, întrebă Brandon, ridicîndu-se.
— Mai mult decît destul, Holt.
— O să-ncerc să fiu înapoi înainte de răsăritul soarelui, spuse Brandon. Dacă întîrzii, vreau să văd stîlpii înfiinţi acolo unde nu-s acuma.
Zece minute mai tîrziu ieşea călare din tabără. Se îndreptă aproape direct spre nord-vest, intrînd din ce în ce mai adînc în vale, şi în curînd apăru luna şi pămîntul era luminat de jur împrejur. Era mai multă lumină decît şi-ar fi dorit, avînd în vedere că era într-o misiune de spionaj şi nu voia să fie văzut de santinelele pe care colonelul Tempteton le-ar fi putut posta. Se gîndea că bătrînul domn va face lucrurile aşa cum trebuie, în stil militar, cu santinele ce se schimbă la intervale fixe, cu parole şi cu tot dichisul. Şi totuşi nu era nimic de rîs în nebunia ciudată a acestui om.
Tremură involuntar, şi n-ar fi putut spune dacă era din cauză că se gîndea la Templeton sau din cauza aerului nopţii. Vara venea al dracului de încet în acest ţinut mai înalt al Montanei, iunie era o lună ploioasă, deşi pînă acum nu plouase prea mult. În curînd, toată această cîmpie va fi acoperită cu flori de vară — călduruşe, muşcată sălbatică, cafeluţă, sau cam aşa-i spusese o chelneriţă în-

tr-un restaurant din Salish, în acea primă săptămînă cînd echipa lucrase atît de aproape de oraș încît își luau masa de seară acolo. Fata aia era înnebunită după flori și avea un fel de privire înfometată cînd vorbea despre ele. Brandon văzuse toate florile de pe graniță, de la bobocul alb cerat al unor cactuși din deșert pînă la petalele trandafirii de bitterroot. Nu-l interesaseră niciodată prea mult, dar probabil că i-ar fi lipsit dacă n-ar fi fost la locul lor.

Dacă se gîndea mai bine, schimbarea anotimpurilor însemna pentru el numai o schimbare a treburilor ce erau de făcut. Iarna, un muncitor de la telegraf era preocupat să-și strîngă, să-și verifice și să-și repare echipamentul, în afară de cazul în care ținutul era unul în care zăpada nu cădea și-l lăsa să-și vadă de treabă. Primăvara însemna ploaie și căruțe împotmolite în nămol ; vara era anotimpul cel mai bun, cu excepția țînțarilor, dacă se-ntîmpla să lucrezi de-a lungul unui rîu. Toamna însemna îngheț și chiciură, și dificultatea de a-i scoate pe oameni din păduri ; unii dintre ei, semănînd cu gîștele sălbatice, se tot uitau înspre sud cu mîncărime în tălpi, gata oricînd să-și ia tălpășița după ce-și primeau banii. Și astfel, se scurgea an după an, pe care-i puteai număra după firele întinse și numărul de stîlpi noi înălțîndu-se spre cer.

Întotdeauna mai era o linie de construit, fiecare cu problemele ei ; iar slujba asta din Montana pusese capac la toate. Gîndul acesta i-l readuse în minte pe Templeton și treaba pentru care pornise în seara asta. Ridică dîrlogii și-și lăsă bălțata să galopeze o vreme, după care o readuse la pas.

Ținutul devena ceva mai accidentat, cu viroage care se vedeau ca niște umbre albastre, ici și colo,

cu o vegetație mai abundentă, mai ales ienuperi răsuciți de vînt, arătînd de parcă ar fi în agonie. Bănuia că este destul de departe de tabără ; stelele îi spuneau că e trecut de miezul nopții. Continuă să călărească în inima nopții.
Deodată, terenul se înclină înaintea lui ; jos, în vale, se vedeau împrăștiate clădirile unei ferme.
Dăduse de această priveliște atît de neașteptat, încît tresărise de uimire. Luna fiind atît de luminoasă, avea sentimentul neplăcut că poate fi reperat. În stînga sa, zări un mic tufiș de ienuperi ; își îndreptă calul într-acolo și se simți ceva mai adăpostit cînd ajunse printre crăci. Și de-acolo putea vedea ferma, așa că începu să se uite, pe rînd la fiecare clădire.
Clădirea principală era lungă și joasă, fiind făcută din bușteni. Probabil că erau cam puține gatere de apă prin preajmă, gîndi el ; nu văzuse prea multe clădiri din scînduri, cu excepția celor de la oraș. Grajdul era mare, și erau și multe țarcuri. Mai multe alte clădiri trebuie că adăposteau fierăria, hambarele, remiza pentru căruțe. Clădirea cu priciuri pentru muncitori îl interesă cel mai mult, pentru că și ea era lungă și joasă, construită din bușteni. Părea că poate să adăpostească între doisprezece pînă la douăzeci de oameni. Dacă era plină, înseamnă că Templeton avea o echipă considerabilă.
Asta trebuie să fie ferma cu un T încercuit. Din această direcție venise Templeton, și în această parte a văii se întorsese. Brandon își reaminti fragmente de discuții pe care le auzise în Salish, în prima sa săptămînă acolo. Se pomenise cîte ceva despre vite care creșteau în vale. Ceva mai departe spre nord, gîndi el, pentru că nu dăduse peste nici o turmă în drum.

Nu se vedea lumină în nici una dintre clădiri. Brandon coborî de pe cal, se aşeză pe vine şi-şi scoase o ţigară. Instinctul însă îi opri mîna, atunci cînd vru să aprindă chibritul, şi lăsă să-i cadă din mînă şi hîrtia şi tutunul. Stătu aşa multă vreme, studiind ferma şi întrebîndu-se dacă să se apropie. N-avea nimic de cîştigat prin asta ; dorise doar să-şi dea seama de mărimea echipei, de la fermă. Probabil că pe-acolo pe jos era şi vreun ciine sau doi, şi poate chiar o santinelă.

Începură să-l doară picioarele, şi se ridică. Merse pînă la marginea pantei, acolo unde începea să coboare abrupt. Într-o parte era stîncoasă şi mai abruptă, în alte părţi cobora mai lent. Rămase nemişcat în lumina lunii, şi-şi lăsă ochii să cutreiere, simţindu-se foarte mic în imensitatea acestei nopţi şi a acestui ţinut. Avu atunci un şoc electric. Nu mai departe de un sfert de milă apăruse o lumină.

Cineva cu o lanternă stătea ceva mai departe spre vest pe marginea pantei.

Oricine ar fi fost, mişca lanterna înainte şi înapoi, ca un semnal.

Brandon se retrase imediat topindu-se în tufişul de ienuperi. Din această ascunzătoare putea să privească, plin de curiozitate. Timpul trecea încet şi apoi dintr-o dată, avu senzaţia că detectează o mişcare ceva mai jos. Nu putea fi sigur, şi-l dureau ochii de efortul pe care-l făcea ca să separe umbrele. Cineva se mişca acolo jos, ducînd un cal de căpăstru. Şi omul şi animalul erau acum destul de departe de clădiri ca să poată fi văzuţi mai clar ; apoi omul se ridică în şa. Brandon îşi ridică ochii şi-şi răsuci capul. Lanterna nu se mai vedea.

O persoană semnaliza ; cealaltă venea, răspunzînd acestui semnal. Brandon se uită la lună. Se mișca pe cer, îndreptîndu-se spre un nor. Așteptă, dorindu-și să-i poată de un șut, să se miște mai repede ; așteptă un timp care i se păru interminabil, și în cele din urmă luna intră în nor. Bălțata îl împinse pe Brandon cu capul. Spuse : „Ușurel, fetițo", abia șoptind și părăsi din nou adăpostul ienuperilor, lăsînd iapa în urmă. Se îndreptă înspre locul în care văzuse lanterna mișcîndu-se ; alerga aplecat, sperînd să nu facă zgomot cu cizmele. Se uita din cînd în cînd sus pe cer, și cînd luna apăru din nou, se aruncă într-un tufiș de măcese ce creștea aproape de marginea pantei.

A naibii ascunzătoare, plină de spini, și, în plus, terenul era stîncos sub genunchi. Trebui să aștepte mai mult, de data asta, pentru a avea întuneric și nu putea risca să se uite încotro a luat-o călărețul din vale. O fi fost oare uriașul Domingo ? Dovedise deja că-i place să călărească noaptea. Dar călărețul nu părea să fie tot așa de mare ca Domingo. Să fi fost oare colonelul Templeton ? Atunci auzi zgomote și riscă să se ridice. Un cal urca peste marginea pantei cam la cincizeci de picioare de locul unde se afla Brandon. Întunericul îl învălui din nou, pentru scurtă vreme, și apoi luna apăru din nou. În lumina ei, o văzu pe Ellen Templeton împreună cu altcineva, care venise înspre ea ținînd de căpăstru un cal. Cel de-al doilea era Sherm Lucas. Un Lucas bățos și supărat, care vorbi cu o voce dură.

— Credeam că n-o să mai ajungi niciodată !

Vocea Ellenei era distantă și lipsită de expresie.

— Ți-am văzut primul semnal acum o oră, dar n-am putut să mă hotărăsc să vin. Cînd ai folosit din nou lanterna, m-am furișat din casă.

— Am plecat dar apoi m-am hotărît să-ţi mai acord o şansă. Presupun că nu te-ai hotărît nici în ceea ce priveşte cealaltă chestie, spuse Lucas, supărat.
— M-am tot gîndit la asta. Numai Dumnezeu ştie cît m-am gîndit ! Dar nu pot s-o fac, Sherm.
El îşi ţinea dîrlogii cu o mînă. Începu să-şi plesnească cu ei mîna liberă.
— Deci preferi să stai cu el, spuse. Preferi să-ţi iroseşti viaţa. În fiecare dimineaţă o să te uiţi la tine şi să vezi cum îmbătrîneşti pe zi ce trece, fără un minut de fericire. Asta-i ceea ce vrei, Ellen ? O să te usuci ca o floare de alkala în soare şi n-o să mai fii bună pentru nimeni, nici măcar pentru tine. Gîndeşte-te, Ellen.
— E bătrîn, Sherm. Şi mai e şi bolnav.
— Negrul ăla uriaş poate să aibă grijă de el mai bine decît tine. De ce dracu n-ai înfăşurat cutia aia de fier într-o pătură, s-o aduci încoace ? Am fi putut pleca chiar acum.
— Nu cred că ţi-ai fi dorit ceea ce ai fi obţinut, Sherm, spuse ea cu o voce moartă. O jumătate de fată, cealaltă jumătate fiind tot timpul cu gîndul înapoi.
El veni mai aproape, întinse mîna şi-o atinse. Nici nu se dădu înapoi, nici nu-l încurajă. Mîna lui i se aşeză pe umăr, şi o trase spre el, ca s-o sărute. Vocea i se schimbă brusc — prea brusc — devenind blîndă şi rugătoare.
— Ellen, cît crezi că pot să mai aştept ? Vocea i se transformase într-o şoaptă pe care Brandon n-o mai putea auzi, dar cuvintele lui Ellen se auziră clar.
— Mai lasă-mă puţin, Sherm. Încă puţin.
Lucas se dădu un pas înapoi şi, deşi Brandon nu-i putea vedea faţa de la o asemenea distanţă, era

ceva în ţinuta lui care-i spuse lui Brandon că acesta e un bărbat care ştie cum să se poarte cu fata asta, aşa cum ştie să se poarte cu toate femeile. Vocea lui Lucas era din nou aspră.

— Pot veni să iau cutia aia oricînd vreau să-mi asum riscul ăsta, spuse. Ştii asta. Pot s-o deschid dintr-o lovitură, să-mi umplu buzunarele şi să plec. Dar asta-i numai jumătate din ceea ce vreau. Nu-s un tip rece, Ellen, aşa că nu pot fi nici răbdător. Ar fi bine să te hotărăşti pînă data viitoare cînd o să semnalizez cu lanterna.

— Dar, Sherm, tu crezi cumva că aşteptarea e uşoară ? spuse ea. Crezi că n-am început să mă uit în oglindă în fiecare dimineaţă ? Nu-i vorba că nu vreau să vin cu tine. E vorba doar că nu pot s-o fac cu inima uşoară.

— Lumea-i plină de fete, spuse el sec. Se îndepărtă de ea, se urcă pe cal şi-l întoarse în loc. Îl îmboldi cu dîrlogii şi ea strigă „Sherm !" ; el se întoarse şi se uită la ea. Dar ea stătea acum cu umerii căzuţi, fără să mai spună nimic. Lucas se uită lung la ea. Apoi îşi scutură capul nervos şi se îndepărtă.

Ea rămase pe loc, uitîndu-se după el, cu faţa ca o mască în lumina lunii, şi lui Brandon îi păru bine că nu poate să-i vadă privirea. Avea senzaţia că o văzuse goală şi avea acelaşi sentiment de ruşine ca şi cînd ar fi stat sub fereastra ei, privind-o goală. Sentimentul acesta îl paraliza. Ea îşi întoarse calul, îndreptîndu-se spre casă şi atunci Brandon se ridică din tufişuri.

— Stai, spuse el.

Ea se întoarse în şa ; mîna sa liberă coborî şi se ridică şi el văzu o armă strălucind în lumina lunii. În acea primă noapte cînd se întîlniseră nu

purta armă, dar acuma avea una. Asta spunea multe. Vorbi grăbit :

— Sînt eu, Brandon.

Făcu trei paşi înainte cu mîinile ridicate ; ajunse destul de aproape ca să vadă pe faţa ei că-l recunoaşte.

— Oh ! spuse ea, un singur cuvînt ca un oftat. Se clătină în şa. El întinse mîna ca s-o sprijine, dar deja îşi revenise. Puse pistolul la loc.

7.

CARUŢA ÎN FLĂCĂRI

El îşi răsuci o ţigară ; simţea nevoia să facă ceva cu mîinile. Ţigara era pregătită, ca şi chibritul, cînd îşi aduse aminte de cealaltă ţigară şi de motivul pentru care n-o mai fumase. Ascultă cu atenţie şi auzi tropotul copitelor în depărtare, care-i spuse că Lucas se îndepărta. Dar Lucas putea să facă un ocol şi să se întoarcă ; cu jocul pe care-l juca pentru fata asta, putea să facă şi astfel de trucuri. „La dracu' cu el", gîndi, aprinzînd chibritul. Un tip ca Lucas te făcea să-ţi fie ruşine că eşti croit la fel ; numai gîndul la el îţi dădea o mîncărime în palme.

Din şa, Ellen se uită la el şi spuse :

— Data viitoare cînd mai semnalizează cu lanterna, de ce nu încerci să-i răspunzi cu un foc de puşcă ? îi spuse el, trăgînd din ţigară.

— Nu-i el de vină, răspunse. Ştii, şi eu am dorit asta.
— Doar că ai luat şi o armă cu tine. Deci nu prea ai încredere în el.
— În mine nu am încredere, spuse ea. Iar arma nu mi-ar fi fost de nici un ajutor.
El dădu din mînă.
— Ascultă, nu-i nevoie să-mi spui nimic.
— N-am avut niciodată cu cine să vorbesc, spuse ea. L-am întîlnit prima dată acum cîteva luni, cînd călăream singură printre dealuri. Cînd vrea, e încîntător şi vesel. M-a învăţat să rîd. Şi, apoi, dădeam tot timpul peste el. Pînă la urmă, mi-a spus cine e. Dar atunci deja nu mai conta. Apoi am aranjat chestia asta cu semnalele. Într-una din nopţi presupun că voi pleca cu el.
Brandon se uită la vîrful aprins al ţigării.
— A zis vreodată ceva de preot ?
— Nu, spuse ea. Faţa îi era lipsită de expresie. Nu, n-a zis nimic.
— La naiba ! spuse Brandon.
Atunci, fermitatea ei începu să se destrame. Tremura, şi buzele îşi pierduseră inflexibilitatea.
— Am douăzeci şi patru de ani, spuse. Nouăsprezece ani l-am îngrijit ca o mamă pe tatăl meu, cu boala asta a lui. De unsprezece ani mă ocup de fermă. Mi-am cumpărat o rochie elegantă, anul trecut. Mi-am pus-o în cameră şi mă plimbam prin faţa oglinzii. N-am fost niciodată la vreo petrecere, la dans, şi nici un om nu m-a sărutat în afară de Sherm Lucas. Am trăit singură, mi-am serbat singură zilele de naştere şi am dormit singură. Aşa că n-am făcut nazuri la ce mi-a oferit Sherm.
Îşi lăsă ţigara să cadă şi o stinse cu călcîiul. Îşi ridică ochii spre ea. O văzu din nou, plină de feminitate în lumina lunii, uşor parfumată, cu sînii re-

liefaţi prin rochie, tulburătoare, la fel ca în noaptea cînd se cunoscuseră. Dar acum ştia că foamea sa îndelung ascunsă, era şi a ei, şi putea înţelege cît de acută devenise pentru ea. Fusese adeseori tristă, fata asta, dorind ca cineva să-şi dea seama că este o femeie ce abia aşteaptă să fie trezită la viaţă. Îşi reaminti cum o întîlnise, la fel ca şi pe cealaltă, pe Gail, şi pe cît de puternic îl tulburaseră amîndouă. Dar un bărbat nu se folosea de nevoile unei femei. Furia împotriva lui Sherm Lucas îl cotropi.

— A spus ceva despre o cutie de fier, zise Brandon. Ce legătură are cu asta ?

— Este o cutie pe care tata a adus-o din Kentucky, spuse ea. A ţinut-o o vreme la banca din Salish. Apoi i-a intrat în cap ideea că trupele federale vor invada Salishul, aşa că a luat cutia la fermă. Tot timpul zumzăia din pricina asta, oamenii făcînd tot felul de presupuneri despre lucrurile de preţ din cutie. Aşa a auzit şi Sherm Lucas despre ea.

— Îmi pare că vrea cutia mai mult decît te vrea pe tine.

— Cred că da, spuse ea. Atît de sigur de mine este. Vezi ce puţină mîndrie am !

— Ţi-e teamă că va ataca ferma ca să ia cutia dacă nu i-o dai tu ? Ea îşi clătină capul.

— Mi-ar place să pot spune că l-am păcălit ca să protejez ferma. Cred că vrei ca eu să spun asta, domnule Brandon. Dar n-ar fi tocmai adevărat. Cred că o să atace ferma, dacă va considera că-i nevoie. E un om tare încăpăţînat, şi un sălbatic. Speram doar să negociez nişte condiţii mai bune, asta-i tot. E vorba de acel preot de care m-ai întrebat.

Din nou avu senzaţia că o vede goală, dar sinceritatea ei îl făcu să se simtă mai puţin ruşinat decît

prima dată. Dorea teribil de mult să o simtă aproape, dar fără s-o atingă. Dorea să-i spună că-i înțelegea singurătatea, și toate nevoile pe care nu și le putea împlini, dorea să-i spună că și el era legat de alt om printr-un legământ care uneori devenise apăsător. Dar nu avea nici un cuvînt care să nu o rănească, cumva, așa că-i spuse, ca să-și mascheze stinghereala.

— Am avut vizitatori astăzi. Tatăl tău a venit în tabără, împreună cu Domingo.

— Da, spuse ea, știu. Nu vrei să te-ntorci, nu-i așa ?

— Îmi pare rău pentru el, spuse Brandon, clătinîndu-și capul.

— Are un motiv special ca să urască liniile de telegraf, spuse ea. Îți amintești atacul asupra Fortului London, lîngă Knoxville, în 1863 ? Generalul Longstreet a ordonat asaltul, iar oamenii s-au împiedicat în liniile de telegraf întinse între cioturi. Primele rînduri au fost date peste cap, în timp ce artileria federală îi măcina. Acolo a fost atins tata la cap, de un glonte de pușcă, și așa și-a pierdut memoria. Eram doar un copil pe atunci. Dar l-am auzit deseori luptîndu-se cu acele fire de telegraf în somn.

— Tu l-ai adus aici în Montana ?

Ea dădu din cap.

— Cînd aveam treisprezece ani, l-am convins să ne mutăm. Am vîndut tot ce aveam în Kentucky. Am cumpărat cîteva vite aici și am construit ferma cu ajutorul cîtorva muncitori. Credeam că aceste ținuturi liniștite, departe de orice discuții despre război, l-ar putea face bine. Dar n-a ieșit cum am vrut.

El se uită în jos, la clădirile întunecate ale fermei.
— E o clădire cam mare doar pentru cîțiva muncitori.

— Sperăm să ne extindem, îi răspunse ea. Dar avem numai cinci oameni. Șase, dacă-l punem la socoteală pe Domingo. Este un negru indian, un sclav eliberat care lucra pentru familia noastră în Kentucky. A fost cu tata la război. Ca și ceilalți doi dintre oamenii pe care-i avem. Restul au fost angajați aici în Montana — texani care au venit cu primele cirezi mari de vite și care au vrut să se stabilească aici. Cred că nu-i nevoie să-ți spun cît de loial poate fi un cowboy.

— Și crezi c-ar ataca șantierul din cauza unei idei ciudate a tatălui tău ?

— Am fost alături de el cînd i-a gonit pe topografii Companiei tale, acum cîteva luni. Eram teribil de îngrijorată. Săptămîni întregi am tot așteptat să vină cineva să facă o anchetă. Dar nu s-a întîmplat nimic. Astăzi, tata era foarte supărat cînd s-a întors de la șantier și ne-a spus ce-a aflat. Dacă le cere oamenilor să vă gonească, cred c-o să-ncerce s-o facă. La o adică, ferma asta e proprietate particulară. Te-ai gîndit la asta ?

— Desigur, îi răspunse el. M-am gîndit, în mod normal, Mountain Telegraph și-ar fi cumpărat dreptul de trecere. Dar cum ar fi putut compania să trateze cu un om ca tatăl tău ?

— Înțeleg. Și dacă oamenii noștri se luptă cu voi, presupun c-o să fie scoși în afara legii. Asta nu-nseamnă nimic pentru dumneata ?

El se gîndi un moment înainte de a-i spune.

— Îl cunoști pe tînărul King din Salish ?

— Bineînțeles, îi răspunse ea. Vine deseori la fermă. L-a îngrijit pe tata în ultimul an. Cîteodată

crede că poate să-l vindece. Dar mă întreb dacă nu spune aşa doar ca să nu-mi pierd speranţa.
— King e un om bun, şi pot să pariez că face tot ce poate, spuse Brandon. Dar altceva vroiam să-ţi spun. King e de părere că linia ferată şi telegraful vor face ţinutul ăsta mai uşor de locuit. Crede în viitor. Am senzaţia că asta-i ca un fel de religie, la el. Dar trebuie să mai fie mulţi alţii care gîndesc la fel. Crezi că toţi aceştia vor continua să trăiască în sălbăticie doar ca să-i facă pe plac vreunui bătrîn al cărui ceas s-a oprit acum douăzeci de ani ?
Era rîndul ei să rămînă pe gînduri. Avea o figură îngrijorată în lumina lunii ; era drăguţă, însă, indiferent de starea sufletească.
— Nu m-am gîndit niciodată la asta, răspunse ea. Mi-am petrecut aproape toată viaţa avînd grijă de el, şi asta a devenit o obişnuinţă. Poate că-s egoistă, dar treaba mea este să-l fac să se simtă bine, şi nimic altceva nu este mai important pentru mine. Ăsta-i şi motivul pentru care nu am plecat împreună cu Sherm în noaptea asta. După cum vezi, sînt la fel de încăpăţînată şi am aceleaşi idealuri ca şi dumneata, domnule Brandon.
Fu nevoit să zîmbească.
— E o situaţie a naibii de încurcată. Se uită peste umăr în noapte, la nemărginirea ţinutului dimprejurul lor, misterios şi totuşi liniştitor în lumina stelelor.
— A aflat Lucas că tu eşti cea care i-ai dat peste cap planurile, atunci cînd mă încolţise printre stînci ?
Ea clătină iute din cap.
— Nu mi-ar ierta-o niciodată. Nu-i un tip care să accepte o înfrîngere. Şi nici nu uită uşor.

— Îţi sînt cu atît mai îndatorat, spuse el. Dar lui Domingo, tu i-ai spus să mă urmărească în noaptea acesa ?

— Nu, a fost ideea lui, dar n-am avut nimic împotrivă. Mintea lui Dingo e adîncă şi întunecoasă ca un puţ. Iar loialitatea lui e ca lumina soarelui. Vei constata că orice mişcare face Domingo, este într-un fel legată de grija lui pentru Colonelul Templeton. El se uită sus la stele, ca să afle ce oră e. Era puţintel uimit de cît era de tîrziu.

— O să mă cam cocoşeze drumul pînă în tabără, dacă vreau s-ajung înainte de răsăritul soarelui, spuse el. Se uită spre tufişul de ienuperi. Calul meu e acolo. Ea ridică hăţurile. Se uită la ea : era mult mai puţin misterioasă şi o simţea atît de apropiată. Ea mărturisi :

— Ţi-am spus mai multe despre mine decît am spus vreodată altcuiva. Mă întreb de ce.

— Nu ştiu, îi răspunse. Sper că te-am ajutat, însă.

— Da, răspunse ea gînditoare. Cred că da, sper asta într-adevăr, nu-i aşa ? Eşti un amestec tare ciudat, domnule Brandon. Aş dori ca Mountain Telegraph să nu aibă întotdeauna prioritate.

— Numele meu e Holt, spuse el. Noapte bună, Ellen.

— Noapte bună Holt. Şi întoarse calul :

— Pînă o să ne mai întîlnim din nou.

„Cînd oare" se întrebă el în gînd. „Şi ce-o să se-ntîmple atunci ?" Şi-şi reaminti nebunia de neclintit a Colonelului Templeton.

O urmări coborînd panta. O considerase odată ca fiind mai matură decît o arătau anii, o fată înţeleaptă şi curajoasă. O văzuse la fel şi în noaptea asta, dar mai văzuse şi cît era de vulnerabilă, cu

toate slăbiciunile trupeşti. Îi dorea binele. O vedea micşorîndu-se pe măsură ce se depărta, alegîndu-şi cu grijă drumul spre fermă. Se întoarse către ienuperii unde-l aştepta strigătul singuratic, sunetul umplînd liniştea şi noaptea. Fără să vrea, se-nfioră.

Ajunse în tabără în întunericul de dinaintea zorilor şi fu somat de propria lui sentinelă, înainte să poată intra. Gîndea ca lemnul, aşa cum o fac oamenii prea obosiţi pentru a mai gîndi clar, că trebuie să-i ceară lui Whitcomb mai mulţi oameni. Gărzile trebuiau dublate, acum că iminenţa unui atac din partea fermei plutea în aer. Nu puteai să-ţi chinui oamenii punîndu-i să facă noaptea de strajă iar a doua zi trimiţîndu-i la lucru.

Nenorocirea era că nu puteai găsi muncitori în crîşmele din oraş. Pentru treaba asta era nevoie să ştii cîte ceva.

Dar angajarea oamenilor era treaba lui Sam, şi Sam se mai descurcase şi înainte. O să-i telegrafieze lui Sam cum se luminează de ziuă.

Tot ceea ce îşi dorea acum era să doarmă. Călărise pînă în tabără gîndindu-se la Ellen Templeton, ca şi la Sherm Lucas şi la Colonelul Templeton. Pericolul venea din două direcţii, acum. Măcar atîta tot aflase în noaptea asta. Muncitorii de la fermă nu erau prea mulţi dar aproape că vor ataca Mountain Telegraph dacă li se dădea ordin. Trebuie să apuc un pic de somn, îşi spuse iar. Un somn adînc şi greu, asta-i trebuia acum. Multe ore. Jake Fargo putea să dirijeze echipele în dimineaţa asta, cît timp şeful va dormi. Orbecăi prin întuneric, căutînd cortul pe care Jake Fargo îl împărţea cu alţi trei muncitori, vroia să-i spună lui Jake să se ocupe el de şantier dimineaţa. Dar

Fargo nu era în pături. Brandon căută prin preajmă pînă fu sigur că nu e. Aşa că înjură furios : „A plecat la Salish, lua-l-ar naiba !“ Lăudăroşenia lui Fargo că poate să-şi ţină în frîu setea pînă avea să ajungă la Warlock fusese doar atît : o lăudăroşenie. Nu-i trezi pe ceilalţi, avea nevoie de somn. Îşi găsi drumul prin întunericul adînc pînă la cortul său, îşi dădu seama, imediat ce intră, că era cineva înăuntru. Senzaţia de pericol îl fulgeră scurt, în şira spinării, dar se linişti repede, cînd auzi un sforăit puternic. Găsi o lanternă şi, în lumina ei, îl văzu pe Jake Fargo prăvălit peste paturi. Arăta ca un mort, numai că sforăia. Lîngă mîna întinsă a lui Fargo era o sticlă de whisky. Nu era nevoie s-o priveşti ca să ştii că e goală. Brandon îngenunche lîngă Fargo şi, luîndu-l de umeri, îl zgîlţîi cu putere. Furia lui era atît de mare, încît trecuse dincolo de ea. În loc de asta avea o senzaţie de disperare care-l amorţea. Era ca şi cînd nicăieri în lume nu mai exista nici un pic de încredere, de siguranţă. Danful de alcool îi mută nasul din loc şi umbra îi dansa caraghios pe pereţii de pînză. Fargo începu să mormăie cuvinte fără şir, lovind în neştire în braţul lui Brandon. Într-un tîrziu îşi deschise ochii, clipind la lumina lanternei, privirea îi era goală.

— De unde l-ai luat ? îi ceru socoteală Brandon.

— Lasă-mă-n pace ! spuse Fargo, încercînd să se elibereze din strînsoarea braţelor lui Brandon şi să se culce din nou.

— De unde l-ai luat ? insistă Brandon. Am luat cu mine, acum aproape două săptămîni, singura sticlă pe care o aveam aici.

— Ce ? Sticla ? De la Halliday.

— Halliday ţi-a adus-o ?

— De treabă om, Halliday ăsta. Mi-a adus o sticlă întreagă ieri. Ba nu, alaltăieri.
Cînd dracu fusese asta, se întrebă Brandon. Îşi aminti că fusese cu echipa de săpători departe înainte, cînd venise Halliday cu trăsurica. Probabil că atunci îi dăduse sticla lui Jake. Acum, Brandon găsise cum să se descurce : se întoarse spre aparatul de telegraf, ţăcănind cu furie, încercînd să-i trezească pe cei din Salish. Dar probabil că birourile companiei erau goale la această oră nefolositoare, operatorul de noapte ocupat de altceva sau dormind. Brandon îl zgîlţîi din nou pe Fargo.
— Du-te-napoi în cortul tău, Jake.
Fargo protestă, cu vorbe încîlcite, dar în cele din urmă, se tîrî spre intrarea cortului.
— Faci o greşeală, Holt. Nu poţi să te porţi cu oamenii de parc-ar fi indieni, şi să le mai ceri şi să-ţi mulţumească. Cînd o să înveţi asta ?
— Cară-te ! îl repezi Brandon şi stinse lanterna. Îşi scoase cizmele şi centura şi se vîrî în păturile mototolite de Fargo. I-ar fi fost recunoscător lui Jake dacă s-ar fi beţivănit în altă parte. Al naibii să fie dacă nu te puteai îmbăta doar respirînd aerul din cortul ăsta ! Şi totuşi trebuia să doarmă, avea doar cîteva ceasuri de somn şi dimineaţă trebuia să se scoale, să-i mîne pe oameni la muncă. Îşi îndreptă toată mînia împotriva lui Halliday dar, în cele din urmă, oboseala îl birui. Se forţă să se scoale la ora obişnuită şi, în curînd mişunară prin tabără în cenuşiul dimineţii. Începea o nouă zi. Îşi răsfiră săpătorii şi avu grijă ca restul muncitorilor să-şi vadă de treabă ; era tare morocănos, fără pic de înţelegere. Se reîntoarse apoi la cort şi făcu legătura cu Salish. La birourile companiei îl avu pe Sam Whitcomb la capă-

tul celălalt al firului. Brandon ţăcăni repede : SPUNE-I LUI HALLIDAY CĂ DACĂ MAI ADUCE WHISKY ÎN TABĂRĂ ÎI SPARG STICLA ÎN CAP.

Răspunul lui Whitcomb veni imediat : NU ŞTIU NIMIC DESPRE ASTA DAR MĂ VOI INTERESA. Era ca şi cînd Sam îi trimisese, o dată cu punctele şi liniile, şi o privire mirată.

În mai puţin de jumătate de oră, aparatul începu din nou să ţăcăne, şi Brandon descifră mesajul. Era chiar Halliday : ÎNDATORAT LUI FARGO. NU ŞTIAM CĂ TRAGE LA MĂSEA. MI-A EXPLICAT WHITCOMB. REGRET DIN SUFLET.

Brandon clătină din cap şi se duse să-şi supravegheze oamenii. Abia mai tîrziu îşi aduse aminte că vroia să-i ceară lui Sam mai mulţi oameni. Ei, o s-o facă mai tîrziu.

Fargo ieşi din cort pe la amiază, obosit şi hidos şi deloc în stare să se uite în ochii lui Brandon. Totuşi încercă o explicaţie.

— Trebuie să lămurim un singur lucru, Holt. Halliday nu ştia c-o să beau toată sticla dintr-o dată. Dacă trebuie să cerţi pe cineva, ceartă-mă pe mine.

— Treci la treabă, Jake, spuse Brandon scurt şi se întoarse.

— Stai niţel, Holt, spuse Fargo. Pînă şi favoriţii îi erau plini de agresivitate. Nu ştiu tot ce-am spus sau făcut azi-noapte, dar pot să-mi imaginez, pentru că ştiu ce gîndeam. Am avut sticla aia de whisky şi-n noaptea de dinainte, dacă-ţi aduci aminte. Dar nu i-am dat cep. Am deschis-o mai mult ca să-ţi fac în ciudă. Ar trebui să te gîndeşti la asta. Ai reţinut banii oamenilor, ca şi cînd n-ai avea încredere în nici unul dintre noi că vom ră-

mîne la lucru dac-am avea buzunarele pline. Dacă-i interzici unui om așa ceva, atunci poți să fii sigur că va încerca să-ți arate ce poate.

Brandon simți cum începe să se-nfurie, dar reuși să-și păstreze cumpătul.

— Aș avea multe să-ți spun, Jake, dar n-o fac. Încerc să nu uit toate șantierele pe care-am fost împreună. Nu mă enerva mai mult. Du-te acum la lucru.

Plecă de lîngă Fargo, încercînd să și-l scoată din cap. Căută să nu se înfurie. Era prea obosit ca să-și permită asta. Tot ce-și dorea era să se bage din nou în pat, dar trebuia să supravegheze munca. După-amiaza, văzu noii stîlpi ridicați și avu o satisfacție amară gîndindu-se la progresele făcute. Îl prinse din nou pe Whitecomb la telegraf și-i ceru mai mulți oameni, iar Sam îi promise că va face tot ce poate. Sam avea și el ceva să-l întrebe. Gail fusese și ea cu Halliday, în ziua aceea ? Brandon îi telegrafiase că nu. Whitecomb, admise că-i îngrijorat. În ultima vreme, fata îl vedea cam des pe Halliday.

Brandon se întoarse în tabără. Avea pe cap un nebun gata să le declare război, și pe cel mai capabil ajutor al său îmbibat cu whisky și gata să se revolte.

Sam Whitecomb putea să-și facă griji de unul singur, în ce-o privește pe încăpățînata aia de fiică-sa. Și cu toate astea, îngrijorarea lui Whitecomb era caraghioasă. Brandon își mînă de la spate oamenii pînă la cină și mîncă posac împreună cu ei. Se gîndi dacă să facă un schimb de noapte, dar pînă la urmă renunță. Numai trei oameni de strajă și, în timp ce muncitorii încă mai stăteau lîngă foc, se strecură în cort. Se

aruncă în pat și, fără să-și mai scoată măcar cizmele, adormi. Dormea adînc, cînd îl trezi lătratul sacadat al armelor.

La început toată agitația i se păru atît de ireală încît crezu că face parte dintr-un vis, dar imediat apoi realiză despre ce este vorba. Urletele sălbatice ale oamenilor, bocănitul cizmelor, zgomotul continuu al armelor erau prea reale, chiar și prin pînza cortului, ca să mai creadă altceva. Se gîndi imediat: „Templeton", dar își aduse aminte că săptămîna încă nu se sfîrșise: Ieși grăbit din cort și văzu căruța cea mare în flăcări. Numai îmbibată bine cu petrol ar fi putut să ardă în felul ăsta. Jake Fargo se-mpiedică alergînd pe lîngă el, în timp ce răcnea tot soiul de ordine. Fargo îl văzu și-i spuse, din colțul gurii.

— S-au furișat aproape cît să ne dea foc la căruță și acum călăresc de jur-împrejur, ca să ne împiedice să stingem focul.

Atunci îi văzu și Brandon, șase sau mai mulți călăreți, învîrtindu-se în cerc, în stînga și-n dreapta, în stil indian, în jurul taberei și trăgînd tot timpul cu pușca. În lumina primelor stele îi văzu și-l recunoscu pe cel mai mare. Cu ei era și Champ McCoy. Aceasta era metoda lui McCoy, veche de cînd lumea și cu care se obișnuise.

„Santinelele ?" se întrebă înnebunit Brandon. Ce dracu făcuseră ? Realiză că dormise dar foarte puțin timp și că santinelele, care în mod obișnuit își începeau garda doar atunci cînd oamenii se duceau la culcare, încă nu-și luaseră posturile în primire. Brandon înjură. Se gîndise tot timpul la pericolul ce urma să vină dinspre fermă și neglijase cealaltă amenințare. Și acum, iat-o.

8.

UMBRA CEA LUNGĂ

Aproape de Brandon, o armă începu să păcăne ritmic, şi văzu pe unul dintre săpători stînd într-un genunchi, cu Winchester-ul în mînă. Tipul nu-şi alegea nici o ţintă ; pur şi simplu trăgea foc după foc, încărcîndu-şi arma întruna, ca o maşinărie. Vocea lui Jake Fargo se auzea puternică în noapte ; părea că este peste tot. „Ocheşte, înainte să tragi" tot striga Fargo, dar săpătorul era total şocat.

Brandon se proptise cu picioarele desfăcute, cu arma în mînă, o transpiraţie rece prelingîndu-i-se pe spate. În jurul său era un adevărat haos, caii legaţi cu frînghii în ţarcuri tropăind şi nechezînd, oamenii alergînd în toate direcţiile şi căruţa arzînd cu putere. Toată scena semăna cu un coşmar. Cu lumina focului direct în ochi, bezna din jur era şi mai deasă ; cu toate astea, putea distinge unele mişcări. Trase un foc în direcţia celui mai mare dintre călăreţi, acela pe care-l credea a fi Champ McCoy.

Nu-i atacaseră prea mulţi. Brandon încercă din nou să-i numere şi din nou constată că nu sînt mai mult de şapte sau opt care dădeau roată taberei. Oamenii lui erau mai mulţi, dar expuşi datorită luminii focului. Ăsta era necazul. Strigă :

— Rostogoliţi butoaiele cu apă ! Stingeţi focul !

Vizitiul umplea butoaiele cu apă în fiecare zi, la cel mai apropiat pîrîu şi butoaiele erau răspîndite ici şi colo prin tabără. Brandon se repezi spre unul şi începu să-l mişte. Mai mulţi muncitori se adăpostiră în spatele unei stive cu stîlpi de telegraf.

Unul dintre ei părăsi baricada ca să-i dea o mînă de ajutor și împreună împinseră butoiul spre căruța în flăcări. Brandon găsi o găleată și începu să arunce apa pe foc. Un glonte făcu o gaură în pămînt la picioarele lui și din beznă se auzi strigătul strident al unuia dintre atacatori.

— Al dracu' de aproape, zise ajutorul lui Brandon.

Brandon mormăi ceva și-și continuă treaba. Un glonte izbi găleata pe care-o ținea și el simți lovitura pînă la mînă. Aruncă găleata, acum nefolositoare, dar reușise, împreună cu celălalt să golească butoiul pe jumătate.

— Hai să-l ridicăm, ordonă Brandon.

Ridicară butoiul și aruncară toată apa peste flăcări ajungînd atît de aproape de căruță încît Brandon simți căldura direct în față și se întrebă dac-o mai avea sprîncene. Alți muncitori rostogoleau și ei butoaie ; din grabă, vărsară unul. Dar căruța era în curînd udă fleașcă ; mai fumega, ieșeau și aburi, iar mirosul de lemn ars era foarte puternic. În vreo zece minute focul era stins, și numai stelele mai luminau tabăra. Dar moartea încă le mai dădea tîrcoale, căci atacatorii își continuau nesfîrsitele lor cercuri.

Din nou Brandon se uită în jur. Ici și colo apăreau țevi de puști, arătîndu-i pe unde erau oamenii lui. Iar din beznă, alte arme le dădeau replică. Brandon văzu un foc de armă și, calculînd direcția atacatorilor și viteza cu care galopa, trase în spațiul gol, în care spera să fie individul. Avu impresia că n-a nimerit. Și apoi, dintr-o dată, lupta încetă.

Atacatorii o luară la fugă, răspîndindu-se în cele patru zări, urletele lor provocatoare ajungînd în tabără. Cei mai stăpîni pe sine dintre oamenii din

tabără își înșeuară caii, și trei sau patru călăreți părăsiră locul urlînd. Ca și cînd ai alerga să prinzi vîntul, se gîndi Brandon, dar îi lăsă să plece. Tacticile de guerilă pe care le folosise McCoy în noaptea asta erau destul de ușor de priceput, mai ales dacă le mai gustase și înainte. Atacul surpriză avusese scopul să stîrnească panica în tabără ; focul pus la căruță avea același scop. Atacă puternic și fugi repede. Cam asta era ideea ; iar acum McCoy, Lucas și ceilalți fugeau.

Aproape de locul în care stătea Brandon, cineva gemu. Brandon văzu o mogîldeață, un om șezînd cu genunchii la gură.

— Cine e ? întrebă Brandon.

— Eu sînt, Pete. Era unul dintre muncitorii care întindeau firele. Vocea îi era ascuțită de durere. M-au nimerit.

— Rău ?

— În braț. Osul nu-i atins.

— Scuipă niște zeamă de tutun pe rană și leag-o cu basmaua, îl sfătui Brandon. Nu-ți fă griji. Te vom bandaja în curînd.

Se îndreptă repede spre cortul său de unde luă imediat legătura cu operatorul de noapte din Salish. Atunci abia Brandon răsuflă mai ușurat ; se temuse ca linia să nu fie tăiată, dar McCoy nu se mai obosise cu asta. McCoy știa că nu le puteau veni întăriri din Salish, înainte ca atacul să se fi terminat. Mesajul lui Brandon era scurt : TABĂRA ATACATĂ. CÎȚIVA RĂNIȚI. TRIMITE-ȚI-L REPEDE PE DOCTORUL KINK.

Primi confirmarea și ieși din cort. În jurul lui în tabără era liniște. Departe înspre sud i se păru că aude zgomot de copite, dar putea să fie doar o închipuire. Își văzu în lumina stelelor echipa, un

nod strîns de oameni, liniştiţi acum, după fierberea din timpul atacului. Întrebă :

— Ce-i cu Pete ?

— L-am bandajat, îi răspunse bucătarul.

— Mai e cineva rănit ?

— Încă doi. Da' nu-i grav.

— Fă tot ce poţi, spuse Brandon. L-am chemat şi pe doctorul King. Acum nu mai avea altceva de făcut decît să aştepte, şi asta începea să-i macine nervii. Îl căută pe Fargo şi află că era unul dintre cei care porniseră în urmărirea atacatorilor. Mai numi încă un om să facă de gardă, astfel că acum aveau două santinele la nord, şi două la sud. Era îngrijorat de cei care plecaseră şi nu se mai întorceau. Fargo era un tip de nădejde cînd lucrurile mergeau prost. Brandon o ştia. Fargo făcuse o greşeală noaptea trecută, dar aburii băuturii se duseseră, şi Fargo încerca acuma să se reabiliteze. Spera însă ca asta să nu-l facă prea nechibzuit.

Îi inspectă pe răniţi şi-i găsi într-o stare destul de bună ; unul dintre ei avea temperatură. Puteai să prăjeşti un ou pe fruntea tipului. Brandon dădu voie să se aprindă un foc mic ; nimeni nu putea dormi în tabără, oamenii stăteau tăcuţi în faţa corturilor. Sam Whitcomb, sculat de operatorul de noapte din Salish, telegrafie, cerînd detalii despre atac, şi Brandon i le dădu. Şi lui Sam povestea îi era cunoscută ; numai numele de pe hartă era diferit. Apoi, Brandon încercă să doarmă puţin.

Nu era sigur că dormise cu adevărat, deşi se lungise pe pături şi din cînd în cînd, picotea. Aproape de dimineaţă, fu sculat de vocea uneia dintre santinele care chestiona pe cineva. Se tîrî

din cort. Doctorul King intra în tabără pe un cal plin de spume.
— Văd c-am început să-mi cîştig salariul, spuse King, zîmbind, dar figura lui de poet era cenuşie din cauza încordării.
Brandon îl duse la răniţi şi rămase şi el acolo, urmărind fascinat mişcările rapide şi sigure ale mîinilor lui King. Făcea treabă bună, tînărul Johnathan King. Îşi potolea pacienţii cu cîteva cuvinte liniştitoare, în timp ce-i consulta. Ţinea bucătarul pe lîngă el, să-i aducă apă caldă sau să-i ţină lanterna într-o anume poziţie ; dar înainte de a fi terminat cu al doilea rănit, veni dimineaţa şi, în curînd avea să nu mai fie nevoie de lanternă.
Brandon se duse spre mijlocul taberei şi strigă, cu mîinile la gură :
— S-a făcut ziuă, băieţi ! Scularea !
Ieşiră cu toţii din corturi, mîncară şi apoi se răspîndiră la treabă. Vizitiul se uită la căruţa arsă clătinînd din cap, dar Brandon îi spuse :
— Încă mai are roţi, dom'le. Oiştea n-a ars. Pînă o să vină ce ne trebuie din Salish, descurcă-te cu asta. Hai !
Vizitiul îşi întoarse faţa morocănoasă spre Brandon.
— Deci, juma' de noapte ne luptăm şi apoi ziua-ntreagă la muncă, cu o căruţă care stă să se rupă-n două. Şi peste toate, vrei să aşteptăm pînă binevoieşti să ne dai salariile.
— Banii voştri sînt în siguranţă, spuse Brandon întorcîndu-i spatele şi plecînd de lîngă el. Jumătate de oră mai tîrziu, cînd săpătorii erau înşiraţi într-o linie mormăitoare, doctorul se apropie de Brandon şi amîndoi intrară în cortul acestuia.
King arăta obosit, dar figura îi strălucea de plăcerea lucrului bine făcut. Era genul de om care se hrănea prin muncă.

— Tipul ăsta, Pete, cel cu rana de braţ, o să poată să-şi reia munca în cîteva zile, spuse el. Cel cu umărul atins o să fie şi el bine în curînd. Dar ăla cu febră o să aibă nevoie de supraveghere. Mai bine l-ar trimite la Salish pentru o vreme.
Brandon îşi strînse mîna pumn. Oamenii care nu puteau lucra trebuiau înlocuiţi, dar între timp nu avea pe nimeni care să le preia sarcinile. Champ McCoy îşi făcuse bine treaba noaptea trecută. Un şantier nu era altceva decît un număr de oameni şi o perioadă de timp, împotriva unui număr de mile şi dificultăţilor terenului. Şi cînd echipa ţi-era frîntă de oboseală după o noapte ca asta, iar cîţiva oameni nu mai puteau lucra, vedeai cum Warlock şi terminarea liniei la timp se îndepărtează tot mai mult. Aveai senzaţia că tragi după tine o greutate, care îţi încetineşte ritmul tocmai cînd trebuie să alergi. Se uită la King.
— Îţi mulţumesc că ai venit atît de repede, doctore.
— Cunosc ţinutul destul de bine şi-s chemat destul de des noaptea, îi spuse King.
Mintea lui Brandon zbură spre evenimentele din noaptea trecută :
— Şi la ferma cu T-ul încercuit ?
Figura tinerească a lui King se umbri de îngrijorare.
— Ai intrat în Vale, acum. Presupun că l-ai întîlnit deja pe colonel. Eu am încercat să te opresc, Brandon. Dar cu bărbia asta pătrată pe care o ai...
Brandon spuse.
— Ferma aia are nevoie de mai mult decît de un doctor. Are nevoie de o mînă de bărbat. Dar probabil că ştii asta deja, doctore. Te trădează figura.

Cred că te interesează acolo și altcineva în afară de colonel.
King își clătină capul :
— Tot ceea ce-i doresc este ca într-o zi taică-său să se facă bine.
— Aha, spuse Brandon.
— Este cineva care, cîteodată noaptea, face semnale cu o lanternă. Fața lui King se-mpietrise. Se duce să se întîlnească cu el, atunci. Prima dată i-am văzut din întîmplare ; mărturisesc că de-atunci i-am spionat. Ce naiba au nemernicii, că atrag așa ușor femeile ?
— La asta n-am nici un răspuns, doctore.
— Ei, fiecare om cu necazurile lui, spuse King. Nu știu de ce ți le pun și pe ale mele în cîrcă. Asta-l făcu pe Brandon să zîmbească.
— Pentru că trebuie să vorbești cu cineva sau o să pocnești. Le-ai ținut pe toate închise-n tine prea mult timp. Se gîndi la Ellen, care avea și ea nevoie să vorbească cu cineva.
King își lăsă mîinile moi pe genunchi. Se uită la ele. Arăta tare nenorocit.
— Doctore, vindecă-te singur, nu-i așa ?
— Cam așa ceva, spuse Brandon. Dacă tot te gîndești atîta la viitor, ai face bine să te gîndești la mai mult decît la viitorul unui oraș sau al unui ținut. Ai o viață lungă în fața ta.
— Ți-am mai spus. Nu-i doresc decît ca taică-său să se facă bine. De afară se auzi un strigăt, și Brandon se repezi să iasă din cort. Nervii îl cam trădau, vedea asta bine. Era Gargo, care venea călare, împreună cu ceilalți trei care plecaseră cu el. Fața năpădită de perciuni a lui Fargo se strîmbă într-un zîmbet lipsit de umor.
— Sînt departe acum, spuse el. Era Champ

McCoy, desigur. Am fost destul de aproape de el ca să-l văd. Dar evident că nu va recunoaşte aşa ceva la tribunal. Sări jos din şa, cu o mişcare stîngace ; i se citea durerea pe figură.

— Eşti rănit, spuse Brandon.

— Se pare c-am ajuns destul de aproape de ăia ca să poa' să tragă-n mine, recunoscu Fargo. O rană-n umăr.

— Doctore, mai ai un pacient, îi spuse Brandon lui King, care-l urmase afară din cort. Brandon privi spre ceilalţi care fuseseră cu Fargo. Dacă n-aveţi pielea găurită, duceţi-vă la bucătar să vă dea de mîncare. Apoi v-aşteaptă ceva treabă, acolo pe şantier.

Îl ajutară pe Fargo să se întindă pe pături, în cortul lui Brandon. King începu imediat să-l îngrijească. Cu cămaşa tăiată şi pieptul dezgolit, pielea lui Fargo era surprinzător de albă în contrast cu faţa înnegrită de soare. Îi făcu cu ochiul lui Brandon în timp ce King îi tampona o rană urîtă în umăr.

— Tot nu ne dai salariile, Holt ? întrebă el.

— N-aveţi nimic altceva în minte, nici unul dintre voi ? întrebă Brandon, plictisit.

— Cred că trebuie să ţi-o spun, Holt. Se zvoneşte că Mountain Telegraph şi-a depăşit creditul şi nu mai poate plăti. O poveste ca asta se amplifică, să ştii. Ceva bani împărţiţi în tabără ar arăta că-i doar o minciună ! Au ! Nu se poate mai uşurel, doctore ?

— Aveam impresia că eşti un dur, spuse Brandon. S-ar crede că-i prima ta rană.

— E a cincea pentru Mountain Telegraph spuse Fargo. Celelalte nici nu mai contează. Ei, ce faci cu salariile, Holt ?

Brandon se întoarse către aparatul de telegraf. Ştia ce mesaj urma să trimită, şi mai ştia că motivul pentru care-l trimitea era că zvonul din tabără trebuia potolit. Ceva fusese mai puternic decît propria lui încăpăţînare, ceva ce se vedea pe faţa strîmbată de durere a lui Fargo, în timp ce King îi pansa rana, ceva ce simţea după această noapte de groază împărtăşită cu oamenii lui. Dar principalul motiv era Jake. Mesajul era scurt : TRIMITEŢI SALARIILE IMEDIAT.
Whitcomb era la capătul celălalt şi-i răspunse pe loc :
HALLIDAY E PE DRUM CU BANII. AM VRUT SĂ-ŢI TRIMIT BANII IERI, CUM MI-AI CERUT NOAPTEA TRECUTĂ. REGRET ÎNTÎRZIEREA.
Brandon privi fix spre Fargo.
— Ai înţeles ce-a spus ?
— La naiba, Holt, doar ştiu că descifrez semnalele Morse dinaintea ta.
— Beţivan nenorocit, se-nfierbîntă Brandon.
Fargo îşi ridică mîna.
— Stai niţel, Holt. Ţi-am zis că nu-mi pot aminti tot ce-am zis şi ce-am făcut în noaptea aia. Pe la jumătatea sticlei mi-a venit probabil ideea c-ar fi o chestie bună să pun numele tău la sfîrşitul unui mesaj. Care-i nenorocirea, de vreme ce oricum vrei salariile ?
Brandon începu să rîdă fără să vrea şi, rîzînd, i se duse toată supărarea.
— Trebuie să fi fost operatorul de noapte cel care a primit mesajul tău. Sau o fi ştiut că eşti tu şi şi-o fi dat seama că eşti beat.
King îşi înălţă fruntea, surprins.
— Cum adică ?
— Stilul fiecărui om este inconfundabil, la fel ca şi vocea, îi explică Brandon. Whitcomb mi-l cunoaşte

pe al meu, ca și pe al lui Jake. Ei, oricum, acuma-i sigur că salariile vor sosi. Dar era îngrijorat, și imediat își dădu seama de ce.
— Aș fi dorit ca Sam să fi găsit pe altcineva pentru treaba asta, spuse Halliday, gînditor.
Ochii lui Fargo sclipiră, interesați.
— Te gîndești la ceata lui McCoy îndreptîndu-se spre sud, în timp ce Halliday vine tocmai din direcția aia ? De-ndată ce termină cu mine doctorul, încalec și mă duc să-l întîmpin pe Halliday.
mă duc să-l întîmpin pe Halliday.
— Cam tot ce-o să poți fi în stare să faci zilele următoare o să fie să stai pe-o stîncă și să-ți urli ordinele la oameni. Poți începe să faci asta de îndată ce-ți pui cămașa pe tine. O să plec chiar eu. Vii, doctore ? adăugă el, uitîndu-se la King.
— Ceva mai tîrziu. Vreau să-l mai văd pe cel cu febră.
Brandon se duse să-și înșeueze bălțata. Se gîndi din nou că era cu nervii la limită, deși situația era limpede ; o vedea la fel de bine ca pe un stîlp de telegraf profilat pe cer. Halliday putea într-adevăr să cadă drept în brațele lui Lucas. McCoy și a cetei lor. Brandon ieși din tabără ducînd această îngrijorare în minte. Îngrijorarea era ca o umbră lungă, ce se întindea de la Salish pînă la Valea Celor Trei Surori. O tăie direct spre sud, fără să piardă din vedere linia de telegraf.
Ieși astfel din vale și ajunse în cîmpia care se înălța încet de la Salish pînă la dealurile ce înconjurau Valea. Văzu locurile în care-și montaseră tabăra și, trecînd pe lîngă ele, își aminti zilele de lucru la fiecare. Își spuse că plecase într-o misiune prostească ; mai bine ar fi rămas să-și supravegheze oamenii. Dar nu putea fi sigur. Avea tot soiul de temeri.

La cîteva mile de tabără, o luă pe un drum de căruţe care ieşea din Salish înspre nord, înainte să se îndrepte spre vest, ştiind că Halliday va veni pe aici. Se îndepărtă de linia de telegraf şi ajunse într-o zonă primitivă, în care pămîntul urca şi cobora şi dealuri mici, stîncoase, ascundeau orizontul. Pe aici, pe-aproape, fusese atacat de Lucas şi salvat de Ellen şi Domingo.

Amiaza veni şi trecu şi realiză că făcuse cam o treime din distanţa pînă la oraş, în curînd văzu trăsurica lui Halliday.

Stătea nemişcată în afara drumului ; calul începuse să pască. Trăsurica părea goală. Ajungînd mai aproape, Brandon se lămuri că era într-adevăr goală. Simţi ca şi cînd ar fi primit un pumn în stomac. Descălecă, îşi legă bălţata în spatele trăsuricii şi se sui pe capră. Trase de hăţuri, întorcînd-o şi se îndreptă spre sud, cît putea de repede.

La mai puţin de o milă, îl găsi pe Halliday. Stătea pe un bolovan lîngă drum, cu capul în mîini şi umerii căzuţi. Îşi ridică privirea, surprins.

Cînd ajunse lîngă el, Brandon explodă :

— Slavă Domnului ! Halliday avea părul încîlcit, ia hainele arătau de parcă s-ar fi tăvălit în ele.

— McCoy şi Lucas, nu-i aşa ? spuse Brandon.

— McCoy e singurul pe care l-am recunoscut. Dar erau vreo şapte sau opt.

— Au luat banii, desigur.

— Şi pe Gail.

Asta-l lovi pe Brandon mai tare decît descoperirea trăsuricii goale.

— Gail !

— A insistat să vină. Au luat-o cu ei. Arată spre vest, unde se înălţau în depărtare nişte dealuri. Au luat-o într-acolo.

Brandon se uită înspre dealuri. Îi reveni cu claritate în minte noaptea aceea cînd McCoy şi Lucas năvăliseră mascaţi şi înarmaţi în vagonul particular al lui Sam Whitcomb. Se tot întrebase ce-i determinase pe cei doi să facă nebunia aia. Acum ştia. Lucas şi McCoy avuseseră acum o a doua şansă, şi-o folosiseră. De data asta reuşiseră s-o răpească pe Gail şi astfel să-l aibă la mînă pe Sam Whitcomb.

9.

VOODOO

La început fusese teama, apoi apăruse şi furia. Una era amestecată cu cealaltă făcîndu-l pe Brandon să-şi simtă mintea înfierbîntată şi pumnul tare. Şi pentru că simţea nevoia să facă ceva, sări din trăsurică, se duse în spatele ei, dezlegă bălţata şi se sui în şa. Se uită la Halliday, cum stătea ca o zdreanţă şi-şi dădu seama că omul era doar şocat. Îşi aminti de sticla de whisky care ajunsese la Jake Fargo. Halliday ar fi trebuit să primească o săpuneală cu prima ocazie cînd s-ar fi întîlnit. Whisky-ul nu prea mai părea important acum, dar Brandon îşi aminti o altă discuţie şi nu se putu opri să nu întrebe :

— Tot mai crezi că ăştia de la Consolidated nu se vor coborî să facă măgării ?

Faţa lui Halliday se înroşi şi mai mult de furie.

— De ce răsuceşti cuţitul în rană, Brandon ? Mi s-au întîmplat destule în ultima oră.
— N-ai oase frînte, din cîte-mi dau seama. Crezi că poţi să te urci în trăsurică ?
Halliday se ridică, nesigur pe picioare. Era ca un urs încolţit de vînători, neştiind încotro să atace. Îşi mişcă umerii solizi, îşi netezi părul cu palmele şi se îndreptă spre trăsurică.
— O să mă descurc, spuse. Unul dintre ei m-a lovit rău de tot cînd am încercat să le ţin piept.
Brandon se uită peste cîmpie.
— Eşti ceva mai aproape de tabără decît de Salish. Du-te spre nord. Probabil c-o să-l întîlneşti pe drum pe doctorul King. Anunţă-l pe Whitcomb, prin telegraf, şi povesteşte-i ce s-a întîmplat. O să trec şi eu pe lîngă linia de telegraf, dar nu mi-am luat cu mine ce-mi trebuie ca să mă sui pe stîlp.
— Unde te duci ? întrebă Halliday.
— După ea, bineînţeles.
Faţa lui Halliday se înăspri.
— Dă-mi calul tău şi arma. Ia tu trăsurica. Înţelege, omule, e logodnica mea.
— A fost.
— Nu, ne-am logodit din nou.
Asta era o noutate pentru Brandon şi poate că era o noutate şi pentru Sam Whitcomb. Brandon spuse tăios :
— Nu contează cine o să cîştige medalia. Tu chiar nu înţelegi de ce-au luat-o ? E un mijloc de a-l şantaja pe Sam Whitcomb. Îl vor obliga să le accepte condiţiile ; îi vor cere probabil să piardă contractul pentru Warlock dacă vrea s-o mai vadă. Sau se pot aştepta să-şi trimită toţi muncitorii în urmărirea lor, peste dealuri. Şi-aşa, şi-aşa, ei tot îşi ating scopul. În plus, au pus mîna pe banii

de salarii. Trebuie să-l urmăresc cît timp dîra e proaspătă. Şi tu nu te pricepi la aşa ceva, stimabile.

Agresivitatea era din nou vizibilă la Halliday. şi Brandon avu din nou senzaţia că nu se pot înţelege. Halliday mai făcu un pas şi se echilibră sprijinindu-se de o roată. Se urcă pe capră.

— Ai dreptate, Brandon, spuse el. E o treabă prea importantă pentru a fi încredinţată unui greenhorn. O să mă duc în tabără. Ceva îi trecu prin minte şi spaima i se oglindi în privire. Întrebă :

— N-o să-i facă nici un rău, nu-i aşa ?

— E prea importantă pentru ei, răspunse Brandon, fără să fie însă prea sigur.

— Succes, Brandon, mai spuse Halliday.

Brandon trase de dîrlogi şi-şi ridică mîna în semn de rămas bun. Atunci, pentru că obiceiul de a gîndi era adînc înrădăcinat în el, mai adăugă :

— Spune-i lui Jake Fargo să-i pună pe oameni la muncă. Insistă ! Nu-i nevoie să stea şi să se învîrtă prin tabără ca să afle ce-o să iasă din asta.

— O să-i spun, dădu Halliday din cap.

Brandon se îndreptă spre vest. „Au luat-o într-acolo" spusese Halliday. Avea de pieptănat o bucată bună a ţinutului, se gîndi Brandon, mîhnit. Era tot atît de întinsă ca marea ! Uitîndu-se spre dealuri, realiză că urmele îl vor duce într-acolo. Tot ce-aveai de făcut era să te pui în locul lui Champ McCoy, şi el îl cunoştea pe McCoy ca pe buzunarele sale. Un loc în care să se ascundă, asta era ce va căuta McCoy. Un loc în care să stea la adăpost, distrîndu-se la gîndul întregii echipe de la Mountain, pierzîndu-şi timpul şi forţele căutînd cai verzi pe pereţi. Un loc de unde putea să-i trimită un mesaj lui Sam Whitcomb cu condiţiile

sale. Iar Sherm Lucas, care bîntuise atîta timp coclaurile astea, trebuie că ştia un astfel de loc.
Pe primele mile, urmele erau uşor de reperat. O urmă mare arăta că mai mulţi călăreţi trecuseră pe acolo, îndreptîndu-se spre dealuri pe un drum aflat la egală distanţă de nord şi de vest. Departe în faţă, lui Brandon i se păru că zăreşte praful ridicat de nişte cai, dar nu era sigur şi ochii-i obosiră de cît şi-i forţase. Călări în galop o vreme, apoi îşi puse bălţata la pas, apoi galopă din nou. Căldura de iunie era apăsătoare, dar norii se adunau deasupra cîmpiei şi era aproape sigur că o să plouă. Ploaia va şterge toate urmele ; spera că n-o să plouă chiar aşa repede.
Ziua era pe terminate ; soarele care apunea făcea umbre lungi pe pămînt, iarba era ca o mare de smarald, peste care Brandon alerga fără-ncetare. Din cînd în cînd dădea peste grămezi de oase de bizon şi o dată zări şi-o antilopă.
În umbra dealurilor descoperi un pîrîu. Solul era mai stîncos, tăiat de făgaşele de primăvară şi uneori pierdea urma lui Lucas şi a oamenilor lui. Brandon urmă cursul pîrîului, care venea dinspre dealuri. Probabil că Lucas îşi va face tabăra pe lîngă apă, aşa că l-ar putea conduce spre Lucas, deşi asta ar fi însemnat un noroc prea mare. Probabil că era plin de pîrîiaşe prin dealurile astea, mai ales acum că se topiseră zăpezile. Urmele îl duceau peste pante despădurite pînă ajunse la primul pin, unde se amestecau cu cele ale animalelor sălbatice. Potecuţa se ţinea aproape de pîrîu şi urca în serpentine mari şi mici, dar, cu toate aceste schimbări de direcţie, urca mereu.
Odată cu apusul, începu să simtă frigul ; în ţinutul ăsta se lăsa repede frigul. În curînd, Brandon ajunse într-o poiană şi, în ultimele licăriri de

lumină, se uită după urme. Iarba îndoită și o balegă proaspătă de cal îi spuseră că se afla pe urmele bune. Călăreții trecuseră pe aici și nu de prea mult timp.
Se opri aici cît să-și aprindă o țigară și să se gîndească cu atenție și i se păru că aude zgomot de cai o altă pătură în afară de cea de sub șa ; singura lui speranță era să-și termine treaba repede. Ascultă cu atenție și i se păru că aude zgomot de cai de localizat. Începea să-i fie foame, era obosit și deprimat. Nu-i plăcea cum stătea așa, la vedere și se trase sub copaci. Exista posibilitatea ca Lucas să fi pus pe cineva să le acopere retragerea.
Călărea din nou printre copaci, pe urmele lăsate de animale, pînă cînd ajunse la un pinten de unde putea privi ținutul prin care trecuse. Se întindea printre copaci dar sunetul era îndepărtat și greu la nesfîrșit, cenușiu în lumina slabă ; putea vedea ultimele licăriri ale soarelui reflectate în liniile de telegraf din depărtare și se întrebă ce mesaje circulau acum între șantier și Salish. Îi părea rău de Sam Withcomb, știind cît de tare îl vor fi lovit știrile. Putea vedea tot drumul pe care-l parcursese, de cînd se despărțise de Halliday ; își dădu seama. dintr-o dată, că dacă Lucas sau oamenii săi ș-ar fi oprit aici să se uite înapoi, ar fi putut să-l vadă cînd traversa cîmpia. Dar apoi își dădu seama că urmele erau foarte proaspete, deci Lucas nu fusese chiar așa departe înaintea lui.
Întunericul veni brusc, ca și cînd ai fi suflat într-o lampă. Continuă să înainteze prin întuneric, lăsînd-o pe bălțată să aleagă drumul ; era tot timpul cu urechea ațintită la zgomotul pîrîului. Apărură stelele ; lumina lor filtra printre copaci, apoi se pierdu de tot. Apăru apoi luna. Ceva plană dea-

supra capului său într-un fîşîit de aripi ; ceva mare si puternic ca un urs, se mişcă greoi printre tufişuri şi bălţata fornăi. Noaptea vorbea pe multe voci, şi Brandon le ascultă pe toate.

Ajunse acum într-o altă poiană şi aici se hotărî, în cele din urmă, să se dea jos din şa, îşi asumase o misiune care trebuia să aştepte pînă dimineaţa, şi el realiza asta. Nu mai putea vedea nimic noaptea şi să continue ar fi însemnat o pierdere inutilă de energie. N-avea nici un rost să orbecăie în continuare. Îşi lăsă bălţata înşeuată, dar îi slăbi chingile ; o duse apoi la pîrîu şi-o lăsă să bea. Bău si el şi apoi îsi stropi faţa cu apă. Era obosit, cu mintea lemn şi începea să simtă frigul. Se întrebă dacă poate risca să facă focul. Strînse conuri de pin pe care le îngrămădi la marginea pajiştei, dar încă nu se hotărîse să aprindă un foc. O voce spuse atunci, din întuneric :

— Îl puteţi aprinde, în siguranţă domnu' !

Brandon sări într-o parte, o mişcare reflexă, şi-şi scoase arma.

Reacţionase numai din instinct pentru că, în timp ce-şi scotea arma, recunoscuse deja vocea. Se uită cu atenţie şi văzu în întuneric o siluetă masivă şi exclamă uşurat :

— Domingo !

Uriaşul se aplecă şi un chibrit se aprinse. Domingo, stînd pe vine, proteja cu amîndouă mîinile chibritul ; îl apropie de piramida de conuri de pin şi apoi înteţi focul cu sombrero-ul său. Se ridică, arătîndu-şi dintii albi în noapte. Continuînd să zîmbească, se tovi în noapte şi reapăru imediat, aducîndu-şi calul. Brandon văzu un Winchester atîrnînd în sa. Din coburi, Domingo scoase un ibric şi o tigaie şi îşi făcu de lucru cu ele în tăcere.

— Poftim, spuse el în cele din urmă, oferindu-i cafea și slăninuță prăjită lui Brandon.
— Ai găsit un om care apreciază cu adevărat ceea ce i se oferă, spuse Brandon. Mîncă repede și apoi se întinse lîngă foc. Își rulă o țigară și scoase o surcea din foc ca să și-o aprindă. Acum se simțea bine și în siguranță. Se uită la figura neagră și placidă a lui Domingo. Îl întrebă :
— De cît timp mă urmărești ?
— Călăream printre dealuri, domnu', răspunse Domingo. Dintr-un loc, am văzut o roată de călăreți. Destul de repede te-am văzut și pe dumneata. Te urmăresc de cînd a căzut întunericul.
— Cunoști bine dealurile astea ?
— Mai bine decît mulți alții, răspunse Domingo. E plăcută singurătatea de aicea de sus. De sus de tot pot să văd departe.
— Ai putea să mă conduci pînă la Lucas și ai lui ?
— Cred că da, dădu din cap Domingo.
E o fată cu ei. Au luat-o fără voia ei, spuse Brandon.
Din nou Domingo dădu din cap. Semăna cu un copil ce crescuse peste măsură, încercînd să-și dea seama dacă jocul e interesant.
— Numa' noi sîntem, spuse el în cele din urmă. Ei sînt o grămadă. Vrei așa o luptă ?
— Cu cît mai curînd cu atît mai bine, spuse Brandon, amintindu-și spaima lui Halliday.
Domingo se ridică și Brandon vroia și el să se ridice, crezînd că se pregătesc de plecare, dar Domingo îi făcu semn să rămînă pe loc. Uriașul negru se îndreptă spre calul său și se întoarse ținînd ceva în mînă. Se așeză lîngă foc, cu picioarele încrucișate, își închise ochii și dintr-o dată trupul îi deveni rigid. Brandon văzu că ține în mînă o bucată informă de ceară neagră. Domingo își vor-

bea lui însuși, într-un murmur ; puținele cuvinte pe care le auzea Brandon erau într-o limbă străină ; privirea transfigurată a negrului îi făcu lui Brandon pielea de găină. Nu vroia să aibă nimic de-a face cu chestiile astea stranii. Domingo începu să se zvîrcolească și să tremure. Frămînta ceara, și Brandon observă cum aceasta începe să capete forma unei figuri umane.

Apoi Domingo căută în carîmbi și scoase un cuțit. Cu acesta își înțepă antebrațul pînă cînd ieși o picătură de sînge, strălucitoare în lumina focului. După ce-și lipi figurina de ceară de braț, Domingo o apropie de foc. Brandon simți că se înăbușă ; se simțea încolțit și cu picioarele de plumb. Se uita fascinat cum începe să se topească ceara. În curînd era din nou o bucată informă. Domingo încetă să se balanseze și să cînte, și-și deschise ochii.

— Ce naiba-i asta ? întrebă Brandon cu glasul spart.

— Voodoo, răspunse Domingo. Mama mea era o *cunjer*. Cîteodată am puterea. Cîteodată nu. Poate iau vlaga unui bărbat în noaptea asta. Vlaga lui Lucas.

Brandon își scutură capul. Transpirase tot și își reaminti că la prima lor întîlnire uriașul negru i se părea că seamănă cu o panteră neagră. Acum omul fusese de un primitivism atît de puternic, încît nici nu avea nume. Dar Domingo zîmbi și, în lumina focului deveni un copil prietenos. Se ridică și-i făcu semn și lui Brandon.

Peste cîteva minute stinseseră focul și călăreau în noapte cu Domingo în față. Brandon abia reușea să distingă silueta imensă a negrului. Își dădea seama că omul din fața sa era ciudat dar se baza numai pe sine. Se simțea apărat de această sufi-

cienţă. Şi îşi reamintea ce-i spusese Ellen Templeton doar cu două nopţi în urmă : „Vei constata că orice mişcare face Domingo este într-un fel legată de grija lui pentru Colonelul Templeton". Şi iată-l acum pe Domingo conducîndu-l spre ascunzătoarea lui Sherm Lucas fără să-i ceară nimic în schimb.

Într-o altă poiană, luminată de stele şi în care era loc să călărească amîndoi deodată, Brandon îşi împinse calul lîngă Domingo.

— Trebuie să ştiu ceva. Ce-o să-ţi datorez pentru noaptea asta ?

Domingo ridică din umeri.

— Răspunde-ţi singur la întrebarea asta, albule.

— Construiesc o linie de telegraf prin Valea Celor Trei Surori, îi reaminti Brandon.

— În noaptea asta urîm acelaşi om, aşa că luptăm împreună contra lui, spuse Domingo.

Brandon prinse mînia din vocea lui Domingo şi se gîndi : „Ştie despre lanternă şi despre întîlnirile ei cu Lucas". Spuse :

— Încă ceva. Pot înţelege că urăşti pe oricine le-ar face necazuri bătrînului sau fetei. Dar de ce să participi la războiul dus de un nebun ?

— Te referi la atacarea topografilor, întrebă încet Domingo.

— La asta şi la orice s-ar mai putea întîmpla. De ce să-ţi faci necazuri pentru ideea lui fixă ?

— M-a făcut căpitan, domnu', spuse Domingo cu solemnitate.

— În timpul războiului ? Ellen mi-a spus că ai fost cu el.

— Aia era armata generalului Lee, nu a colonelului Templeton. Colonelul generălește singur, acum. El e întreaga Confederaţie. Şi m-a făcut căpi-

tan. L-ai auzit cînd a spus-o. Căpitan Israel Domingo.
— Înţeleg, spuse Brandon. Nu mai era nimic de spus. Şi el ştia, de mult, că pentru fiecare datorie este şi o plată şi că pentru fiecare om plata este diferită. Îşi reaminti Texasul, şi din nou văzu strada prăfuită unde se afla clădirea judecătoriei, cu sentinela în faţă. Se gîndi la Buck Elliot şi la lanul de porumb în care plănuiseră pe şoptite şi ce-a ieşit din toate astea. Alungă aceste gînduri şi se lăsă înghiţit de noapte.
Poteca era invizibilă pentru Brandon deşi Domingo înainta singur ; din cînd în cînd, cînd intrau într-un desiş, Domingo îl avertiza încet pe Brandon să se ferească de cîte o cracă sau să se pregătească să cotească. După un timp, lui Brandon i se păru că vede o luminiţă clipind în depărtare, care însă dispăru ; şi cu toate că Brandon îşi forţă privirea, nu vedea decît trunchiurile copacilor, o palisadă deasă care flanca poteca. Văzu din nou luminiţa, şi din nou aceasta dispăru. Era sigur că simţea miros de fum. Continuă să caute luminiţa. Urcau de aproape o oră ; se îndepărtaseră de pîrîu, dar acum Brandon îi auzi din nou susurul şi-şi dădu seama că tăiaseră peste un cot al terenului. Deodată Domingo îşi ridică mîna avertizîndu-l că în faţa lor era o cabană, uşa decupîndu-se ca un dreptunghhi de lumină.
— Aici, spuse Domingo.
Brandon putea auzi zgomotul înăbuşit al cailor în ţarcul de lîngă cabană şi, aplecîndu-se în şa, deslusi un amestec de voci.
— O cabană care ţine de ferma Hashknife. Ferma e mai departe, pe panta dinspre vest. Nu-i nici un alt adăpost în preajmă.
— Mă duc, spuse Brandon şi descălecă.

Șaua de piele scîrțîi cînd Domingo descălecă și el. Stătea tăcut alături de Brandon uitîndu-se spre cabană. Spuse :
— Numai patru cai.
Deși Brandon se uitase cu atenție, nu putuse să fie sigur. Acceptă spusa lui Domingo și se gîndi din nou la pantera neagră și la toate animalele sălbatice care vedeau pe întuneric. Patru cai. Nu avea nevoie de cine știe cîtă aritmetică pentru a ști că trebuiau să fie mai mulți cai. Halliaday spusese că fuseseră vreo șapte sau opt în ceata care o luase pe Gail și banii. Brandon se întrebă dacă nu cumva Domingo se înșelase venind aici. Poate că vocile astea erau ale văcarilor de la Hashknife care-și petreceau noaptea la cabană. Atunci o auzi pe Gail. Un fragment de convorbire ajunse la el peste zgomotul pîrîului. Acum era sigur. Spuse :
— I-au trimis pe ceilalți la Salish cu un mesaj pentru Sam Whitcomb. E tatăl fetei. Cu atît mai bine pentru noi. Dimineața am fi avut de-a face cu de două ori mai mulți.
— Bun *cunjer,* spuse Domingo cu dinții strălucind într-un zîmbet sălbatic.

10.

URMĂRIRE ȘI DEZASTRU

Brandon observase încă o lumină în cabană, realizînd că mai era o fereastră în peretele vestic, după colț. Își făcu socoteli luînd în considerare asta.

— Eu mă ocup de uşă, spuse. Tu te duci la fereastră şi mă acoperi. Să nu apari decît dacă e nevoie. Asta-i treaba mea.

Îl simţi pe Domingo îndepărtîndu-se. Porni şi el, mişcîndu-se în aşa fel încît să evite lumina ce ieşea pe uşa deschisă. Era atent la un eventual post de pază, dar nu era nici unul. Dar tocmai absenţa acestuia era un semn de avertizare : „Sînt al naibii de siguri de ei" se gîndi. Poate porneau de la ideea că noaptea însăşi e o protecţie suficientă. Ca şi timpul. Era acum sigur că nu-l văzuseră de pe pintenul acela. Probabil făcuseră socoteala cît timp o să-i trebuiască lui Halliday să ajungă fie în tabără fie în oraş şi să organizeze urmărirea. Erau, aşadar, siguri că o baricadă de multe mile şi multe ceasuri erau între ei şi că ea alunga orice pericol. Totuşi, nu se lăsă mulţumit de această concluzie ; rămînea în continuare în alertă.

Ajunse la uşă şi se opri, acolo unde nu bătea lumina. Dacă se apleca puţin, putea să privească înăuntru şi să zărească o parte din cameră. Se vedea capătul unei mese, la care stătea McCoy, cu spatele lui lat întors către uşă. Pe masa asta se găsea o geantă de piele, pe care Brandon o recunoscu imediat, căci în ea se transportau de obicei banii. Pe o bancă la perete era ghemuită Gail Whitcomb ; purta un costum de călărie bine croit, iar părul i se desfăcuse, şuviţele atîrnîndu-i răvăşite pe umeri. Pe faţă i se citeau furia şi sfidarea ; se vedea cît de colo cît e de extenuată datorită tensiunii îndelungate. Sherm Lucas stătea lîngă ea cu o figură iritată ; arăta ca unul a cărui mîndire fusese rănită.

Lucas se întinse şi puse mîna pe braţul lui Gail. Ea se trase înapoi şi Lucas zîmbi, un zîmbet dezagreabil. McCoy îşi dădu capul pe spate şi rîse :

— Eşti pur şi simplu ca o otravă pentru ea, Sherm. De ore întregi tot încerci şi încă n-ai reuşit. Mai curînd sau mai tîrziu voi toţi ăştia cu succes la femei daţi de cîte una care nici nu se uită la voi.
Lucas îi aruncă un zîmbet forţat lui McCoy.
— N-a văzut decît papiţoi din Est, Champ, aşa că nu ştie ce înseamnă un bărbat adevărat. Apoi se întinse din nou în aşa fel încît să-l privească în faţă.
— Nu-i aşa, iubito ?
Abia atunci se văzu că-i era cu adevărat frică dar mai era încă furioasă. Îl pocni pe Lucas în fluierul piciorului cu vîrful cizmei. Lucas se strîmbă de durere şi-i dădu drumul. Într-o clipă Gail se ridică în picioare, ţîşnind spre uşă. Lucas se mişcă la fel de repede. Îi cuprinse talia cu braţele, o îmbrînci şi o întoarse cu faţa spre el. Ea începu să-l bată cu pumnii în piept dar el o strînse atît de tare încît nu mai putea mişca. Se vedea în ochii lui că acum nu mai avea de ales : trebuia s-o învingă sau să se facă de rîs.
— Mai sînt şi alte metode decît convingerea, Champ. spuse el răguşit.
— Ba deloc. Înţelegerea noastră a fost fără duritaţi. Avem de făcut un tîrg cu Sam Whitcomb, nu uita.
Lucas îi răspunse gîfîind şi răutatea i se citea pe faţă :
— La naiba, cine-o să ştie ? Doar nu-ţi închipui c-o să trîmbiţeze aşa ceva ?
Brandon alese acel moment ca să păşească în cabană. Ceea ce citi Lucas pe faţa lui îl făcu să-i dea repede drumul lui Gail. Ea ţîşni într-o parte. În lumina lanternei atîrnate de tavan, ochii lui Lucas deveniră lăptoşi. Brandon văzu că în cabană mai erau un prici şi o sobă, în afară de masa pe care o zărise deja. Lîngă sobă şedeau doi oameni, pe care

intrarea lui Brandon îi transformase în statui. McCoy se întoarse în scaun şi aproape că-l dărîmă : scoase un muget teribil. Gail alergă lîngă Brandon. El spuse, cu o voce pe care nu şi-o recunoştea :
— Ar trebui să vă zbor creierii la toţi.
McCoy îşi reveni primul. Era pe jumătate întors către Brandon şi, dacă McCoy semăna uneori cu un heruvim brutal, de data asta arăta ca unul pus pe glume :
— Brandon, băiete, ne-ai tras o sperietură ! Eşti singur ?
— Bineînţeles că nu, spuse Brandon, şi constată că tremură de furie. Se uită la Lucas. Lucas stătea cu mîinile pe jumătate ridicate şi avea umerii căzuţi. Brandon îi spuse cu sălbăticie :
— Hai, încearcă-ţi arma aia pe care-o porţi !
— Altă dată, marţofoiule, se grăbi să-i răspundă Lucas, clătinîndu-şi capul.
Brandon, îi vorbi Gail, fără să-şi ia ochii de la Lucas :
— Treci prin spatele meu şi ia geanta. Aşa ! E plină ? Acuma ieşi. O să găseşti caii la marginea poienii. Urcă pe bălţată.
Ea luă valiza şi se întoarse, trecînd pînă în momentul acesta ; acum se uită şi văzu că e deschisă.
— Căpitane, strigă el. Vino să iei armele. Îi duc pe toţi la Sallish.
N-avusese intenţia să facă aşa ceva. Venise fără alt gînd decît acela să recupereze banii şi s-o ia pe Gail. Noul plan se datora mîniei. Dorise ca Lucas să încerce să se lupte ; şi pentru că ştia că Lucas nu va risca, vroia acum să-l ducă la închisoare, împreună cu ceilalţi. Văzu că asta îl surprinsese rău de tot ; crezuseră că se va mulţumi cu banii şi cu Gail.

Numai McCoy părea netulburat, cum stătea într-o parte pe scaun. Îşi arboră zîmbetul cel mai fermecător şi-i spuse :
— Hai, Brandon, fii deştept, ce naiba. Şi, dintr-o dată, McCoy dezechilibră scaunul lăsîndu-şi toată greutatea pe spate şi plonjă spre picioarele lui Brandon.
Brandon, sărind într-o parte, simţi totuşi impactul. Văzu totodată mîinile lui Lucas coborînd ; îşi dădea seama că Lucas va încerca să profite cît mai mult de acest moment. Cei doi care se aflau lîngă sobă îşi reveniră în simţiri, dar zgomotul umplu cabana şi se făcu întuneric, în timp ce lanterna zbura din tavan. Domingo trăsese prin fereastră. Din întuneric se trăgea asupra lui Brandon. Era Lucas. Brandon trase de trei ori la nimereală, mişcîndu-şi pistolul în aşa fel ca să mături toată camera. La fiecare fulgerare a armei se vedeau mişcări vagi, lipsite de sens. Ceva greu se prăbuşi pe masă şi un om urlă, cu o voce ascuţită, căci fusese atins.
Brandon se repezi pe uşa deschisă. La jumătatea poienii se întoarse şi mai trase un foc în dreptunghiul negru al uşii.
— Pe aici, o auzi pe Gail strigîndu-i, cu o voce clară şi ascuţită, dar fără urmă de panică. Ceva uriaş se contură în noapte ; Brandon îşi pregăti arma, apoi îl recunoscu pe Domingo.
Alergînd, Brandon ajunse la bălţată. Gail era deja în şa. Brandon se urcă în spatele ei. Domingo se săltă şi el în şa şi spuse, cu o voce clară :
— Urmaţi-mă.
Focuri de armă se vedeau pornind de la cabană şi Brandon putu să zărească nişte siluete în poiană. O simţi pe bălţată împiedicîndu-se de tufişuri şi, pentru o clipă, crezu că fusese atinsă. Ajunseră la pîrîu şi se aruncară în el. Brandon se aplecă şi

luă frîiele din mîinile lui Gail. Forţîndu-şi privirea, putea vedea silueta imensă a lui Domingo, chiar în faţa lor.
Traversară pîrîul şi intrară în pădure. Printre desişuri, Domingo găsi o cale şerpuită. Brandon era complet dezorientat în această lume închisă, dar îşi dădea seama că merg spre vale. Cîteodată mergeau pe o coamă de deal ; alteori urmau serpentinele întortocheate ale vreune potecuţe. După destul de mult timp se opriră într-un loc, ce ar fi putut fi chiar acela în care apăruse Domingo, mai devreme ; Brandon nu putea fi însă sigur. În apropiere se auzea un pîrîu, dar toate pîrîiaşele fac acelaşi zgomot noaptea.
Domingo coborî de pe cal şi, aşa cum fusese şi în noaptea primei lor întîlniri, puse urechea la pămînt, ascultînd.
— Călăresc, îi anunţă el. Departe de tot.
Brandon spuse cu amărăciune :
— Prima mea idee a fost s-o iau pe Gail şi să le alung caii, ca să nu ne mai poată urmări. Apoi mi-a venit ideea să-i duc pe toţi la închisoare. Şi n-am făcut nici una nici alta.
— Cum de-ai venit ? întrebă Gail.
— L-am întîlnit pe Halliday.
— Sărmanul Kirk ! A încercat să li se împotrivească. Sper că nu l-au lovit prea tare.
O uşoară iritare puse stăpînire pe Brandon.
— O să trăiască, spuse el. Cîteva zile de odihnă, şi-o să poată să citească din nou ziarele şi cota la bursă.
— Nu-ţi place, spuse ea, şi vocea ei trăda interesul. De ce ?
— E omul pe care ţi l-ai ales, spuse Brandon. Trebuie să-ntrebi pe altul despre el ? N-am nimic împotriva lui. Astăzi a făcut tot ce-a putut.

Îşi întoarse capul, aşa că el o vedea din profil. Arăta bine în lumina lunii. O auzi spunîndu-i cu o voce serioasă :
— Iţi sînt recunoscătoare, Holt. Nu-mi place să-mi amintesc cum m-am purtat cu tine cînd ai venit în vagonul nostru. Vreau să-ţi spun că n-am fost niciodată, în viaţa mea, mai fericită ca atunci cînd te-am văzut, în noaptea asta.
Nu se putu abţine să nu zîmbească.
— Ai vrut să guşti viaţa în sălbăticie, nu-i aşa, fată dragă ? Ei, ai avut o mostră. Apropo, au luat ceva bani din geantă ?
— N-am văzut să fi luat. Vocea îi era uşor amuzată. Ăsta e cel mai important lucru ?
— Destul de important.
Domingo spuse :
— Acuma mergem mai departe.
— Cine e acest prieten al tău ? întrebă Gail.
— Mă scuzi, spuse Brandon, Gail, acesta este căpitanul Domingo. Domingo a fost cel care te-a eliberat de fapt.
Domingo spuse din nou :
— Acuma plecăm, şi se urcă pe cal.
Se mişcau prin noapte, dar fără să se mai grăbească la fel de mult. Coborau spre vale, căutîndu-şi drumul, cu Domingo în frunte. Uitîndu-se la stele, Brandon îşi dădu seama că miezul nopţii trecuse de mult ; în pădure nu se auzeau decît zgomotele normale ale nopţii ; urmăritorii erau departe. Era din ce în ce mai obosit şi, după cum i se lăsa Gail în braţe, îşi dădu seama că fata era extenuată. Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să se oprească şi să întindă păturile de pe cai, dar Domingo nu părea să aibă o astfel de intenţie, iar Brandon avea mai multă încredere în judecata lui Domingo decît în a sa. Se întreba ce ştiinţă ciudată, venind din

junglă, o avea acest negru şi dacă nu cumva urmăritorii erau mai aproape decît îşi închipuia.
În lumina cenuşie a zorilor, ajunseră într-o altă poiană şi aici Domingo spuse :
— Ne odihnim.
Gail coborî de pe cal şi se aşeză pe un bolovan. Faţa îi era cenuşie de oboseală. Domingo nu făcu nici o mişcare ca să scoată şaua de pe cal. Se aşeză şi el ca un idol negru, cu figura lipsită de expresie. Lui Brandon, care nu prea dormise de trei nopţi, începu să-i cadă capul pe piept. Se forţă să rămînă treaz. Se uita la Gail, plin de interes. O văzuse noaptea asta mai matură, mai femeie decît îşi imaginase, şi-şi dădea seama cît e de încăpăţînată.
Întrebă brusc :
— De ce Halliday ?
— Adică ?
— Te despărţişeşi de el odată şi asta l-a bucurat pe Sam. Acum ai reluat-o. Ca să-i faci în ciuda lui Sam, presupun. Te agăţi de-o chestie ca să scapi de alta ?
Deveni deodată atentă şi intră în defensivă. Văzu cum îşi împinge bărbia înainte :
— Poate că-l iubesc pe Kirk.
— Atunci ar treebui să-ţi placă şi modul lui de viaţă. Fata lui Sam Whitcomb n-ar putea să-şi dorească ceva atît de sigur şi lipsit de evenimente ca o viaţă întreagă petrecută cu Kirk Halliday. Fericirea ţi s-ar spulbera repede. Nu crezi ?
— Deci lucrezi pentru Sam Whitcomb şi ziua şi noaptea, în fiecare minut ? spuse ea, înfierbîntîndu-se.
El îşi clătină capul. Apoi dădu din umeri.
— De fapt, nici nu-i treaba mea.
Domingo se ridică în picioare şi se săltă în şa.

— Mai bine călărim, propuse el.
— Bine, spuse Brnadon ridicîndu-se. Îl dureau toţi muşchii, era frînt de oboseală şi avea un sentiment de neputinţă. Nu reuşise s-o clintească pe Gail. Îi oferi mîna :
— Haide să plecăm.
Prima rază de soare îi găsi la poalele dealurilor ; ieşiseră din pădure dar terenul era accidentat, aşa că nu putea vedea nici ce-i în faţă, nici ce-i în spate. Domingo însă era tot atît de atent ca şi o sălbăticiune. Descălecă din nou şi-si lipi urechea de pămînt. Se uită în sus şi spuse :
— Vin.
— Sînt aproape ? întrebă Brandon.
— Destul de aproape.
— Poţi spune cîţi sînt ?
— Trei, cred, răspunse Domingo şi Brandon îşi aminti de cel care urlase în întuneric şi se prăvălise pe masă.
Domingo încălecă din nou şi Brandon se aştepta să-l vadă pornind la galop. Dar negrul îşi îndemnă calul la trap. Brandon făcu la fel. Bălţata cu o greutate dublă în spinare, începuse să obosească. Domingo îşi mînă calul la pas. Ajunseră pe o altă muchie de deal ; în faţa lor se întindea o cîmpie largă, aurie în prima lumină a dimineţii. La mare distanţă, Brandon văzu linia de telegraf. În acelaşi timp văzu şi un pîlc de călăreţi gonind către ei. Erau patru. Atunci înţelese. Aceştia patru nu fuseseră la cabană noaptea trecută, erau cei care, bănuise el, plecaseră la Salish ca să transmită condiţiile de răscumpărare oferite de McCoy lui Sam Whitcomb. Iar acum se întorceau.
Se uită la Domingo. Nu prea se citea nimic pe figura lui neagră, dar cu siguranţă nu era surprins. Abia acum Brandon înţelegea de ce Domingo mer-

sese toată noaptea, dar totuşi cruţase caii pe cît fusese posibil. Puteau avea nevoie de toate forţele acestora pentru a scăpa cu fuga dintr-o eventuală urmărire. Domingo mizase pe asta ca să scape dintr-o capcană ca aceea în care se găseau acuma.
Brandon se uită înapoi. Nici un semn încă de Lucas sau McCoy sau celălalt care supravieţuise luptei din cabană. Nici un zgomot de copite care să-i avertizeze. Dar Domingo îi auzise. Veneau-veneau. Se uita în jur. Văioage ici şi colo.
Domingo coborî de pe cal şi-şi scoase Winchester-ul din teacă. Îi făcu semn lui Brandon.
— Urcă-te pe calul meu, domnu' ! Arătă spre stînga, unde o viroagă tăia adînc pămîntul. Ia-o pe acolo.
Brandon clătină din cap.
— Ea poate s-o ia pe-acolo. Eu rămîn cu tine.
Domingo spuse :
— Nu-i nevoie. Priveşte ! Şi arătă în depărtare.
Brandon se uită şi, pentru prima dată, văzu grupul compact de călăreţi venind dinspre nord-est. Erau cam la o milă depărtare de cei patru care veneau de la Salish, şi se părea că nici unul din grupuri nu-l văzuse pe celălalt. Distanţa era prea mare ca să poată identifica pe vreunul din călăreţi din grupul mai mare, dar direcţia din care veneau îi spunea totul. Apoi adăugă clătinînd din cap :
— Toţi oamenii de pe şantier, pînă la unul, şi încă mulţi, alţii ! Se gîndi că Champ McCoy izbutise din nou să marcheze un punct.
Domingo spuse :
— Du-o pe Miss Gail în viroagă. Stai cu ea. Îşi duse Winchester-ul la ochi şi trase în cei patru. Distanţa era prea mare. Îşi îndreptă arma şi aşteptă, apoi trase din nou. Cîteva pistoale cu şase focuri îi răspunseseră, dar unul din grup avea o puşcă. Primul glonte se înfipse în pămînt la cinci-

zeci de picioare depărtare de locul în care stătea Brandon.
Brandon căută din ochi un adăpost, dar prin preajmă nu era decît un bolovan. În spatele lui era trîntit Domingo, cu puşca sprijinită de el. Domingo îi făcu semn cu mîna lui uriaşă, şi Brandon se urcă în şa, pe calul acestuia.
— Haide ! strigă, lovind crupa bălţatei cu sombrero-ul în timp ce trecea pe lîngă ea. Bălţata ţîşni. Călărind scară lîngă scară cu Gail, Brandon ajunse galopînd în viroagă. Realizase acum care era strategia lui Domingo şi era de acord să-i facă jocul. Pe Gail vroia Domingo s-o protejeze ; şi, în timp ce Brandon avea grijă de asta, Domingo îi va ţine în şah pe cei patru pînă cînd grupul de la şantier, alertat de schimbul de focuri, îi va încercui.
Atunci însă Brandon îşi reaminti de cei trei care veneau din urmă.
Îşi întoarse capul. Auzi detunătura puştii lui Domingo. Apoi se făcu linişte după care Domingo scoase un urlet de triumf. Brandon strigă către Gail :
— Mergi înainte !
El îşi întoarse calul şi ieşi înapoi din viroagă.
În timp ce-l căuta cu privirea, negrul cel uriaş dispăru. Cei patru călăreţi se întoarseră şi acum se îndepărtau. Călăreţii de la şantier, mult mai aproape acum, se despărţiseră în două grupuri. Grupul mai mic alerga pe o direcţie calculată ca să-i ajungă pe cei patru. Ceilalţi veneau înspre el.
Brandon îşi întoarse calul înapoi înspre viroagă şi fu surprins s-o vadă pe Gail aşteptîndu-l.
— Drept înainte, strigă el.
Viroaga era acum destul de largă ca să poată călări alături. Urmau cursul pîrîului care tăiase, de-a lungul anilor, viroaga. Puteau să vadă doar pereţii plini de tufişuri ai acesteia şi cerul de deasupra

capului. Viroaga cotea întruna, de li se părea că vor ajunge de unde au plecat.
La jumătate de milă mai încolo, după un cot, văzură în faţa lor un grup de călăreţi. Sam Whitcomb era în frunte ; arăta de parcă avea o mie de ani, pînă cînd o zări pe Gail. Era şi Kirk Halliday în grup, stînd destul de neîndemînatic în şa. Era acolo şi Jake Fargo, şi Brandon mai recunoscu alţi muncitori de pe şantier, pînă şi pe vizitiu.
Gail sări de pe bălţată şi se aruncă spre Whitcomb. Descălecînd, Whitcomb o luă în braţe ţinînd-o strîns pînă cînd Halliday coborî de pe cal, veni şi i-o luă pe Gail. Figura năpădită de favoriţi a lui Jake Fargo era inexpresivă, dar îi făcu cu ochiul lui Brandon.
Coborînd de pe calul cu semnul T încercuit, Brandon spuse :
— Se pare că i-aţi luat pe toţi, în afară de bubătar.
Whitcomb avea privirea lipsită de speranţă a cuiva care nu mai putea de-atîta spaimă. Spuse :
— Ne-a trebuit jumătate de noapte ca să găsim cai destui. Eram hotărîţi să căutăm de-a fir a păr toate dealurle astea.
Brandon spuse :
— E un negru uriaş pe-aici, pe undeva. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu facă vreunul din voi vreo mişcare aiurea. Ne este prieten.
— Cred că s-a terminat cu-mpuşcăturile, mai spuse Whitcomb. Şi atunci uimirea i se citi pe chip. Se uită în sus, înspre pereţii viroagei, şi Brandon auzi un foc de pistol. Îşi dădu seama că Whitcomb este lovit şi-o să cadă. Se aplecă şi, prinzînd trupul puternic al lui Whitcomb în braţe, îl lăsă încetişor la pămînt. Văzu durerea de pe chipul lui Whitcomb ; văzu sîngele curgînd din umărul acestuia. Viroaga devenise un vîrtej de oameni şi de cai. Cîţiva mun-

citori erau cu armele în mînă ; traseră şi ei, şi Brandon, şi plumbul străbătu frunzişul, sus de tot, dar nu aveau nici o ţintă. Se auzi ecoul unui hohot de rîs. Brandon cunoştea acest rîs.
Era a doua oară cînd utase de cei trei care veneau din urmă. Champ McCoy fusese cel care rîsese şi mai marcase un punct. Într-un genunchi, Brandon se mai uită o dată în lungul viroagei, apoi puse arma încet la loc.

11.

PURTĂRI DE FEMEIE

Îl aduseră pe Whitcomb la Salish după-amiaza şi îl puseră în pat, la Ballord House. Jonathan King scoase plumbul din umărul lui Sam şi-l pansă. Whitcomb avea puţină temperatură. King golise camera de toată lumea, în afară de Brandon, îndepărtînd-o chiar şi pe Gail.
Brandon stătea la fereastră şi se uita la figura ridată a lui Whitcomb, acoperită acum de o uşoară transpiraţie. Camera asta îl deprima pe Brandon. Ar fi putut să fie chiar cea în care dormise. Se simţea ca într-o capcană, ca un călător care se învîrtise într-un cerc lipist de noimă. Făcu un gest obosit cu mîinile.
— A fost o zi proastă, spuse, şi-şi aminti că Lucas şi McCoy şi cel de-al treilea om scăpaseră.
— Cei doi pe care i-au prins băieţii sînt acum la închisoare, Sam. Dar nici nu pot să mă gîndesc la cîte ore de muncă am pierdut.

— Gail e în siguranţă, spuse Whitcomb.
— Ca şi banii de salarii, spuse Brandon. Dar va trebui să organizăm schimburi de noapte ca să reuşim în termen.
— Ne mai vin oameni, îi reaminti Whitcomb. O să-i expediez pe şantier de îndată ce apar.
— Nepricepuţi, spuse Brandon dezgustat.
King îşi aranja instrumentele în geanta lui neagră.
— O să-i învăţăm, Holt.
Se uită la ei şi pe chip i se citea dezaprobarea.
— O să stai în pat cîteva săptămîni, domnule Whitcomb. Ăsta e un ordin. Brandon, ai grijă să asculte. Poate să conducă un şantier, dacă ţine, dar o va face din pat.
— Mai bine leagă-l, spuse Brandon.
King plecă. Brandon făcu şi el o mişcare spre uşă. Era nerăbdător să se întoarcă la muncă, şi nu mai avea ce face pentru Sam. În cameră era un miros greu de antiseptice şi durerea era ca o prezenţă cenuşie.
Whitcomb îşi întoarse faţa transpirată către Brandon şi făcu un gest slab.
— O să trebuiască să te ocupi de toate, Holt. Pîn-o să mă pot da jos din pat.
— Ştiu, spuse Brandon. O să mă descurc.
— E vorba şi de Gail.
— La naiba ! exclamă Brandon.
Whitcomb se mişcă în pat, ca să-şi mai uşureze durerea din umăr.
— S-a logodit din nou cu Halliday. E ciudat, n-am nimic concret împotriva lui, doar o senzaţie pe care n-o pot exprima în cuvinte. Şi nu cred că va fi fericită cu el. Dacă reuşeşti s-o opreşti să facă vreo prostie pe care o s-o regrete, ţi-aş fi recunoscător.

— Dă-ţi acordul, îi spuse Brandon. Spune-i că Kirk e un tip minunat şi că ai vrea să se căsătorească imediat, în seara asta dacă nu chiar şi mai devreme. Pariez că n-o s-o mai intereseze tot atît. Ai încercat s-o ţii prea din scurt, Sam. E cea mai mare greşeală pe care puteai s-o faci.
— Deci ai vorbit cu ea ? îl întrebă Whitcomb, uitîndu-se la el cu o privire ascuţită.
— Puţin.
Whitcomb îşi clătină capul.
— E mai mult decît îţi închipui. Ştii, îi alesesem un bărbat şi i-am spus-o mai demult. Asta a fost o greşeală. Cred că numai din încăpăţînare îl vrea pe Halliday. N-aş putea-o păcăli, dacă m-aş schimba aşa de brusc.
Brandon dădu din umeri.
— O să fac ce-o să pot. Dar nu pot fi şi pe şantier şi aici.
— O să stea să mă-ngrijească cît timp rămîn la pat, Holt. Dacă-ncepe să aibă cine ştie ce idei despre Kirk, o să ştiu. Şi-atunci o să-ţi spun.
Brandon se îndreptă din nou înspre uşă. Ajuns acolo, se uită peste umăr la Whitcomb. Un taur schilodit. Un taur bătrîn, căzut la pămînt şi atacat de coioţi lătrători şi de tot soiul de gîngănii, pînă cînd nu mai are nici forţa să mugească. Un luptător care aproape că nu mai are dorinţa de a lupta. Brandon îşi reaminti tot ce-i datora acestui om şi spuse, cu o voce caldă :
— Nu-ţi mai fă griji. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.
— O s-o fac, Holt. Şi nu te epuiza. Dacă nu reuşim contractul ăsta, o să găsim altul !
— Desigur, spuse Brandon. Dar se gîndea : „Ştie şi el că nu-i aşa" ! Ajuns în stradă, văzu Salish-ul în lumina zilei, un oraş mort, stătut, după exce-

sele din timpul nopții. Un oraș bolnav. Fațadele false arătau golașe și respingătoare în lumina soarelui ; strada era plină de mizeria măturată din cîrciumi ; oamenii care mai circulau pe-afară arătau obosiți și lipsiți de orice interese. Își aminti speranțele lui Jonathan King pentru viitorul acestui oraș și clătină cu amărăciune din cap.

Luă cu el calul lui Domingo de-acolo de unde-l legase, în fața hotelului. Nu mai găsise nici urmă de Domingo, după încleștarea din viroagă, după cum nu mai găsise nici urmă de Lucas și McCoy. Brandon însuși condusese urmărirea. Luaseră doi prizonieri, totuși, din cei patru care veneau dinspre oraș. Doi răufăcători de două parale, care nu valorau nici cît se cheltuia cu întreținerea lor la închisoare.

Brandon o lăsase pe Gail să călărească bălțata pînă în oraș, dar acum vroia să-și ia înapoi iapa pentru a se reîntoarce în tabără. Merse în lungul străzii, ținînd de dîrlogi calul însemnat cu un T încercuit ; își reaminti drumul obositor și lent, cu Whitcomb clătinîndu-se în șa, dar nevroind să aștepte să i se aducă o căruță.

Văzu doi dintre muncitorii săi în fața unei cîrciumi ; cei doi făceau parte dintre cei care-l păziseră pe Whitcomb pe drumul de întoarcere. Cea mai mare parte se întorseseră direct în tabără, conduși de Jake Fargo. La naiba, Jake era și el rănit în umăr, și n-ar fi trebuit să se hîțîne în șa. Acuma probabil c-o să zacă o săptămînă. Brandon se uită la cei doi de pe treptele cîrciumii și le spuse :

— Știu c-aveți salariile-n buzunare. Dar nu vreau să vă văd apărînd mîine în tabără cu capetele cît banița. Strîngeți-i și pe ceilalți și plecați imediat înapoi.

Nu aşteptă să-i vadă cum reacţionează, deşi le simţi privirile furioase în spate. Merse mai departe pînă ajunse la birourile lui Mountain Telegraph şi văzu bălţata legată în faţa lor. Prin fereastră, i se păru că zăreşte silueta masivă a lui Kirk Halliday. Îşi aminti că-i ceruse să-l pună pe Jake Fargo să-şi ţină oamenii la lucru. Dar n-avea cum să se supere pe Halliday, sau pe Jake, pentru că executaseră ordinele lui Sam Whitcomb.

Pregătise caii şi era gata să se suie în şa cînd Gail apăru în uşa biroului. Avea o privire vie, plină de atenţie dar şi de multă tristeţe. Întrebă :

— Cum se simte tata ?

— Va trebui să stea în pat cîteva săptămîni, îi răspunse el, mai sever decît ar fi dorit-o.

Această uşoară demonstraţie de aversiune o atinse, şi ea îşi ridică bărbia.

— S-ar putea crede, spuse ea, că mă faci răspunzătoare pentru că tata s-a proptit într-un glonte.

— Dac-ai fi stat în oraş de la început, spuse el, n-ai fi fost răpită. Şi el n-ar fi avut de ce să vină după tine.

Arăta minunat în cadrul uşii ; era şi mîndră, şi plină de remuşcări, şi furioasă, în acelaşi timp. Putea vedea valurile succesive de sentimente cum treceau prin ea, şi aştepta să vadă care-o să predomine. În cele din urmă ea spuse :

— Ai dreptate. Îmi pare cu adevărat rău şi consider c-am meritat-o. Ce-aş putea face, Holt ?

— Poţi să te duci la el în fiecare zi şi să stai cu el. I-ar face plăcere.

— Şi mie, îi răspunse. Zîmbi, şi el văzu în acest zîmbet efortul pe care-l făcea ca să se apropie de el. Îşi sînt recunoscătoare, Holt. Mult mai mult decît aş putea vreodată să-ti spun.

— Mulţumeşte-i lui Domingo, spuse el întorcîndu-se şi conducînd caii de-a lungul străzii.
Calul cel mare al lui Domingo, se întinse şi-o muşcă pe bălţată de crupă. Brandon îl trase mai aproape, strîngînd frîiele. Trecînd pe lîngă grajduri, se gîndi să-l lase acolo, dar renunţă la idee. Tabăra era mai aproape de fermă decît oraşul, şi Domingo ar putea să-şi ia calul. Ar putea să vină chiar Colonelul Templeton, cu toţi muncitorii lui de la fermă. Ameninţarea asta mai plutea încă în aer, ca norii care prevesteau să aducă ploaia şi aşteptau momentul potrivit.
Tot întinzînd firele de telegraf, te pierzi în această cursă fără sfîrşit, nemaideosebind zilele, unele de altele, ştiind doar că fiecare zi este o altă filă ruptă din calendar, care se apropie de termen ; şi niciodată stîlpii ridicaţi între răsăritul şi apusul soarelui nu par a fi de ajuns de mulţi. Pămîntul e tare şi greu de săpat, un transport de izolatori e defect şi trebuie returnat, şi trei muncitori o şterg noaptea pe ascuns ca să vadă luminile oraşului, să-şi ude gîtlejul şi să umple cu argint pantoful cîte unei femei. Stîlpii sosesc cu întîrziere şi echipa trimisă după ei povesteşte de tufişuri pline de indivizi înarmaţi care i-au ţinut pe loc, făcîndu-i să folosească armele, cînd ar fi trebuit să folosească securile. Echipa care întinde firele n-a avut nimic de lucru în ziua aceea. Fulgerul cel lung se întinse între tabără şi oraş, cerînd mereu mai multe materiale, mai mulţi oameni ; şi ţăcăni toată ziua la aparat şi-ţi doreşti ca Sam Whitcomb să se fi sculat din pat ca să se poată ocupa de toate, la capătul celălalt al firului.
Aşa îşi petrecea Brandon timpul. Se lucra din nou din zori pînă seara şi din nou ardeau focuri de vreascuri, cînd se lucra peste program. Primele

ajutoare sosiră curînd după întoarcerea sa de la Salish, aduse cu repeziciune de noua cale ferată şi apoi transportate cu căruţa pînă în Valea Celor Trei Surori. Nepricepuţi, majoritatea, dar mai erau şi unii muncitori vechi, care lucraseră la nenumăratele companii independente ce înfloriseră cu cîtva timp în urmă. Jake Fargo, cu umărul înţepenit dar altfel în putere, îi învăţa pe cei noi şi schimba amintiri, la lumina focului de tabără, cu cei vechi.

Halliday veni o dată călare în tabără ca să discute unele probleme de aprovizionare. Gail nu era cu el, după cum observă repede Brandon. Halliday plecă în trăsurică, legînd calul cu care venise la spatele ei. Trăsurica rămăsese în tabără din ziua în care fusese răpită Gail.

N-avea ce să le reproşeze muncitorilor, cu excepţia celor noi. Şi Brandon recunoscu că făcuse bine să le dea salariile. Unii, ca cei trei care o şterseseră noaptea, nu mai avuseseră stare de cînd luaseră banii, dar majoritatea şi-i păstrau pentru Warlock. Moralul era mai bun şi nu se mai auzeau şoapte că Mountain Telegraph ar fi aproape de faliment şi din cauza asta nu plătea salariile. Totuşi Brandon trebuia să fie cu ochii pe oameni, pentru că nisipul se scurgea din clepsidră. Şi asta era valabil din mai multe motive. După o săptămînă de lucru, era cu atît mai aproape de ferma cu T-ul încercuit, iar Templeton încă nu apăruse. Ce spusese oare ? „Mă voi reîntoarce într-o săptămînă". Asta fusese cu cîteva zile înainte ca Gail să fi fost răpită, o dată cu salariile muncitorilor. Trecuse mai bine de o săptămînă, de-atunci. Şi cîte nu se întîmplaseră ! Brandon îşi reaminti drumul pe care-l făcuse noaptea, cînd fusese martor la întîlnirea luminată de lună dintre Lucas şi Ellen

Templeton. Încă i se mai ridica sîngele în cap, ori de cîte ori se gîndea la Lucas, pentru că-şi reamintea şi atacul asupra taberei, şi noaptea cînd el apăruse, iar calul său se îngrăşase, păscînd iarba grasă din Vale şi nemaiavînd de cărat nici o greutate în spate.
Într-o dimineaţă, Brandon îl chemă pe Jake Fargo la el în cort.
— Preiei tu comanda azi, Jake, spuse Brandon. Eu plec niţel.
— În oraş ?
— Nu, vreau să duc înapoi calul ăsta la fermă.
Fargo îl privi dintr-o parte, uşor nedumerit.
— Ai vreun motiv să zgîlţîi stupul, cînd albinele nici nu bîzîie ?
— Poate că nu, răspunse Brandon. Cu toate astea, mă duc.
— Cum poftești, spuse Fargo.
Brandon plecă în curînd, călărind din nou bălţata şi ţinînd de frîu calul celălalt. Ştia, după cum ştia că asta era numai o scuză ; trebuia să afle care este situaţia la fermă, şi ăsta era un mijloc de a o afla. Mai bine să-ţi dai seama ce-o să urmeze decît să aştepţi la nesfîrşit un atac care nu mai vine. Fusese un tip deştept ăla care spusese că bănuiala este mai rea decît orice. Mai era o speranţă însă — speranţa că o va fi făcînd la fel ca el, în noaptea aceea cînd se-ntîlniseră la marginea platoului, de deasupra fermei. Poate că de-atunci Ellen reuşise să-l convingă pe tatăl ei. Slabă speranţă, avînd în vedere nebunia ciudată a Colonelului ; dar era totuşi o speranţă.
Nu mai era chiar atît de departe pînă la fermă, acum că înaintase cu şantierul. Trecu prin cîmpia pe care o străbătuse data trecută noaptea ; călărea în soarele puternic care făcea ca alămurile

căpăstrului să lucească, obligîndu-l să-şi tragă pe ochi sombrero-ul. Apăruseră florile verii, trandafiri sălbatici şi floarea-soarelui, şi-şi aduse aminte de fata de la restaurantul din Salish care le aştepta cu sufletul la gură. Era o privelişte a naibii de frumoasă. În ultima vreme nu prea ştia ce se petrece dincolo de ultimul stîlp de telegraf, dar acum florile îl înconjurau, izbindu-i ochii. Se întreba dacă un bărbat ca Halliday observa florile şi dacă ajungea să culeagă cîteva în fiecare zi pentru Gail. Era cumva un gînd deştul de amar.

În curînd ajunse într-un ţinut mai accidentat, acolo unde erau, ienuperi, cu crengile răsucite de vînt. Copaci arătînd de parc-ar fi fost torturaţi, amintindu-i de Sam Whitcomb cînd fusese lovit de gloanţele lui Champ McCoy. Se gîndea la asta cînd ajunse în locul de unde terenul începea să coboare în pantă, şi clădirile fermei se vedeau răsfirate jos, în vale.

Alese un drum uşor şi începu să coboare. Călărea încet, încercînd să apară ca un om venind paşnic, fără nici un gînd rău, dar simţea cum i se strînge stomacul, pe măsură ce se apropia de clădirea principală, lungă şi scundă. Pe toată lungimea casei era o verandă. Vedeai al naibii de puţin astfel de verande la casele din Montana, dar ferma aceasta avea una. Alan Templeton stătea într-un balansoar pe verandă. În spatele lui era o verandă, iar la stînga o uşă. Brandon remarcă aceste lucruri dintr-o privire, ştiind că va avea nevoie de o bună cunoaştere a împrejurimilor, dacă se vor isca tulburări şi necazuri. Templeton avea un Winchester sprijinit de marginea verandei. Se ridică în picioare cînd Brandon aduse caii mai aproape. Ridică Winchester-ul şi-l ţinu uşor la subţioară.

Brandon se asigură că mîinile îi sînt vizibile şi îşi împinse sombrero-ul pe spate.

— Bună ziua, spuse. Am venit să aduc înapoi un cal.

Templeton dădu din cap. Era îmbrăcat cu haina de fermă azi, dar ţinuta şi manierele erau tot atît de milităroase, ca şi cînd ar fi fost îmbrăcat în uniformă. Nu era nici prietenos, nici duşmănos; vocea era plină de o curtuoazie impersonală şi de seriozitate.

— Este calul lui Domingo, domnule. Mi-a spus că l-a împrumutat unui prieten care i-l va aduce înapoi, în curînd. Pot să vă întreb cum aţi dat peste el? Chipul ascuţit al lui Templeton se înnoră. Şi el îşi săltă puţin puşca. În jurul lor curtea fermei dormita; Brandon nu văzuse pe nimeni la ţarcuri sau pe lîngă celelalte clădiri, aşa că nu putea conta pe nimeni care să se interpună între el şi nebunia acestui om. Avu impresia că ceva se mişcase în spatele ferestrei, dar nu putea fi sigur. Îşi păstră ochii aţintiţi pe Templeton, cu trăsăturile feţei mobile.

— Ce fel de şiretlic e acesta, omule? întrebă Templeton.

Brandon ridică din umeri.

— Vreţi calul, sau îl iau înapoi?

— Lasă-l aici. Unul din oamenii mei o să-l ducă în ţarc.

— Bine, spuse Brandon. Asta-i tot ce vroiam. V-aţi recăpătat calul, aşa că eu voi pleca.

Templeton se relaxă puţin. Arăta ca un om oscilînd între obiceiul de a fi curtenitor şi starea actuală de război. Spuse:

— Îmi pare rău că nu vă pot oferi ospitalitatea, după drumul pe care l-aţi făcut. Înţelegeţi situaţia mea. În cel mai bun caz, putem să ne considerăm într-un fel de armistiţiu.

Parcă ar fi mers pe o stradă periculoasă, în care unele porţi erau primejdioase, iar altele nu.

Cu toate acestea, Brandon se hotărî să meargă mai departe.

— Da, spuse el. Mă aşteptam să reveniţi la şantier mai demult.

— Fiica mea, căpitanul Domingo şi doctorul meu au încercat cu toţii să mă convingă că greşesc în ce priveşte acest şantier, domnule. Cu toate acestea, eu nu sînt convins. Am scris un raport complet generalului Longstreet şi aştept ordinele sale.

„Nu rîde" gîndi Brandon. Generalul Longstreet! N-ar fi putut să jure dacă generalul mai trăieşte sau nu. Ultima dată cînd auzise de el, Longstreet fusese numit ambasador în Turcia. Dar asta fusese cu ceva timp în urmă, pe vremea cînd Grant era preşedinte. La vremea aceea, lui Brandon i se păruse al naibii de ciudat ca un yankeu să dea o slujbă atît de bună unui Rebel, dar poate că Grant avea faţă de Longstreet respectul datorat de un războinic altuia.

— Veţi aştepta răspunsul? întrebă Brandon.

— Nu prea mult, spuse Templeton. Poate că generalul este ocupat. Poate că este rănit. Avatarurile războiului, ştiţi. În curînd va trebui să acţionez fără să-i mai aştept instrucţiunile.

Brandon îşi ridică frîiele. Aflase ce dorise, şi nu avea nici un alt argument pentru Templeton. Ellen încercase, ca şi Domingo şi doctorul King, şi el n-avea cum să fie mai convingător decît ei. El era

dușmanul, pentru că anii se încurcaseră în mintea lui Alan Templeton. N-avea cum să schimbe asta. Îi părea rău de Templeton, mai ales că-i plăcea omul ; îi reamintea puțin de judecătorul Elliot de-acolo din Texas, care continuase un război ce se terminase și care fusese băgat la închisoare de afurisiții de yankei din cauza asta.

Brandon spuse doar :

— Sper ca generalul să vă convingă că greșiți, Colonele.

Își întoarse deja calul și era la vreo cincizeci de iarzi de verandă cînd Ellen îl strigă :

— Holt ! așteaptă puțin !

Strînse din nou de dîrlogi și o văzu alergînd spre el. Arăta atît de liberă încît vederea ei îl emoționă. Purta un pistol de patruzeci și cinci în teacă, ca și în noaptea aceea cu Lucas, și asta-l surprinse. Ajunsee lîngă el gîfîind și-și puse mîna pe șa, cu obrajii roșii și sînii tresăltînd. Spuse :

— N-ai reușit să-l îndupleci ?

Își clătină capul. Se uită înapoi spre verandă și văzu că Templeton se așezase din nou, fără să manifeste prea mare interes pentru ei. Templeton arăta acum ca un bătrîn obosit care se odihnește, iar întreaga fermă avea un aer pașnic, în afara timpului.

Brandon spuse :

— Nu, Ellen. E hotărît.

— Domingo mi-a povestit de noaptea aceea pe dealuri și cum de ți-a dat calul, spuse ea. Își închipuia c-o să vii să i-l aduci. Amîndoi am sperat ca tata să considere asta ca un gest prietenesc.

Calul cel mare se îndrepta acum către țarc.

Brandon îl privi dînd colțul.

— Va trebui să-i spui lui Domingo că planul lui a dat greș, adăugă. Îi zîmbi lui Ellen. N-o mai văzuse niciodată, în lumina zilei, și-i plăcea ceea ce vedea. Îi știa secretul și se simțea aproape de ea din această cauză ; secretul nu mai părea deloc rușinos. Își aminti cum arăta în lumina lunii, sus pe platou ; își aminti cît de tulburată fusese, și cît de francă. Spuse :

— Sper că totul e bine în ce te privește.

— Te referi la Sherm, nu-i așa ? întrebă ea.

Dădu din cap, resimțind din nou aceeași senzație de furie ca în cabana fermei Hashknife. Ți-a zis Domingo ce s-a întîmplat ?

— Da, spuse ea, strîngîndu-și buzele. Mi-a spus. Noaptea trecută lanterna a semnalizat din nou. Ți-am urmat sfatul. Am încercat s-o sting cu pușca. Sînt sigură că n-am nimerit, dar n-a mai stat prin preajmă.

Își dădea seama că fata renunțase la acel ideal dubios, și înțelegea cît o costă. Creezi pe cineva după imaginația ta, și el devine suficient de real ca să dispară greu.

— Și acum ? întrebă el.

— O să vină după cutia de fier, răspunse ea. Acum știe că n-o să reușească pe partea cealaltă.

Dădu din cap. Acum înțelegea de ce și ea poartă armă ; ironia făcea ca atît Lucas cît și ferma să-i fie dușmani ; și cu toate astea, nu putea ajunge la un armistițiu cu Templeton. Totul era încurcat, ca un sac plin de șerpi. Își păstră zîmbetul pentru Ellen.

— Nu-ți fă griji, îi spuse. N-o să aibă atîta îndrăzneală. Dar nu credea. Își ridică mîna, și-o lăsă să-i cadă și-și întoarse calul. Ea se îndrepta deja către casă, cînd el porni pe potecă în sus.

12.

ZDROBEȘTE-L !

La lumina focului, Jake Fargo, care răbdase pînă atunci, întrebă :
— Cum a fost la stup ?
Brandon, care se întorsese de cîteva ceasuri, își puse farfuria la loc :
— I-a scris generalului Longstreet, pentru instrucțiuni. Văzu chipul păros al lui Fargo, strîmbîndu-se de rîs ; apoi Jake se răzgîndi și-și clătină capul. Brandon spuse :
— N-are însă de gînd să aștepte răspunsul prea mult timp. Ar fi mai bine să distribui arme la toată lumea, Jake, și să ai grijă ca oamenii să și le țină la îndemînă. Căscă și se întinse. La culcare cu mine. Zilele sînt al dracului de lungi, dacă bagi bine de seamă.
Așa că muncitorii lui Mountain își țineau pistoalele pe șold, iar puștile erau stivuite la îndemînă. Brandon numi oameni care să stea de pază și ziua, nu numai noaptea. Muncitorii noi, care nu erau capabili să deosebească un izolator de o amuletă indiană, puteau să folosească o armă, devenind astfel utili. Pentru Brandon, întrebarea care se punea nu era dacă Templeton va veni, ci cînd o va face ; și, pe deasupra, mai era și amenințarea dinspre Sherm Lucas, Champ McCoy, și resturile bandei lor de răufăcători. Doi erau la închisoare, unul mort, dar poate că Lucas găsise pe alții în loc.
Părea că n-aveau forțe destule ca să atace echipa mărită de pe șantier. Dar răufăcătorii ascunși în tufișuri puteau să-i hărțuie pe cei ce tăiau stîlpii și a doua zi, după vizita lui Brandon la fermă, o căruță care venea dinspre Salish, a fost oprită pe

drum, răsturnată şi arsă. Din nou Lucas. Firele erau tăiate şi lăsate să atîrne, dar au fost repede localizate şi reparate. Brandon se întrebă atunci dacă n-ar trebui să-şi pună oamenii să patruleze de-a lungul liniei. Hotărî însă că nu avea destui oameni pentru aşa ceva. „Ţi-ai subţia forţele de tot, dacă te-ai apuca să păzeşti fiecare gaură de şobolan.
În dimineaţa următoare primi un mesaj prin care era chemat la Salish. Telegrama fusese dictată de Sam Whitcomb şi fusese transmisă de unul din operatorii din oraş. În nici un caz nu era mîna nepricepută a lui Halliday. TREBUIE SĂ TE VĂD IMEDIAT, îi transmitea Whitcomb, aşa că Brandon sări imediat în şa, îndreptîndu-se spre Salish. Călărea avînd permanent în minte cum fusese atacat pe acest drum. Începuse să privească totul cu suspiciune. Mesajul ăsta ar fi putut fi cumva falsificat prin maşinaţiile lui Champ McCoy. Dar nimeni nu-l atacă pe Brandon, aşa cum i se întîmplase cînd se ascunsese printre stîncile de unde respinsese ceata lui Lucas. Erau mult mai multe mile din tabără pînă în oraş acuma, decît fuseseră la vremea aceea. Puteai să ai o oarecare mulţumire, constatînd asta.
Ajunsese la Salish tîrziu după-amiaza şi se opri direct la Ballard House. În holul hotelului dădu peste un tip plictisit care şedea pe un fotoliu. Îl recunoscu ca fiind unul din salariaţii oraşului, şi fu şi el recunoscut. Omul avea un pistol, pe care nu-l ţinea în teacă, ci în mînă. Brandon zîmbi. După atacul asupra vagonului său particular, Sam Whitcomb îşi lua toate măsurile de apărare.
Îl găsi pe Whitcomb şezînd într-un fotoliu la fereastră. Trecuseră zece zile de cînd Sam fusese rănit. Arăta slăbit, dar era destul de vioi, avînd în vedere prin cîte trecuse.

— King știe că te-ai dat jos din pat ? întrebă Brandon.
— Nu, și nici nu pot să-l ascult, Holt.
— Vroiai să mă vezi, Sam ?
— E vorba de Gail, spuse Whitcomb.
Necazurile lui erau mai mari decît poate un om suporta și urmele i se vedeau pe chip, cînd Brandon îl privi mai de aproape. Noi riduri îi apărură pe față, iar buzele, altădată generoase, erau strînse, într-o linie subțire. Îți revine în minte orașul acela prăfuit din Texas, cu bărbatul ce ți-a ieșit în cale pe stradă, cu șaptesprezece ani mai tînăr, și așa îți poți da seama ce-au făcut anii din Sam Whitcomb. Timpul îți întinde propriile sale capcane și nu poți nici să le ocolești, nici să treci prin ele luptînd ; poți doar să speri că nu vei avea prea multe cicatrici în urma acestei lupte cu anii.
— Doar n-a fugit cu Halliday ? întrebă Brandon, simțind cum se încordează.
Whitcomb își clătină capul.
— Halliday vrea ca ea să se mărite cu el acuma. Ea mi-a spus. Am rugat-o să aștepte pînă cînd ajungem cu linia la Warlock, ca să pot să mă ocup să-i aranjez o nuntă adevărată. Ea i-a propus asta dar el e prea nerăbdător ca să mai aștepte. E un preot aici, dar Halliday e de altă confesiune așa că vrea să meargă împreună la Missoula. De acolo se vor duce în Est. Într-una din zilele astea o să plece. S-ar putea chiar azi. Văd că Halliday e hotărît s-o facă.
Brandon își luă o țigară.
— O să treacă Gail peste dorința ta ? Chibritul i se rupsese între degete și-și căută altul în panglica de la pălărie.
— Ar fi trebuit să rămîn în pat, zîmbi Whitcomb. Era teribil de atentă cu mine cît timp am zăcut

acolo. Cred c-am fost prea dur cînd a apărut povestea asta despre căsătorie. Mi-ai dat un sfat bun cînd mi-ai spus că n-o strunesc prea tare, dar n-am putut să mă abţin. După cum vezi, a avut de unde lua încăpăţînarea.
— Da, spuse Brandon. Văzuse că semănau ca două picături de apă, tatăl şi fiica ; şi putea înţelege că asta dusese la un război permanent între ei. Ceva îi aduse aminte de Gail, aşa cum era cînd o văzuse ultima dată, mîndră, plină de remuşcări şi furioasă în acelaşi timp, dar realmente îngrijorată de Sam Whitcomb. Se născuse din dragostea lui Sam, aşa că era cu adevărat o parte din Sam, şi Brandon, înţelegînd asta, o simţi mai apropiată. Dar era şi uşor iritat, pentru că în acest moment avea impresia că datoria sa faţă de Whitcomb se perpetua, fără să se mai termine vreodată.
Scoase fumul pe nări.
— Ce-i de făcut ?
— Găseşte-o şi ia-o în tabără cu tine, îl rugă Whitcmob. Ţine-o acolo pînă ajungi la Warlock. N-o să dureze mai mult de cîteva săptămîni.
— Tabăra nu-i un loc pentru ea, spuse Brandon scurt.
— Ştiu, Holt. Dar e singurul loc în care poate fi ţinută la adăpost de el.
— Şi dacă nu vine ?
— Atunci va trebui s-o tîrăşti după tine, spuse Whitcomb şi buzele i se strînseră şi mai tare. Asta e un ordin, Holt.
Brandon ridică din umeri.
— Şi pe unde-ar putea fi ? întrebă el.
— Are o cameră aici, trei uşi mai încolo, pe aceeaşi parte cu mine. Dacă nu-i aici, e la birouri. Halliday o învaţă telegrafia. Brandon găsi o scuipătoare în cameră şi-şi aruncă ţigara în ea.

— O să-ţi telegrafiez din tabără, spuse.

Ieşi pe hol şi se duse la camera pe care i-o indicase Whitcomb. Bătu la uşă. Nici un răspuns. Bătu din nou şi ascultă dacă sînt zgomote de paşi. Paznicul plictisit îi spuse, cu o voce la fel de plictisită ca mutra lui :

— A ieşit acum vreo oră.

— Puteai să-mi fi spus înainte să-mi julesc degetele degeaba, spuse Brandon.

Coborî în stradă. Undeva, nu prea departe, o locomotivă şuierase, zgomotul atîrnînd peste oraş ca o binecuvîntare tristă. Capătul liniei trebuie să fie aproape de Salish, se gîndi Brandon. Se sui în şa şi-şi întdreptă bălţata spre birourile companiei. Trebuia oricum să-l vadă pe Halliday şi să rezolve problema izolatorilor defecţi care-i sosiseră. Vroia ca Halliday să-i comande din altă parte de-acum încolo. Aceşti izolatori nu fuseseră mai buni decît cei făcuţi din pămînt care fuseseră folosiţi în anii patruzeci şi care se duseseră la prima ploaie. Dacă Whitcomb s-ar fi ocupat, nu s-ar fi întîmplat astfel de greşeli.

Toate aceste mărunte neplăceri se adunau în Brandon. Era supărat gîndindu-se la toate astea, gîndindu-se în acelaşi timp, la ordinul pe care-l primise. „Construieşte-mi o linie de delegraf, fiule. Şi în timpul liber, ai grijă de fiică-mea să n-o ia razna şi să se facă de rîs. Face parte din ziua ta de muncă, băiete“ Fu scos din starea asta la auzul numelui său.

— Hei, Brandon ! Stai aşa.

Era o voce cunoscută, care-i spunea cuvinte cunoscute şi care-l făcu pe Brandon să se întoarcă în şa. Era în dreptul cîrciumii „La capul de porc“. Şi Champ McCoy stătea din nou pe verandă, o

matahală peste balustradă, cu zîmbetul strălucitor și mîinile băgate adînc în buzunare. Ar fi putut să fie întîlnirea de dinainte, numai că acum era în plină zi. Și între momentul de acum și noaptea aceea, se întîmplase povestea de la cabana fermei Hashknife ; da, și acel glonte tras din viroagă care-l doborîse pe Sam Whitcomb. Restul, atacurile asupra taberei, firele tăiate, puteau fi date uitării, pentru că făceau parte din foarte vechiul stil de lucru, și era așadar mult mai puțin personal.

Brandon își îndemnă bălțata pînă la treptele cîrciumii și spuse hotărît :

— Ești al dracului de îndrăzneț, Champ, să-ți plimbi mutra prin oraș.

— Și de ce spui asta, prietene ?

— Au o celulă la închisoare exact pe dimensiunile tale.

Arăta ca un îngeraș fericit, McCoy, satisfăcut de el și de lume. Se balansă pe vîrfuri plin de veselie — nu era beat ca data trecută.

— Și ce anume m-ar trimite într-o celulă ? Cuvîntul tău împotriva cuvîntului meu ? Cine l-ar asculta pe negrul ăla mare, chiar că ăia doi pe care i-ați băgat la răcoare vor depune mărturie împotriva mea. Eu nu cred. O să vrea banii lui Consolidated să-i sprijine cînd ar ajunge la proces. Dar pierzi cea mai bună parte a unei zile frumoase. Vii înăuntru să bem un pahar ? Plătesc din banii mei.

Brandon dădu nemulțumit din cap.

— Să te ia naiba, Champ, spuse el scurt și apăsat. Își încrucișă brațele și se aplecă peste șa.

— Deci n-ai fost în cabana aceea din munți ?

— Am fost la un milion de mile depărtare. Eram în birourile din Est ale lui Consolidated, ca să pu-

nem la punct cîteva afaceri de viitor. Telegrafiază-le și întreabă-i, dacă nu mă crezi ?
— Și dac-o întreb pe Gail Whitcomb, Champ ? Poate o să-și amintească de tine.
McCoy își linse buzele.
— Bună bucățică, fata aia. Păcat c-ai întrerupt distracția atunci.
Obrăznicia plină de îndrăzneală a tipului îl amuzase oarecum, fără să vrea, pe Brandon ; da, acum dispoziția i se schimbase instantaneu, o furie oarbă punînd stăpînire pe el. Se îndreptă în șa.
— Ce vrei să spui, Champ ?
— Că Sherm ar fi putut s-o învețe cîte ceva ce n-a învățat în nici una din școlile alea elegante la care a trimis-o Sam Whitcomb, spuse McCoy. Zîmbetul îi deveni de-a dreptul rău. Al naibii să fiu dacă nu mi-ar fi plăcut să dau o mînă de ajutor la așa ceva. Și tu ai fi simțit la fel, Brandon, dacă n-ai fi lucrat pentru Sam Whitcomb. Un bărbat se distrează pe unde poate. Nu-i așa ?
Brandon spuse :
— E o zi care a fost însemnată în calendar de multă vreme, Champ. Asta e ziua aceea. Eliberîndu-se din scări, își trecu un picior peste șa, sprijinindu-se în mîini, se aruncă asupra lui McCoy. Avu timp să-și amintească și că asta ar putea fi ziua în care Gail să fugă împreună cu Halliday. Dar gîndul trecu prin el ca vîntul, calmîndu-l doar pentru un moment. Gîndul care-l domina era că McCoy credea că și el e de-o teapă cu McCoy. Se aruncă, izbindu-se de McCoy, dar acesta își scosese deja mîinile din buzunare, îl cuprinse cu brațele pe Brandon și cei doi se rostogoliră pe jos pe scări, aproape sub copitele iepei. Bălțata sfo-

răi şi se retrase, astupînd pentru un moment soarele cu spinarea ei.

Eliberîndu-se, Brandon se ridică în picioare şi-l văzu pe McCoy reuşind să se ridice şi îndreptîndu-se spre el. Nu mai zîmbea acum, McCoy. Pumnii lui erau o morişcă ce-l izbi pe Brandon, tăindu-i răsuflarea şi umplîndu-i capul de un fel de muget. Pumnii lui McCoy erau peste tot. Se agăţă disperat de McCoy, şi-l cuprinse cu braţele încercînd să-l tragă înspre el, dar era ca şi cînd ai vrea să opreşti o avalanşă. McCoy reuşi să se desprindă ; Brandon îl prinse de cămaşa ecosez şi-l trase mai aproape. Amîndoi se-mpiedicară şi căzură pe scări unde se zvîrcoleau, încercînd fiecare s-ajungă la gîtul celuilalt.

McCoy înjură şi reuşi să-şi proptească un pumn în gura lui Brandon. Brandon simţi gustul propriului său sînge ; deveni brusc un om golit de orice inteligenţă, agăţîndu-se numai de instinct. McCoy încercă să-şi scoată pistolul, dar Brandon i-l smulse şi-l aruncă. McCoy îi trase una între picioare cu genunchiul dar erau prea aproape unul de celălalt ca lovitura să aibă vreun efect. Brandon îşi propti palma în nasul lui McCoy şi apăsă cu putere pînă cînd McCoy, urlînd, se desprinse din încleştare.

McCoy se ridică în picioare. Tot în locul acela spusese altădată că el rîdea cînd se lupta şi că se lupta doar din amuzament. Dar acuma nu rîdea şi nu mai avea altă dorinţă decît de a ucide ; asta se vedea clar. Îşi lăsă capul în jos şi se repezi lovind în Brandon. Brandon îl primi cu un upercut şi văzu braţele lui McCoy bătînd nebuneşte aerul în încercarea de a-şi menţine echilibrul. Brandon îl urmări în forţă, ştiind că trebuie să profite la maximum

de avantajul pe care-l avea. Izbi cu pumnii în carcasa pieptului lui McCoy ; încercă din greu o altă o lovitură pe bune la bărbie. McCoy se prăbuşi în praf dar se agăţă de centura lui Brandon şi-l trase jos şi pe el. Din nou se rostogoli, pînă aproape sub copitele bălţatei.

Brandon nu se gîndea deloc la pistolul pe care-l purta, singura lui dorinţă era de a-l zdrobi pe McCoy. Erau din nou în picioare, foarte aproape unul de celălalt, clătinîndu-se ; văzu cum faţa lui McCoy devine informă, arătînd de parc-ar fi fost scoasă dintr-un coşmar. Ştia că pumnii lui McCoy îşi făcuseră şi ei treaba, dar nu simţea durerea. Nu mai conta nimic în toată lumea asta mare decît să mai reuşească o altă lovitură curată în falca aceea. Şi cînd, în fine, o lovi, nu realiză c-o făcuse ; văzu cu mirare cum se prăbuşeşte McCoy. McCoy se răsuci şi se forţă să se ridice pînă ajunse să stea în patru labe. Brandon era în aşteptare, cu braţele grele, de lemn şi pumnii umflaţi. McCoy îşi căută stîngaci pistolul în teaca goală, îşi clătină capul şi mormăi ceva fără sens. Se lăsă încetişor la pămînt, se răsuci cu faţa în sus şi-şi deschise braţele. Oftă din greu şi-şi pierdu cunoştinţa.

Abia atunci realiză Brandon că în jurul lor era un cerc de oameni, atraşi de luptă. Nu le auzise vocile pînă acum. Erau locuitori din oraş, stîlpi de cîrciumă ; cu toţii se îngrămădiseră pe verandă, unii erau chiar în stradă ; unul dintre ei condusese bălţata ceva mai la o parte. Brandon se uită în jos, la McCoy, şi se întrebă dacă ar trebui să-i care hoitul pînă la închisoare. Îşi reaminti siguranţa lui McCoy şi puterea lui Consolidated şi-şi dădu seama că McCoy va fi eliberat pînă seara pe cauţiune.

Își scutură capul, constatînd ce greu îi e să gîndească. Făcu un pas șovăielnic într-o lume instabilă. Încercă să-și fixeze privirea, ţintuindu-l pe cel care-i ţinea bălţata. Se uită la McCoy din nou și-și dădu cu părerea :

— Mai bine l-aţi cără de aici.

Se întoarse și, printr-un efort de concentrare, merse pînă la cel care-i ţinea iapa și prinse dîrlogii. Șaua aia părea mai înaltă decît cel mai înalt munte, așa că hotări să meargă pe jos. Se îndreptă spre mijlocul străzii, încercînd din greu să păşească singur ; avea mîndria asta. Se opri la jgheabul de adăpat caii și se oglindi în apă. Văzu că buzele-i erau umflate și nu mai aveau nici o formă și că pielea îi era crestată pe un obraz și deasupra unui ochi. Cineva din mulţime veni la el și-i întinse un sombrero :

— Asta-i pălăria ta.

Nu-și amintise s-o fi pierdut. Dădu din cap.

Se spălă, împroșcîndu-și faţa cu multă apă. Apoi își cufundă tot capul în apă și-și dădu părul pe spate cu amîndouă mîinile. Se simţea istovit și nu prea mîndru de sine. Își reaminti gîndul său de acum cîteva zile, despre cum ajungi să te asemeni cu cel cu care te lupţi.

Merse pe jos pînă la birourile companiei, legă bălţata și intră. Operatorul de serviciu era la fel de tăcut ca toţi cei din breasla lui, dar pe chipul lui se citi surprinderea, fiind astfel o oglindă mai bună decît adăpătoarea cailor. Operatorul era singur în spatele contoarului.

— Gail Whitcomb a fost pe aici azi după-masă ? întrebă Brandon.

— E afară, în spatele casei, spuse operatorul.

Brandon ocoli contoarul şi ieşi prin uşa din spate, ajungînd astfel direct în curtea care le servea şi de depozit. Aici, printre căruţe goale şi stive de echipament îşi lăsase calul în noaptea în care dormise la hotelul Ballard House. Şi tot aici văzu trăsurica pe care Halliday o folosea pentru drumurile sale pînă în tabără. Gail era pe capră ; Halliday tocmai o ajutase să se urce.

— Stai puţin, spuse Brandon.

Gail se uită la el şi-şi ţinu respiraţia.

— Holt, ce-i cu faţa ta ?

Halliday se întoarse şi se încruntă privindu-l pe Brandon.

— Se auzea o luptă în stradă. Deci ai fost amestecat în povestea asta.

Se comporta ca un om care are treburi importante şi este obligat să le amîne ca să se ocupe de fleacuri.

Brandon întrebă direct.

— Vă duceţi la Missoula ?

— Te-a trimis tata ! spuse Gail.

— N-are nici o importanţă, răspunse Brandon. Dă-te jos.

Halliday deveni dintr-o dată agresiv.

— Ascultă, începu el. Dar Brandon se săturase de vorbă, nu mai avea răbdare. Veni spre Halliday, îşi puse mîna în pieptul acestuia şi-l împinse pînă-l propti de o roată de la trăsurică. Brandon îi spuse din nou lui Gail :

— Dă-te jos.

Văzu pe chipul lui Halliday cum acesta începe să se-nfurie, pînă cînd ajunse să nu se mai poată controla.

„A doua oară pe ziua de azi“ gîndi Brandon, pregătindu-se de o nouă luptă.

13.

POVESTEA E SPUSĂ

Halliday trase aer în piept şi-l expiră cu un sunet aspru. Faţa lui roşie, ba chiar mai roşie acum, şi umerii se vedeau lăsaţi. Brandon îl urmărea de aproape. Îl socotea de multă vreme pe Halliday un oportunist, un tip încăpăţînat avînd o clară tendinţă spre aroganţă. Dar niciodată nu-l considerase periculos. Pînă acum. Îşi aminti că Halliday încercase să se lupte în ziua aceea, cînd Lucas şi McCoy o răpiseră pe Gail chiar din trăsurica asta ; iar acum era gata de încă o luptă. Spuse înfierbîntat :
— Ţi-ai luat nasul la purtare, Brandon. Eşti din ce în ce mai insolent în ultima vreme. Dar acum ai depăşit măsura.
Iată oportunistul, din nou, se gîndi Brandon. Ravagiile făcute de pumnii lui McCoy i se vedeau clar pe chip, aşa că Holliday nu mai avea de înfruntat decît puţina rezervă de energie ce-i mai rămăsese lui Brandon. Brandon avea o armă, în timp ce Halliday părea neînarmat ; dar Halliday conta chiar pe asta ca să-l dezarmeze pe Brandon. I se citea siguranţa pe chip. Brandon se năpusti asupra lui Halliday, propunîndu-l în loc de roată. Spuse cu duritate :
— Nu-i nevoie de nici o luptă. Pur şi simplu nu vă duceţi la Missoula. Bagă-ţi asta-n cap !
Halliday îl lovi. Brandon pară lovitura ridicîndu-şi braţele, dar şi le simţea de lemn, şi se mişca de parc-ar fi fost sub apă.
O auzi pe Gail strigînd :
— Kirk ! Lasă-l în pace !

Asta-l surprinse atît de tare pe Brandon, încît dori să se întoarcă s-o privească, dar nu îndrăzni. Halliday îi auzi vocea, cu toată furia care-l cuprinsese, și deschise gura de surpriză. Își aţinti privirile asupra lui Brandon ; ochii îi scînteiau. Apoi Brandon văzu cum scînteia dispare și știu că, pentru moment, Halliday pierduse.
Brandon se folosi cît putu de această schimbare de situaţie. Îi ordonase de două ori lui Gail să coboare din trăsurică, dar ea stătea tot acolo. În spatele caprei era o valiză, ceva mai încolo și, proptită de unul din pereţii trăsuricii, mai era încă una. Brandon sări în trăsurică, păși peste valiză și, cu o mișcare rapidă, dezlegă frîiele. Trase de hăţuri și dădu înapoi trăsurica. Halliday rămăsese nemișcat privindu-l ; cînd înţelese, în sfîrșit, intenţiile lui Brandon, se repezi spre trăsurică. Începu să strige, cu faţa roșie ca flacăra. Dar Brandon reușise să întoarcă trăsura și, strigînd la cal și îndemnîndu-l cu hăţurile, reuși să iasă din curte în mare viteză. Se avîntă cu trăsurica pe alee, dădu colţul nebunește, mai dădu un colţ și ajunse în strada principală. Trase de hăţuri și opri lîngă un perete.
— Care-i valiza lui ? întrebă.
Gail se uita la el, nedumerită. Arătă spre una din valize.
— O s-o las la birouri, spuse el. Pe a ta o păstrăm.
Vii cu mine în tabără.
— Ordinele lui tata ? întrebă ea.
El își clătină capul.
— Nu contează. Important e să mergi cu mine.
Ea începu să rîdă, plină de veselie ; pe chip i se citea același neastîmpăr pe care îl văzuse în noaptea aceea, în vagonul particular al lui Sam. Își clătină și ea capul și spuse :

— Știi, cred că ești singurul om din lume care ar putea crede că o astfel de idee poate să aibă sorți de izbîndă. Nu vezi că tot ceea ce poți obține este să amîni căsătoria ? Pot să fur un cal în tabără. Sau pot să mă întorc cu una din căruțele de transport, de îndată ce n-o să fii cîteva clipe cu ochii pe mine. Chiar mîine, poate. Sau poimîine, sau în ziua următoare.

Știa o cale ca s-o împiedice, dar nu se gîndi prea mult la ea, de teamă să nu fie prea greu de îndeplinit. Știa cît de încăpățînată poate fi ; i-o spusese și Sam Whitcomb și avusese și el ocazia s-o constate. Acum era pornit împotriva ei ; mai avea de dus încă o luptă, așadar. Cam obosise de atîtea lupte. Gîndurile-i erau cam neclare, dar era disperat și incapabil să tot inventeze subterfugii. Întrebă :

— Unde-i preotul — ăla pe care nu-l vroia Halliday ?

Pe chipul ei se citea mirarea.

— Ce vrei cu el ?

— Vreau să știu unde locuiește. Mai bine, spune-mi tu. Pot să întreb pe oricine de pe stradă.

Ea ridică din umeri ; arăta destul de amuzată.

— La casa pătrată din bușteni, ultima pe stînga, cum ieși din oraș înspre Vest.

Uitînd de valiză, lovi calul cu hățurile și porni trăsurica. Merseră la trap, străbătînd orașul pînă ajunseră la căsuța din bușteni de care-i vorbise Gail. Un gard, care avea multă nevoie să fie reparat și revopsit, înconjura casa ; portița stătea deschisă într-o rînă.

Opri trăsurica în fața porții, sări jos și-i oferi mîna lui Gail.

— Coboară, rosti hotărît.

Îi citea împotrivirea pe chip dar mai citea ceva în ochii ei, o teribilă nedumerire în ce priveşte intenţiile sale. Ea ezită, apoi îi dădu mîna şi-l lăsă s-o ajute să coboare.
O luă de cot şi o conduse, prin portiţa deschisă, pînă la uşa casei. Ea purta un costum de călărie şi o pălărie elegantă cu voalul aruncat spre spate. Arăta acum mai matură decît o văzuse vreodată. Ciocăni şi uşa se deschise. În faţa lui stătea o femeie între două vîrste plinuţă, cu părul gri, cu o privire prietenoasă pe figura bovină. Brandon întrebă :
— Preotul e acasă ?
Femeia spuse :
— Intraţi, vă rog. Intraţi.
Brandon o împinse pe Gail în faţa sa într-un holişor. Un bărbat scîrţîia cu peniţa la un birou imens, un bărbat înalt, osos. Un bărbat ce fusese epuizat de nenumăratele drumuri, de mîncarea proastă şi de obligaţia de a susţine credinţa unei turme împrăştiate. Brandon îl întrebă :
— Eşti preot adevărat ?
Omul se uită la el.
— Da, domnule. Dar mi se pare că ai avea nevoie mai curînd de serviciile unui doctor decît de cele ale unui preot.
Brandon îşi aminti atunci cum se văzuse în adăpătoarea cailor şi care fusese reacţia operatorului de la telegraf, cînd îi privise figura burduşită de pumni. Spuse :
— Nu-ţi fă griji din pricina asta. Vreau să ne căsătoreşti.
Gail scoase o exclamaţie de uimire şi preotul se uită de la Brandon la ea. Ceea ce văzu pe chipul ei îl făcu să întrebe :
— Asta este şi dorinţa dumitale, domnişoară ?

— Nu, spuse apăsat Gail. Nu, nu e.
— Nu mă bag în așa ceva, spuse preotul. Se adînci mai mult în fotoliu.
Prin fața ochilor lui Brandon defilară mai multe mijloace de convingere, și-l alese pe acela care necesita cea mai puțină răbdare. Terminase cu răbdarea acolo, în curtea din spatele birourilor, își scoase pistolul din teacă și spuse :
— La naiba cu toate discuțiile astea. N-ai de gînd să-ți iei cartea odată și să ții predica ?
Preotul se ridică în picioare, un om pendulînd între conștiință și trup. Înghiți cu greu și spuse :
— Ascultă... și lăsă cuvintele în aer. Brandon își mișcă amenințător pistolul și simți un ușor amuzament gîndindu-se cît de anapoda era totul ; de obicei cînd ai o armă la vreo nuntă, ea este îndreptată împotriva mirelui, nu a preotului. Cu colțul ochiului o văzu pe Gail stînd țeapănă, înțelegîndu-i intenția acum, dar încă nevenindu-i să creadă, după cum i se părea lui. Preotul era în același timp speriat și furios, dar nu suficient de furios ca să accepte martiriul.
Soția lui stătea lîngă ușă, cu mîinile încrucișate pe piept, cu o privire gînditoare. Spuse :
— Hai, Abner, căsătorește-i.
Brandon se uită la ea, neașteptîndu-se la un astfel de aliat, și își dădu seama că nu frica o făcuse să intervină. Preotul se sculă, ridicînd din umeri, luă dintr-unul din sertarele biroului o cărțulie neagră. O răsfoi cu degete nervoase și ghici pagina care trebuie, datorită unei îndelungate obișnuințe. Spuse, cu un glas golit de orice expresie :
— Apropiați-vă. Acum ia-i mîna ei dreaptă.
Brandon își puse pistolul la loc și luă mîna lui Gail într-a sa. Se așteptase ca ea să se împotrivească, dar mîna ei era moale într-a lui. Se sim-

ţea departe de tot ce se întîmplă ; în memorie îi reveni camera de hotel şi ordinul emfatic al lui Sam Whitcomb ; cu toate astea, încă nu putea să se dezmeticească. Era plin de îndoieli. Auzi vocea preotului, monotonă, dar nu se uită la Gail. Vedea clar covorul uzat şi perdelele de la ferestre care fuseseră făcute din saci de făină şi masa pe care se afla cea mai mare Biblie pe care o văzuse vreodată. Preotul nu era decît o voce ; prezenţa soţiei lui domina încăperea ; Gail stătea ţeapănă lîngă el. Răspunse la întrebările care i se puneau. Preotul uitase să le ceară numele şi se încurcă pe cînd îi întreba.

— Vrei, ăăă..., domnişoară, să-l iei pe acest om de bărbat ?

Brandon auzi micul *da* al lui Gail.

A fost un moment de stînjeneală pentru că nu aveau inele.

— Nu-i nevoie, se grăbi preotul să spună, cînd Brandon se uită la el. În cele din urmă preotul închise cartea.

— Vă declar acum soţ şi soţie.

Brandon se întoarse, o trase pe Gail către el şi o sărută. Ea nu-i răspunse, dar nici nu-l evită. Sărutul îl durea. Pentru că pumnii lui McCoy îşi făcuseră bine de cap pe gura lui. Brandon dădu un pas înapoi. Soţia preotului îşi ridicase un colţ al şorţului şi-şi ştergea, stîngaci, ochii. Începu să le explice :

— Nu vă uitaţi la mine. Reacţionez aşa de fiecare dată cînd Abner căsătoreşte doi tineri. Pur şi simplu nu mă pot abţine. Suport chiar mai greu căsătoriile decît înmormîntările. Făcu cîţiva paşi, o îmbrăţişă pe Gail, ţinînd-o strîns şi şoptindu-i ceva la ureche.

Brandon îi spuse preotului :

— Vreau să-mi scrii certificatul.
Preotul se prăbuşi din nou la birou şi completă un formular. Brandon îl împături, îl băgă în buzunar şi lăsă nişte bani pe birou. Preotul se uita la el nefericit, cu buzele înţepenite de atîtea cuvinte care nu-i ieşeau. Apoi se uită la soţia sa şi rămase tăcut. Femeia deschise uşa. Brandon o prinse de cot din nou pe Gail, ieşiră pe uşă şi se îndreptară spre trăsurică.
Doar zece minute de cînd au făcut acelaşi drum în sens invers, gîndi Brandon. Poate cincisprezece.
O urcă pe Gail în trăsurică, se urcă şi el şi desfăcu nodul de la hăţuri. Se împiedică din nou de valiza lui Halliday şi aşa îşi aduse aminte de ea. Spuse :
— Cred că ai toate hainele de care ai nevoie dar trebuie să lăsăm valiza astălaltă. Şi vreau să-mi iau şi calul. Ea-i spuse cu voce firavă.
— Chiar îţi închipui că poţi să faci să ţină chestia asta ridicolă ?
— Pot s-o fac să ţină destul, îi răspunse el. Desigur, poţi obţine anularea căsătoriei. Asta-ţi şoptea femeia aia la ureche, nu-i aşa ? Preotul va confirma că a fost o căsătorie forţată. Dar va trebui să pleci mai întîi din tabără şi, pe urmă, va trebui să te duci tocmai în capitala teritoriului, la Hellena. Între timp nu te poţi căsători cu nimeni altcineva.
— Dacă tata ţi-ar fi cerut să mă sugrumi, ai fi făcut-o şi p-asta, nu-i aşa ? se interesă ei supărată.
— Nu ştiu, ridică el din umeri, nu mi-a spus nimic despre asta.
— Eşti cel mai nesuferit individ pe care l-am întîlnit vreodată !

— Aşa vorbeşte o tînără mireasă, zîmbi el. Întoarse trăsurica şi o luă în sus pe stradă. Merseră printre şirurile de faţade false, pînă ajunseră în faţa birourilor lui Mountain şi, acolo, el coborî şi se întinse după valiza lui Halliday. Era cu spatele la uşă. Gail stătuse ţeapănă lîngă el cu mîinile încrucişate în poală, cu privirea aţintită drept înainte. O străfulgerare pe chipul ei îl pus e în gardă, o dată cu strigătul ei : „Holt !". Se întoarse şi-l văzu pe Halliday stînd în uşă, cu picioarele depărtate şi o armă în mînă.
— Brandon ! spuse Halliday.
Brandon nu înţelegea încă dacă tipul văzuse trăsurica oprindu-se în faţa casei preotului şi dacă astfel îşi dăduse seama de ce se întîmplase. Dar văzu că Halliday era acum împins de mînie şi gelozie, într-o stare de furie de necontrolat. Pe chipul lui nu se vedea nici o urmă de raţiune. Îl auzi pe Halliday blestemîndu-l ; văzu nebunia din ochii lui şi i se păru că arma acestuia este cel mai mare lucru din lume. Brandon era tintuit locului. Gail strigă :
— Nu, Kirk ! Nu !
Dar era o încercare prea slabă pentru a opri revărsarea de furie a lui Halliday.
Brandon îl înjură din nou, cu nişte cuvinte mai deocheate decît cele pe care Brandon presupunea că tipul le cunoaşte. Brandon făcu cîţiva paşi. Într-o mînă ţinea valiza; o ridică şi, strigînd „Iat-o!", o aruncă spre Haliday. Omul fu izbit în piept şi dădu cîţiva paşi înapoi. Braţul lui Halliday făcuse o mişcare instinctivă pentru a se proteja. Brandon contase tocmai pe asta. Arma pocni, dar glonţul nimeni în sus. Şi atunci Brandon sări. Ajunse la uşă şi se repezi asupra lui Halliday ; îl împinse pînă la contoarul cu aparatele telegrafice. Prinse

încheietura lui Haliday și o răsuci cu putere. Auzi arma căzînd. Făcu un pas înapoi, dînd cu piciorul în pistol și-l trimise, rostogolindu-se, pînă într-un colț. Spuse :

— Asta-i tot, Kirk.

Halliday stătea în fața lui, cu chipul roșu, răsuflînd din greu, dar nebunia-i pierise din ochi. Își ridică mîinile și apoi le lăsă să cadă.. Rosti :

— Asta-i o luptă neterminată, Brandon.

— Rămîne pe altă zi, îi răspunse Brandon.

Se îndreptă spre pistolul căzut pe jos și-l ridică. Privi spre telegrafistul uimit și-i atrase atenția :

— Prinde ! și aruncă pistolul spre el. Ieși afară din birou, călcînd peste valiza lui Halliday. Se așteptase ca, profitînd de aceste momente, Gail să fugă. Dar ea stătea în continuare în trăsurică. Se uită de-a lungul străzii înspre cîrciuma „La capul de porc" și se întrebă unde fusese transportat Champ McCoy și dacă-și revenise. Lupta cu McCoy părea ceva ce se întîmplase cu o săptămînă în urmă. Își dezlegă bălțata și o legă în spatele trăsuricii ; se urcă apoi, din nou pe capră. Trebui iarăși să întoarcă trăsurica și, în curînd, mergeau în lungul străzii. Ieșind din oraș se îndreptă direct spre nord, urmînd linia de telegraf. Gail îl mărturisi :

— Credeam că s-ar putea să-l subestimezi, pentru că vine din Est. Dar eu am văzut de ce e în stare cu o armă, cînd făcea exerciții la țintă.

— De două ri ai încercat să ne desparți — o dată în curtea din spatele biroului și o dată acum.

— Prima dată, n-ar fi fost o luptă dreaptă, spuse ea. Tocmai terminaseși o luptă și asta se vedea clar. A doua oară, a fost altceva. Aveai și tu o armă dar asta ar fi însemnat ca unul dintre voi să moară. Poate chiar amîndoi. Nu vroiam așa ceva.

El se gîndi la ce îi spusese şi descoperi că are o ciudată satisfacţie ; ea dovedise o judecată dreaptă şi iute. Îi plăcea asta. Se uită pe furiş la ea şi văzu că era din nou la fel de ţeapănă ca atunci cînd plecaseră de la preot. Amintindu-şi ce se întîmplase acolo, nu prea avea de ce să fie mîndru. Se folosise de forţă şi ea nu avusese cum să se apere. Dădu gîndul ăsta la o parte. Deodată, începu să rîdă.

— Aveam de gînd să discut cu Halliday despre nişte izolatori. Necazul e că nu mi-a dat prilejul.

— Fiecare gînd al tău e pentru Sam Whitcomb. Presupun că, dacă aş fi fiică normală, ar trebui să fiu mîndră că există cineva atît de loial tatălui meu. Mă întreb ce te face să fii aşa.

El rămase tăcut multă vreme ; timp de 17 ani ţinuse în el nişte lucruri şi cîteodată se simţea obosit de povara asta. Jacke Fargo ghicise odată ceva, apropiindu-se foarte mult de adevăr. Se uită acum la Gail şi, într-un tîrziu, spuse :

— După război, în Texas, cunoşteam un băiat pe nume Buck Elliot. Trupe yankee erau staţionate în oraşul nostru şi îl băgaseră la închisoare pe tatăl lui Buck. Era bătrînul judecător Elliot. Buck avea 16 ani şi eu aveam 14 ; doi puşti nebuni. Ne-am gîndit să-l provocăm pe maiorul yankeu la o luptă cu pistoale, în stradă. Am tras la sorţi ca să vedem cine s-o facă. Eu am cîştigat.

Îi stîrnise interesul. Se întoarse către el cu o privire gravă.

— Şi ai tras ?

— Eram pe stradă, aşteptîndu-l pe maior să apară. Îmi ţineam pistolul la spate. Pe lîngă mine a trecut un străin cu o privire pătrunzătoare. Se uită la mine, zîmbi şi-mi spuse : „A naibii de mare armă

pentru un puștan, nu-i așa". Era croit ca un yankeu și m-am gîndit că era unul din blestemații ăia de *carpetbagger*-i dar se purta bine. După ce am vorbit puțin, a scos de la mine fără să vreau, toată povestea. Apoi mi-a ținut un discurs despre ce nebunie este să continui un război care s-a terminat. Mi-a spus că venise în Texas să construiască o linie de telegraf. Avea o slujbă chiar pentru un băiat de vîrsta mea. Pleca pe șantier chiar atunci și avea un loc în căruță și pentru mine.

— Tata ! zise ea, înțelegînd.

— Sam Whitcomb.

— Deci nu l-ai omorît pe maioru' ăla yankeu. Buzele lui se strînseră.

— Buck Elliot a făcut-o a doua zi. I-a tras un glonț în braț. Am auzit de proces mai tîrziu. Buck a vorbit ca un bărbat devărat. I-au dat 20 de ani într-o închisoare militară. Atît aș fi primit și eu. Știu destule despre închisorile militare. Am vorbit cu mulți Rebeli care au trecut prin ele. Toate astea s-au întîmplat acum 17 ani. Așa că, vezi, mai am încă trei ani de ispășit.

Ea se uită la el, cu ochii larg deschiși, plini de tristețe și, în același timp, de supărare.

— Ai crezut, deci, că-i datorezi lui taică-meu 20 de ani din viața ta ? Ai fost alături de el, tot timpul ăsta, numai din acest motiv ?

— Ar putea fi vreun alt motiv mai bun ?

Ea își clătină capul. Rămase tăcută mult timp și numai zgomotul roților și loviturile constante ale copitelor cailor se auzeau puternic. El se uită în jur, la întinderile fără sfîrșit ale ținutului Montanei, reamintindu-și cîmpia plină de praf a Texasului.

În cele din urmă o auzi vorbind :

— Pînă acum cred că, pe jumătate, te-am urît. Acuma mi-e milă de tine. Aş fi preferat să te urăsc. Poţi să-nţelegi asta ?

El se uită la pumnii cu care ţinea hăţurile. Rănile îl dureau, din cauza strînsorii.

— Da, îi răspunse. Cred că pot.

14.

A VENIT DOMINGO

În Valea Celor Trei Surori, focul de tabără al şantierului făcea o pată de lumină care-l conduse pe Brandon pe ultimele mile, prin întuneric. Gail adormise, sprijinită de umărul lui, şi el era singur în noapte. Îi spusese povestea lui şi acum se descătuşase, fără însă să se fi alinat. Îşi răsucise doar cuţitul în rană ; şi vechea durere atîrna greu, mai mare decît greutatea trupului ei sprijinit de umărul său. Cu toate acestea îi simţea permanent prezenţa, care-l tulbura puternic, reamintindu-i cel mai ciudat dintre toate lucrurile şi anume că acum era soţia lui. Privi această realitate în faţă şi constată că de fapt e o umbră. Ea se trezi cînd fură somaţi de gărzile din afara taberei şi el o simţi respirînd cu putere, cînd realiză unde se află. Probabil că se aşteptase ca Kirk Halliday să fie lîngă ea. Brandon o simţi cum se îndepărtează de el. Conduse trăsurica pînă ajunseră aproape de cercul de lumină al focului de tabără ; acolo se opri, coborî greoi şi-i dădu mîna ca s-o ajute să coboare. Se

clătina ca un om beat. Drumul lung cu trăsurica, după ce-l tăbăciseră pumnii lui McCoy, îl făcea să-şi simtă muşchii dureros de vii.
Jake Fargo se mişcă, vizibil îngrijorat. Spuse :
— Ai fost plecat mai mult decît m-am aşteptat. Ei, nu cumva, asta care-i cu tine e domnişoara Whitcomb ?
Brandon văzuse deja cît de departe se mutase tabăra în timp ce lipsise şi era mulţumit de munca zilei. Dădu din cap la întrebarea lui Fargo.
— Pregăteşte unul din corturile mici pentru ea, Jake.
— Cît o să stea, întrebă Fargo. Nu era prea încîntat.
Brandon îşi aminti ce-i spusese Gail, cînd o luase de lîngă Halliday, îi răspunse lui Jake.
— Pînă mîine, sau poate pînă poimîine, sau poate mai mult. De unde să ştiu ?
Fargo se apropie şi se uită atent la Brandon.
— Ce naiba s-a întîmplat cu faţa ta, Holt ?
— O rundă cu Champ McCoy, spuse Brandon. Vrei, te rog, să pregăteşti cortu' ăla, Jake ?
— Desigur, spuse Fargo şi se îndepărtă.
Brandon se întoarse către Gail. Stătea cu umerii căzuţi de oboseală şi el îi spuse, cu o voce caldă.
— N-ai vrea să mănînci ceva, cît aştepţi ?
— Ceva mai tîrziu, poate.
— O să-i spun lui Jake să-ţi aducă de-ale gurii în cort.
Fargo se întoarse curînd, spunîndu-le că a pregătit cortul. Le arătă unde-l montase şi Gail se îndreptă într-acolo. Brandon realiză că nu mîncase nimic de dimineaţă. Cu toate astea, nu-i era foame. Ceva nu era în regulă, stricîndu-i pofta de orice. Dar mîine o să fie o nouă zi de muncă, aşa că se duse la căruţa bucătarului şi-şi umplu o farfurie. Mîncă

încet şi fără chef. Cîţiva muncitori mai erau încă treji şi le putea simţi privirile pe care le aruncau spre faţa lui tumefiată. Jake ştia despre ce e vorba, aşa că putea să le explice. Termină de mîncat şi-şi răsuci o ţigară, dar fumul îl înţepa, aşa că zdrobi ţigara cu călcîiul. Se îndepărtă de foc.
Cineva deshămase calul de la trăsurică şi-l dusese, împreună cu bălţata, în ţarc. Valiza lui Gail era încă în trăsurică. Brandon o luă şi i-o duse la cort. Se vedea o lumină difuză prin pînza cortului. O strigă încetişor.
— Da, răspunse ea. Deschise cortul şi-şi ridică privirea spre el. Părea mai puţin obosită decît atunci cînd coborîse din trăsură. Stătea acolo în faţa lui, împlinită şi aţîţătoare. Aşa cum arătase şi în acea primă noapte, în vagonul particular al lui Whitcomb. Se uita la el aşteptînd, fără să-l întrebe de ce-a venit şi parfumul ei părea că-l cheamă. Îşi întinse mîna către ea şi văzu în privirea ei teamă. Îşi reaminti atunci de Sherm Lucas în cabana de la Hashknife şi i se făcu ruşine, spunîndu-şi că nu-i mai bun decît Lucas.
Rosti :
— Ţi-am adus valiza.
I-o puse jos.
Ajuns în cortul lui, se gîndi la Sam Whitcomb. Chemă Salish-ul la telegraf şi transmise doar că Gail este în trăsură. Telegrafistul din Salish confirmă primirea mesajului şi promise să i-l transmită de îndată lui Sam. Brandon îl întrebă dacă Halliday era acolo. Se gîndi la Halliday, întărîtat peste noapte, şi-i păru rău de el. Cîteva minute mai tîrziu, stinse lumina şi se băgă în pat. Somnu-i veni greu. Se gîndi la Gail, în cortul acela îndepărtat, şi cugetă că era un fel al dracului de neobişnuit pentru un bărbat, să-şi petreacă noaptea

nunți. Cele cîteva minute, pe care le trăise în salonul preotului, i se păreau scoase dintr-un vis. Iar căsătoria asta forțată îi apărea ca un lucru brutal și stupid. Îndeplinise ordinele lui Whitcomb și o adusese aici, unde nu mai putea să facă prostii. O împiedicase să fugă cu Halliday și aranjase căsătoria ca pe un obstacol care s-o mai domolească. Dar amintindu-și privirea temătoare pe care i-o aruncase cu puțin timp în urmă, avea o senzație de înfrîngere, ca și cum ar fi pierdut mult mai mult decît cîștigase.

Tot gîndindu-se, în cele din urmă adormi.

Ea era acolo, cînd el veni la foc, a doua zi dimineață, la micul dejun. Purta costumul de călărie pe care îl purtase și în noaptea aceea la cabana Hashknife. Îl salută scurt din cap, nimic mai mult. Curînd, se ocupa de împărțirea muncitorilor pe echipe, după care plecă, împreună cu săpătorii. Și ea se pierdu undeva, prin tabără. Se întrebă dacă n-ar fi bine să-l caute pe Jake, să-i spună tot adevărul și să-l pună s-o urmărească. Dar, se hotărî să n-o facă. Nu putea, totuși, s-o țină cu forța. O zi, poate. O săptămînă — îl sfătuise pe Sam Whitcomb să nu încerce s-o înlănțuie dar uitase să se folosească el însuși de acest sfat.

Să fie al naibii, se simțea ca o scîndură, azi. Trebuia să se miște tot timpul ca să nu înțepenească. Se întrebă cum se simțea Champ McCoy. O văzu din nou pe Gail, după-amiază, după ce tabăra fusese strînsă și bucătăria de campanie, împreună cu corturile, fusese mutată în punctul cel mai îndepărtat în care urmau să ajungă cu stîlpii în acea zi. Pusese să i se înșeueze unul din caii din tabără și veni călare pînă la săpători. Acolo se opri, urmărind cu ochii strălucind de interes, cum fiecare om,

după ce-şi termina gropa se ducea înainte, la locul fixat pentru o nouă groapă.
Brandon veni spre ea şi se opri alături.
— O zi cam călduroasă pentru muncă, îi spuse.
Ea ridică din umeri. Nu se vedea nici prietenie, nici dispreţ pe figura ei ; el ar fi putut la fel de bine să fie bucătarul sau vizitiul, sau oricare dintre muncitorii care lucrau pe şantier. Ea ridicase un zid între el, invizibil şi totuşi, mai înalt decît munţii. Cu toate acestea îi răspunse, destul de politicoasă :
— Cel pe care nu-l invidiez deloc este cel care vine din urmă, tăind crengile copacilor care ating firele. E mult prea mare zăpuşeala ca să te caţări.
Deveni dintr-o dată atent.
— Te-ai uitat la el ?
Ea dădu din cap.
Calul pe care-l călărea părea şi iute şi rezistent, şi el se gîndi imediat că dacă fusese să-l urmărească pe muncitorul acela, care lucra la capătul dinspre Salish al şantierului, n-o împiedica nimic să fugă la oraş. Probabil că gîndul ăsta i se vedea pe figură, pentru că ea spuse, clătinînd din cap :
— Nu, n-am fost tentată să fug. Probabil că i-ai pus pe toţi să stea cu ochii pe mine. Te-ai fi amuzat, punîndu-i să alerge după mine şi să mă aducă înapoi. N-o să-ţi ofer plăcerea asta. Cînd o să fug, o să fac în aşa fel ca să arăţi tu ca un caraghios.
— O să te mire, spuse el ţeapăn. Sînt singurul care ştie de ce eşti aici.
Nu se uită la ea ; nu vroia să-i citească triumful pe chip şi n-ar fi putut să explice de ce-i spusese asta, făcîndu-se atît de vulnerabil. Dar îi era mai

puțin rușine acum, după ce-i spusese. Îi întoarse spatele și se duse să-și vadă de treabă.
Era sigur că va pleca înainte să înnopteze, dar ea era acolo, la focul de seară. Era plină de veselie cu muncitorii, strălucitoare ca focul ; rîdea de vorbele lor și-și păstra răceala numai pentru Brandon. O văzu ducîndu-se spre cortul său după ce-și lăsase farfuria și rămase cu picioarele încrucișate lîngă foc, gîndindu-se adînc, surd la vorbele oamenilor în jurul său.
Într-un tîrziu se ridică și se îndreptă spre cortul lui Gail. Avea lanterna aprinsă înăuntru și silueta i se desena, mărită pe pînza cortului. Își pieptăna părul. O chemă pe nume și ea-i răspunse încet :
— Da ?
— Dacă vrei să pleci mîine, o să trimit un om să te însoțească pînă la Salish, spuse el, proptindu-se pe picioare.
Umbra i se mișcă. El văzu că-și dăduse capul pe spate, dar nu deschise cortul.
— Noi ordine de la tata ?
— E ideea mea, răspunse el.
— De ce ?
Își ridică mîinile și apoi le lăsă să cadă. N-avea nici un răspuns ; avea doar sentimentul că a o elibera pe ea însemna să se elibereze pe sine de senzația aceea de greșeală pe care o avea începînd de ieri. Și, deși i se părea că în felul acesta era cumva neloial față de Sam Whitcomb, nu putea să n-o facă.
Întrebă :
— Să anunț pe unul din oameni să se pregătească să te-nsoțească mîine ?
— O să-ți spun mîine, răspunse ea.
Din nou se băgă în cort și rămase acolo, fără să poată să doarmă, întrebîndu-se de ce ea nu se bu-

curase de oferta lui. Își dădu seama că nu vrea ca ea să plece ; înveselise tabăra în seara asta, așa cum nu mai fusese vreodată. Își reaminti că era o încăpățînată, gata să facă necazuri ; dar, în același timp, își reaminti momentele ei de seriozitate și maturitatea de care dădea uneori dovadă. Ei, o să-i spună ea mîine dimineață ce s-a hotărît. Și-o scoase din minte și se adînci în pături.

Dar dimineața veni Domingo.

Asta se-ntîmplă după micul dejun, cînd echipa o pornise la lucru. Gail apăruse și ea la micul dejun, veselă și fără griji, fără să-i dea atenție lui Brandon, pînă cînd el o întrebă direct.

— Pleci spre oraș ?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Cred, îi spuse, că va fi mult mai amuzant să fug. Să plec cînd vreau eu, mai curînd decît atunci cînd îmi dai tu ordin.

— Dar nu poți pleca singură, spuse el.

— Ba da, pot.

Furia îl cuprinse și fu surprins el însuși cît era de puternică. Simțea nevoia s-o ia de umeri și s-o scuture cu putere. Se gîndea că Sherm Lucas cutreiera pe undeva, prin preajmă, și frica îi aduse un gust de cocleală în gură. Dar cu toate astea, cel mai surprinzător lucru era furia lui. Spuse :

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gail, gîndește-te înainte de a face vreo prostie.

Plecînd de lîngă ea, îi auzi rîsul.

Ceva mai tîrziu, cînd ajunsese la echipa care întindea firele, apăru Domingo călare.

Negrul călărea același cal pe care Brandon îl dusese înapoi la fermă și părea ușor neliniștit. Santinelele dăduseră un chiot de avertisment, care-l făcu pe Brandon să vină alergînd. Cînd văzu crupa

asudată a calului și pe Domingo, cu umerii căzuți de oboseală, întrebă :
— Ce s-a întîmplat, căpitane ? Dar chiar atunci știu, cumva, care va fi răspunsul. Îi era clară în amintire convorbirea pe care-o avusese cu Ellen Templeton în curtea fermei și frica pe care și-o exprimase fata atunci. Nu uitase nici un moment frica aceasta, deși fusese înghițită de alte necazuri; apăru acum, înghițindu-l cu totul.
— Lucas atacă ferma, domnu' ! spuse Domingo.
Munca se oprise. Oamenii se îngrămădeau în jurul lor împingîndu-se și punînd sumedenie de întrebări. Gail era și ea acolo. Se uită la Domingo și-și ridică o mînă în semn de recunoaștere. Brandon întrebă :
— Ferma e asediată ?
Domingo dădu din cap.
— Cum ai trecut de ei ?
— Am călărit singur toată noaptea. Dimineața devreme i-am văzut de pe marginea platoului, domnu'. Oamenii lui Lucas peste tot în jurul casei. N-avea nici un rost să mă lupt cu ei. Am venit aici,
— Cam cîți erau în ceata lui Lucas ?
— Cinci, pe cît am putut să-i număr.
Brandon se îndreptă spre bălțată.
— Mă întorc cu tine. Se uită în jur pînă descoperi figura lui Fargo în mulțime.
— Preia comanda aici, Jake. Trimite-i pe oameni înapoi la muncă.
Domingo se înțepeni în șa dar ochii-i trădau dezamăgirea.
— Sperам c-o să-ți iei oamenii cu dumneata.
Gail își croi drum pînă la calul lui Brandon. Se înălță și-l trase de mînecă.

— Vrei să spui că te duci singur ?
— Am o datorie față de fermă, spuse el. Așa am stabilit în noaptea în care m-au salvat. E o treabă personală. Treaba acestei echipe e să monteze linia de telegraf.
Ea făcu semn din cap către Domingo.
— Și eu îi sînt îndatorat acestui om. Holt, ia oamenii cu tine.
— Nu, spuse el. Știu ce fac, crede-mă. Mă duc singur. Se uită la ea : stătea aproape. Cu toate acestea o simți că se depărtase cu multe mile. Era dusă unde n-o putea ajunge.
— Nu te poate clinti nimic din hotărîrea asta, întrebă ea.
— Nimic, dădu din cap.
— Cît o să lipsești ?
El se uită spre cîmpie.
— Cred că trei ore. O oră ca să ajung acolo, o oră ca să mă-ntorc. Asta îmi lasă timp pentru a rezolva problemele acolo. Se uită la Domingo. Hai să mergem. Vrei alt cal odihnit ?
Ochii lui Domingo priviră către oamenii adunați, apoi își ridică umerii săi uriași și-i lăsă să cadă. Spuse :
— Mai are multe mile-n burtă calu' ăsta, domnu'.
Și-și întoarse calul, strîngînd dîrlogii.
Brandon își făcu loc printre oamenii adunați și se întoarse în șa.
— Înapoi la lucru, strigă el. Mai avem doar cîteva săptămîni pînă la termen. Știa că-i făcea pe oameni ținta unei supărări pe care, de fapt, o resimțea față de el însuși. O luă drept înainte, apropiindu-se de Domingo și galopară alături. N-aveau timp de vorbă pe drumul acesta. Și nici nu puteau cu zgomotul copitelor în urechi și vîrtejul făcut de goana lor care le vîra cuvintele înapoi în gură.

Erau deja 4 zile de cînd călăriseră ultima dată la fermă, dar distanţa era mai scurtă cu 4 zile, diferenţa numărîndu-se cu stîlpii înfipţi şi cu firele trase. Azi nu era soare ; cerul se întindea cenuşiu şi morăcănos. Şi norii se îngrămădeau deasupra munţilor. Furtuna n-avea să-ntîrzie.

Là început, ţinutul era neted, un covor de flori fără sfîrşit. Apoi, un ţinut accidental, cu copaci răsuciţi de vînt. Şi, drept înainte, marginea platoului. Şi-ntotdeauna, alături era umbra unui călăreţ invizibil, sentimentul că, de data asta, loialitatea fusese dusă atît de departe încît se transformase în altceva. Asta făcea ca gîndurile unui om să fie mai negre decît cerul ; îl rodeau ca un cariu.

La o milă de locul în care terenul cobora, se opriră să lase caii să răsufle. Brandon se dădu jos să mai strîngă chinga. Domingo stătea în şa singuratic şi trist, fără să se uite la Brandon, fără să spună nimic, în cele din urmă, Brandon explodă :

— La dracu' omule, i-aş fi adus pe toţi, dacă ar fi fost nevoie.

Domingo ridică din umeri.

Doar tu ai spus că nu sînt decît cinci în ceata lui Lucas, continuă Brandon. Şi, dacă facem socoteala că au băgat doi la închisoare şi au lăsat un mort la cabană, nici n-au cum să fie mai mulţi. McCoy trebuie să fie al cincilea. Ellen mi-a spus că sînt cinci muncitori la fermă, în afară de tine. Templeton poate şi el, să manevreze o puşcă, nu-i aşa ? Cînd o să coborîm amîndoi, o să fim 8 contra 5.

Se urcă din nou în şa. Noi doi ar trebui să înclinăm balanţa.

— Ferma n-are nici un muncitor, domnu', spuse Domingo.

Brandon simţi că-l loveşte un pumn în faţă. „N-are muncitori" !

— Miss Ellen le-a dat drumul acum o săptămînă, fără să-mi spună.
— Dar de ce, omule ? De ce ?
Din nou Domingo ridică din umeri, apoi şi-i lăsă să cadă.
— S-a întîmplat după noaptea aia, cînd ai întîlnit-o pe Miss Ellen aici. I-ai spus că muncitorii o să fie scoşi în afara legii, dacă atacă şantierul. Ea ştia că or să-l atace, dacă o să le spună colonelul s-o facă. Aşa că i-a plătit şi i-a trimis de-aicea.
Abia acum Brandon realiză cît de pustie păruse ferma acum 4 zile, cînd adusese înapoi calul lui Domingo. Şi, brusc, îşi simţi transpiraţia rece pe spinare.
— Dumnezeule, spuse el.
Se uită înapoi spre Sud, la distanţa pe care o parcurseseră.
— De ce naiba nu mi-ai spus asta în tabără ?
— Eşti singurul îndatorat fermei.
— Da, spuse Brandon, şi se văzu prins în capcana propriei sale îndărătnicii. Era cel mai amar moment pe care îl trăise. Cînd te agiţi atît de tare în îndărătnicie, chiar dacă o numeşti loialitate, trebuie să ai întotdeauna dreptate ; n-ai voie să greşeşti. Ăsta e preţul pe care-l plăteşti, şi e prea mare ; întotdeauna a fost prea mare.
Se uită iar spre Sud, măsurînd distanţa pînă la tabără.
— Va trebui să continuăm, spuse.
Îşi atinseră caii cu pintenii şi galopară pînă ajunseră aproape de marginea platoului. Acolo, îşi puseră caii la pas. Brandon ascultă cu atenţie, ca să audă zgomotul armelor, dar peste tot era linişte. Asta îl îngrijoră şi gîndul care nu-i dădea pace era „Prea tîrziu ! Prea tîrziu !"

Se furişară pînă la marginea pantei, uitîndu-se în jos la clădirile răsfrînte ale fermei ; iar Brandon se lăsă moale în şa, simţindu-se bolnav şi gol din cauza senzaţiei bruşte de uşurare. Jos era pace. Curtea fermei somnola în lumina cenuşie ; cîţiva cai stăteau leneşi în ţarcuri. Dar chiar de la distanţa asta, Brandon îl putea vedea pe Colonelul Templeton în balansoarul de pe verandă şi, uitîndu-se cu atenţie, descoperi şi Winchester-ul proptit de perete. Nu se mai vede nimeni altcineva, în afara lui. Templeton stătea exact la fel ca acum 4 zile, cînd Brandon îl văzuse ultima dată ; şi ceva urcă în Brandon care-i făcu vocea răguşită.

— I-au bătut, spuse. Să fiu al naibii, dacă nu i-au bătut.

Domingo se uita şi el cu atenţie, aplecat în şa, de parc-ar fi fost o panteră ghemuită pentru salt. Spuse încet :

— Nu ştiu, chiar nu ştiu şi Brandon se întrebă ce instinct al junglei îl făcea pe uriaşu' ăsta să se îndoiască.

Alese, ca să coboare acelaşi drum pe care-l alesese şi data trecută şi Domingo îl urmă. Brandon auzea pietrele rostogolite sub copitele cailor. Nu-l putea vedea pe Domingo dar îi pute încă simţi îndoielile. Apoi realiză. O fată şi un bătrîn. Cum putuseră vara, aceştia doi, să izgonească 5 oameni ca Sherm Lucas, Champ McCoy şi ceata lor ? Dar Templeton stătea acolo, cu puşca alături, imagine a victoriei. Brandon îşi continuă drumul.

Avu atunci un gînd straniu. Ar fi dorit la naiba, ca soarele să strălucească. Ziua părea că-l apasă şi plutea o prevestire rea, la fel ca şi prezenţa tăcută a lui Domingo.

15.

O ORĂ NEAGRĂ

În timpul coborîrii, Brandon se gîndea cam ce s-ar fi putut întîmpla la fermă. Cheia era cutia de fier — cutia cu lucruri de valoare pe care Templeton o ţinuse înainte în banca din Salish. Cutia era cea care îl făcuse pe Lucas să asedieze ferma ; iar Ellen, văzînd că sînt învinşi, îi dăduse cutia lui Lucas după care acesta o ştersese. Dacă îţi închipuiai lucrurile aşa, puteai înţelege de ce ferma părea acum tăcută şi părăsită, fără nici un pericol vizibil. Cu toate acestea Brandon nu era total satisfăcut de concluziile sale, aşa că nu se putea bucura. Îşi continuă drumul. Din coşul casei se ridica fumul leneş, ca şi cînd Ellen ar fi ţinut un ibric de cafea pe foc. Caii îşi scuturau cozile în ţarcuri. O găină zgîrîia fără nici un chef pămîntul tare.

Ajuns la baza pantei, Brandon putu vedea că Templeton era în haine de fermă. N-avusese timp să-şi pună uniforma Confederală, pentru războiul care-i venise la uşă. Îndreptîndu-se către casă, Brandon putu vedea acum geamul găurit al ferestrei din spatele lui Templeton. Erau găuri făcute de un 45. Îşi aminti noaptea în care puşca lui Domingo spărsese o fereastră la vagonul lui Sam Whitcomb, punîndu-i pe fugă pe Lucas şi McCoy.

Îşi ţinea privirea aţintită pe faţa uscătivă a lui Templeton. Templeton nici nu zîmbea, nici nu se încrunta ; nu dădea nici un semn că i-ar fi remarcat ; Brandon ar fi putut crede că e mort, sprijinit în scaun dar ochii colonelului erau vii. Templeton îi urmărea cu atenţie, ca şi cînd ar fi vrut să nu-i uite. Ca şi data trecută, Brandon îşi ţinea mîinile

la vedere neştiind care va fi dispoziţia bătrînului din faţa sa. Găina, aproape sub copitele bălţatei, cotcodăci şi zbură după colţul verandei.
Brandon înaintă exact pînă în locul în care stătuse cînd adusese calul lui Domingo la fermă. Se opri şi văzu cu colţul ochiului că Domingo era aproape lîngă el. Ce gînduri negre îi treceau oare prin minte lui Domingo ? Iritarea îl cuprinse pe Brandon ; dorea să se termine odată cu misterele. Întrebă adresîndu-se direct colonelului :
— Ce s-a întîmplat aici, omule ?
Templeton continuă să se legene uşurel fără să-i răspundă ; şi atunci Brandon o văzu pe Ellen.
Apăru în uşa deschisă din dreapta lui Templeton ; stătea acolo şi primul lucru pe care îl remarcă Brandon era figura ei cadaverică. Cel de-al doilea lucru e că purta un 45, aşa cum făcuse şi în ultimele două dăţi cînd o văzuse. Zărindu-i arma, îi veni inima la loc. Buzele ei se mişcau dar nici un cuvînt nu ajungea pînă la el şi Brandon avea senzaţia că surzise brusc. Dar trăi un sentiment de uşurare, pentru că ştia acum că frica lui adevărată fusese că Lucas venise şi plecase, luînd nu numai cutia de fier dar şi pe Ellen. Frica asta fusese ceva cu care Brandon nu dorise să dea faţă, pînă cînd nu se risipise.
Se dădu jos din şa, nemaiaşteptînd să fie invitat s-o facă. Prinse bălţata de frîu, legînd-o de stîlp. Tocmai atunci Domingo urlă nebuneşte un singur cuvînt „Nu !“.
Asta îl făcu pe Brandon să se întoarcă pe jumătate. Îl văzu pe Domingo scoţîndu-şi pistolul şi ridicîndu-l ; văzu braţul lui Domingo ridicînd arma dar ceva trecu peste chipul negru al lui Domingo şi Domingo îşi aruncă arma la pămînt. Atunci îl văzu Brandon şi pe Sherm Lucas. Tipul era o um-

bră în cadrul uşii, mica fulgerare albă a dinţilor săi văzîndu-se clar. Stătea chiar în spatele lui Ellen şi această apropiere îl făcuse pe Domingo să-şi schimbe hotărîrea şi să renunţe la luptă. Tot asta îi înmuie braţul şi lui Brandon.

Lucas avea pistolul îndreptat asupra lor. Spuse, uitîndu-se fix la Brandon :

— Poţi să-l arunci şi pe-al tău, marţafoiule. Şi Brandon îşi scoase cu grijă pistolul din teacă şi-l lăsă să cadă.

— Intraţi înăuntru. Amîndoi, spuse Lucas.

În Brandon se amestecă ceva ce era mai mult furie decît spaimă. Mirosise capcana dar nu fusese suficient de atent. Intrase în ea ca un bou în abator. Îşi putea aminti toate semnele pe care ar fi trebuit să le înţeleagă, privirea fixă a lui Templeton, cuvintele fără sunet ale lui Ellen, îşi puse cizma pe prima treaptă şi auzi pielea şeii scîrţiind şi pe Domingo care ajunsese lîngă el. Urcă treptele simţind privirea lui Templeton pe el. Pe chipul aristocratic a lui Templeton se citea o mare tristeţe.

— Vezi, spuse Templeton. Din cauza lui Ellen.

— E-n regulă, îi răspunse Brandon.

Acum văzu petele negre de sînge de pe cămaşa lui Templeton deasupra coastelor din dreapta şi uşoare umflături care arătau că Templeton avea un bandaj sub cămaşă. De-ale războiului. Brandon era cu faţa spre uşă. Lucas îşi ţinea pistolul în mîna dreaptă. Cu stînga o prinse pe Ellen de talie, o trase către el şi se retrase împreună cu ea în casă. Brandon intră, Domingo în spatele lui. În camera mare în care se trezi Brandon, de fiecare parte a ferestrei stătea cîte un om. Un altul era în colţul îndepărtat. Champ McCoy stătea răsturnat într-un scaun.

Brandon recunoscu pe unul din oamenii de la fereastră. Tipul fusese în cabana fermei Hashknife. Pe ceilalți doi, Brandon nu-i văzuse niciodată de aproape. McCoy arăta mult mai bumbăcit decît arătase în praful străzii din Salish ; zîmbetul lui își pierduse toată strălucirea ; nu mai era decît o mișcare a buzelor și o încreștire a pielii la coada ochilor. Spuse !

— Ei, Brandon, îmi pare bine că te văd. Trage-ți un scaun și fă-te comod. Ia-l pe cel mai la îndemînă. Nu te osteni.

Dar Brandon n-avea ochi decît pentru masa cea lungă, pentru că pe ea era cutia cea neagră, închisă cu un lăcățel. Camera era un amestec de Kentucky cu Montana ; avea mobilă plușată și scaune cu fundul din trestie împletită, îmbinînd eleganța sudului cu improvizările de pe granița civilizației. Într-un colț era un pian, și chiar și într-un moment atît de tensionat, Brandon se întrebă cum fusese adus, ce parte de barcă îi suportase greutatea, ce căruțaș înjurase. Astfel de încărcătură frivolă, trecînd prin trecătorile cele grele. Pe perete, o pendulă marca minutele. Scoțînd un sunet puternic.

Lucas spuse :

— Adu-l și pe bătrîn și unul din oameni se mișcă de la fereastră. Lucas eliberase pe Ellen și se depărtase cu un pas de ea. Stătea, ținîndu-și arma neglijent, pe fața lui negricioasă se citea plăcerea. Templeton intră, împins din spate de individul care se dusese după el. Templeton arăta bătrîn și obosit și Brandon își dădu seama că pierduse mult sînge, din cauza rănii. Colonelul avea Winchester-ul în mînă. Se sprijini de un perete.

— Gol, spuse el.

— Și al meu, spuse Ellen cu o voce moartă. Și Brandon văzu acum că din cartușiera ei fuseseră scoase toate gloanțele. Începu să înțeleagă cum fusese gîndită capcana.
Templeton se întoarse înspre Lucas.
— Te deranjează, dacă mă duc în camera mea să mă întind puțin ?
Lucas deveni dintr-o dată suspicios tăindu-i-o scurt :
— Te vreau aici, unde te pot urmări !
— Nu poți vedea, nici nu se mai ține pe picioare ? spuse Brandon. Nu mai are puterea să lupte, și nici să facă vreun plan.
— Unul dintre voi să stea cu ochii pe ușa de la dormitorul lui, spuse Lucas ridicînd din umeri.
Templeton se îndreptă către o ușă care dădea afară din camera asta. Aici se opri și se uită în jur la oamenii adunați. Se îndreptă și-și trase umerii înapoi, cu o privire clar furioasă. Brandon își dădu astfel seama că au înțeles pe deplin situația dar n-au nici o putere să se opună. Templeton era obosit și rănit, aproape să fie învins ; dar spuse clar și ferm :
— Sînteți o haită de jigodii. Nu sînteți buni nici de guerilla. O dată tot o să vă pun pe fugă. Se îndreptă către dormitor în timp ce McCoy rîdea de se prăpădea.
— Dac-ar fi avut cu 20 de ani mai puțin, n-ar mai fi rîs atîta Champ, spuse Brandon.
Lucas privi către Domingo.
— Te-am văzut azi-dimineață sus pe creastă, fir-ai tu să fii ! Acu' du-te-ntr-un colț și stai cu spatele la perete. Poate o să trăiești, dacă faci așa. Jay, stai cu ochii pe el. Și scoate-i cuțitu'ăla din cizmă. Așa McCoy, și își întinse picioarele, savurînd clipa.

— Da. Şi ne-am închipuit că negrul se duce după ajutor. Şi unde ar fi putut să se ducă decît la Şantierul lui Martin ? Asta l-a speriat pe Sherm. Se aştepta să-ţi aducă toată echipa după tine. Dar noi ne cunoaştem de multă vreme, nu-i aşa, Brandon ? N-o să-ţi ia oamenii de la muncă, cînd termenul e atît de aproape şi mai ai atîtea mile de făcut. Da' tu o să vii. Pentru că ai mai fost, împreună cu negrul ăsta mare, şi-nainte. Ăsta a fost pariul meu.
— Păi, zise Brandon, l-ai cîştigat. Se gîndea că ăsta era pariul ca un renghi pe care ţi-l trage propria ta îndărătnicie, te face uşor de ghicit de către duşman şi, în cele din urmă, te bagă în capcană. Renunţa acum la un principiu care-i guvernase viaţa mult timp.
Ellen spuse cu vocea ei goală :
— Tata a fost rănit cînd am pătruns în casă. L-am pansat numai pentru că vroiam să-ţi întindă o cursă, Holt. Trebuia să stea acolo, afară, cu puşca. După care trebuia să apar eu, în uşă, cu pistolul. Trebuia să crezi că aici totu-i în regulă.
Brandon spuse :
— Am fost încet, dorind să o reconfortez.
Chiar şi în acest ceas greu, i se părea minunată ; şi vroia să-i comunice gîndurile sale, să-i spună că nu era ea de vină. O văzu iarăşi asemănătoare cu el, arborînd loialitatea ei, dar învăţînd, în cele din urmă, că loialitatea are multe feţe. Ellen fusese cea care dăduse drumul muncitorilor de la fermă.
Lucas spuse :
— Trebuie să ne mişcăm. Băieţi, unu' dintre voi să scoată caii din grajd şi să-i aducă în faţă. Înşeuaţi un cal de la fermă, pentru fată. Vine şi ea cu noi.
Se uită la Ellen, plin de încîntare şi de răutate. Şi continuă :

— Poate pentru o noapte, poate pentru o săptămînă. Ai avut ocazia să dansezi şi altfel. Da ai tras în mine, cînd ţi-am făcut semn cu lanterna. Sper să fii tot atît de dispusă să lupţi şi cînd o s-ajungem în tabăra noastră. O să-mi facă plăcere.

Brandon tună, cu o voce seacă şi ameninţătoare :

— Nici o urmă n-o să fie atît de încurcată să nu pot s-o urmăresc, Lucas. Nici un munte n-o să fie destul de mare ca să te ascunzi după el. Gîndeşte-te la asta, înainte s-o iei pe Ellen de-aici.

— La dracu', spuse Lucas, rîzînd. O să fii mort.

McCoy îl şicană :

— Întîi distracţia mea, Sherm, şi se sculă de pe scaun, zîmbind cu toată faţa lui tumefiată. Îşi scoase pistolul dar îl puse în mîna stîngă. Se duse la Brandon şi-i înfipse pistolul în coastă, apoi, cu mîna dreaptă făcută pumn, îl pocni pe Brandon în faţă, continuînd să zîmbească. Brandon îşi feri capul şi pumnul lui McCoy îi atinse obrazul şi-l pocni în ureche, umplîndu-i capul de un vîjîit puternic. Picioarele îl lăsară pe Brandon şi el căzu, greoi, jos.

— Scoală-te, mugi McCoy.

Brandon reuşi să se ridice încet, ţinîndu-şi funia în frîu, ştiind că funia poate să-i fie acum mortală. Văzu pumnul lui McCoy ridicîndu-se din nou şi-l auzi pe Lucas spunînd cu răutate :

— Las-o baltă, Champ. Las-o baltă-ţi spun. Îl vreau conştient, pentru ce i-am pregătit. Pieptul puternic al lui McCoy se umflă, ochii-i erau sălbatici dar se dădu înapoi.

Lucas se ridică :

— E timpul să plecăm. Nu s-a dus nimeni după caii ăia. Înfăşoară cutia aia într-o pătură, Champ ; o s-o deschidem mai tîrziu.

Se uită la Brandon și fața lui radia o plăcere felină.

— Și acum, o să bag un glonte-n tine.

McCoy spuse :

— Trage jos, Sharm, în burtă. Ca să se-ncovrige pe jos.

— Ești un dulce, Champ, spuse Brandon și-și reaminti că odată se-ntrebase dacă era vreo urmă de sinceritate în matahala asta. Își reaminti privirea lui McCoy. După ce-l trîntise la pămînt pe Sharm Lucas, în fața cîrciumii „La capul de porc" ; își reaminti spusele lui McCoy. „N-aș vrea niciodată să fiu tot atît de dur ca tine, Brandon." Îl văzu acum cu adevărat pe McCoy și descoperi astfel brutalitatea ieșind la iveală, un suflet negru ascuns în spatele unui zîmbet și a unor vorbe plăcute. Nimic nu conta pentru McCoy decît nevoile sale primitive. Și nici un om nu însemna pentru el mai mult decît valoarea pe care i-o dădea el în clipa aia. Era jungla pe care Domingo o părăsise ; era mai sălbatic decît Lucas, și mult mai periculos, pentru că Lucas era un om împins de mici vanități și, din cauza asta, mult mai uman. Lucas ridică pistolul și se proțăpi, cu picioarele depărtate, uitîndu-se la Brandon. Și asta fusese însemnat în calendar, încă din după-amiaza aceea, printre stînci, și noaptea din fața cîrciumii „La capul de porc". Lucas începu să-l înjure, mai întîi încet, apoi vocea i se înălță, răutatea țîșnind din el. Trecu un minut și încă unul. Se monta de unul singur ca să ajungă la momentul în care furia țîșnind fără hotare să i se pară îndreptățită. Brandon citi creșterea furiei în ochii individului și-l cuprinse disperarea. În acest moment fără speranță, își reaminti că Gail îl întrebase cît timp o să fie plecat și că el îi spusese trei

ore. Dar era o speranță deșartă. Nu era destul timp. Nu era destul timp.

Brandon spuse :

— Termină odată, și simți că triumfă spunînd asta. Pentru că era mai stăpîn pe mine decît Lucas. Era conștient de prezența încordată a lui Domingo, în colțul camerei ; îi șopti în mintea lui Domingo să nu facă vreun gest necugetat. Își dădea seama că Ellen stă la distanță de Lucas, dar nu putea s-o privească. Trebuia să-și păstreze privirea fixată pe Lucas. Toți ceilalți erau nemișcați. Chiar și McCoy părea fascinat. Acum sta țeapănă-n mîna lui Lucas. Lucas tăcu, extenuat de înjurături. Și, în tăcerea care urmă, pendula continua să bată. Și atunci explodă un foc de armă. Violența umplu camera. Zgomotul se lovi de pereți și invadă colțurile camerei, fumul înțepător învăluind totul. Numai Lucas se mișcă. Se răsuci cu o mișcare rapidă, cu ochii întrebători și fața schimonosită, încercînd să se agațe cu mîinile de aer. Pistolul îi căzu din mînă, căzu și el, greoi ; era mort.

Ellen avea un pistol în mînă pe care-l purtase la cingătoare. Îl robi cu o mișcare largă și strigă, cu o voce aproape isterică.

— Încet ! Voi toți ! Pistolul ăsta e încărcat. Înțelegeți ? E încărcat !

Brandon își reveni primul din transă și se mișcă. Traversă camera și smulse pistolul din mîna lui McCoy. Făcu cîțiva pași înapoi, ca să-i aibă pe toți cei din cameră în bătaia pistolului. Spuse :

— Domingo, ia restul de arme, și constată că strigase.

Îl văzu pe Domingo mișcîndu-se din colț și ducîndu-se la ceilalți, unul după altul, luîndu-le armele. Ellen abia mai stătea în picioare, strîngîndu-și pis-

tolul în mînă. Din dormitor, vocea lui Templeton se auzi, slăbită !

— Ce s-a-ntîmplat ?

— S-a terminat cu necazurile, tată, spuse Ellen.

Brandon se îndreptă spre ea, o luă pe după umeri şi-i spuse :

— S-a terminat totul, Ellen.

Ea lăsă pistolul să-i cadă pe jos.

— N-aveam decît un singur cartuş, spuse ea. I-am păcălit.

Brandon o privi.

— Şi-au închipuit doar că ţi-am golit pistolul ? Le-a scăpat un cartuş ?

— Îl aveam în buzunar, spuse ea. Li s-a părut de ajuns să-mi golească pistolul şi cartuşiera. Nu s-au gîndit să mă controleze şi pe mine. Mi-am pus glontele în pistol, în timp ce Sherm te înjura. E glontele pe care mi l-ai dat în noaptea aceea, cînd Domingo şi cu mine te-am salvat dintre stînci. Cel pe care mi-ai spus să ţi-l trimit dacă o să am vreodată nevoie de tine.

El îşi clătină capul. Se gîndea că de data aceasta nevoia fusese a lui. Se uită la trupul lui Sherm Lucas întins pe jos, lipsit de formă, ca o bucată de ceară *cunjer* ce se topeşte la un foc de tabără îndepărtat. Îşi ridică ochii spre Domingo ; negrul se uită şi el la Lucas, şi dădu din cap. Domingo îi aliniase pe cei trei la perete. McCoy se prăbuşise într-un scaun, cu faţa-i tumefiată, acum goală.

— Un glonte şi-o păcăleală, spuse el şi începu să înjure.

Brandon se grăbi să dea ordine :

— Domingo, scoate-i pe toţi din casă şi leagă-i undeva. Poate acolo unde ţii harnaşamentele. Te descurci singur ?

Domingo dădu din cap, fluturînd una din armele pe care le confiscase. Cei trei se îndreptaseră morocănoşi, către uşa care ducea la verandă. Domingo se uită la McCoy, care se ridică în picioare şi li se alătură. După aceea, Brandon o îndemnă pe Ellen să iasă afară. O duse pe verandă şi-o lăsă să bea aerul greu al acestei zile ursuze. Stătea tăcut lîngă ea ; îşi simţea stomacul ca fulgul, după ce fusese atît de aproape de moarte.

Ellen spuse moale :

— Tata are nevoie de doctor.

— O să chemăm unul în curînd, spuse el. Mă-ntorc înapoi în tabără şi-l chem prin telegraf. Cei din Salish o să-l găsească pe King şi-o să mi-l trimită în cel mult o oră.

— E bine, spuse ea. Se sprijini de el. Deodată începu să plîngă. O lăsă să plîngă ; plîngea liniştit ; se întrebă cîte din lacrimile astea se datorau şocului şi reacţiei la cele întîmplate, şi cîte erau pentru Sherm Lucas. Ea visase un vis şi fusese de faţă cînd acesta murise ; toate lucrurile care strălucesc arzînd lasă o umbră atunci cînd se isprăvesc.

După un timp el spuse :

— Priveşte ! Şi ea îşi ridică privirea şi o urmări pe a lui pînă la marginea de sus a pantei, de unde se scurgeau călăreţi. Făceau mult zgomot coborînd, o masă agitată, în mişcare ; în fruntea lor călărea Gail, şi alături de ea era Jake Fargo.

— Echipa mea, îi spuse el.

— Le-ai spus să vină după tine ? întrebă Ellen mirată.

— Nu, îi răspunse el. Dar nu-s deloc mirat c-au venit. Îşi dădu seama cît de profunde erau schimbările care se petrecuseră în el astăzi. Şi nu-s deloc supărat, mai adăugă.

16.

FULGERUL ÎNTRERUPT

Muncitorii lui Mountain coborîră, intrară călare în curte şi se învîrtejiră, amestecîndu-şi caii. Pămîntul bubuia de atîtea copite, şi se ridica praful. În zăpăceala asta, Gail fu prima care decălecă ; alunecă de pe cal şi-l conduse pînă la picioarele scării uitîndu-se în sus, la Brandon şi la Ellen, lipsită de voce. Brandon studie figura lui Gail încercînd să citească pe faţa ei uşurarea că l-a găsit teafăr. Emoţia o colorase puternic. Era clar că încearcă să absoarbă totul de-odată, să constate că ferma e în siguranţă, după ceea ce se vedea. Nu avu, în acest prim moment, nici cea mai mică reacţie — i se citeau pe faţă uşurarea, într-adevăr, dar şi curiozitatea, ca şi ultimele rămăşiţe de frică — nu era nimic numai pentru Brandon. Asta-l dezamăgi puternic. Spuse :

— Totu-i în ordine acuma, aici. Dar mă bucur că ai venit. Îl văzu pe Jake Fargo ieşind din grup şi oprindu-se alături de Gail.

— Lucas e mort în casă. Ceilalţi sînt dezarmaţi. Colonelul Templeton a fost rănit şi e în pat.. Are nevoie de un doctor. O să-i telegrafiem lui King.

Fargo spuse :

— Linia e tăiată, Holt.

— Dar am vorbit chiar eu cu Salish-ul, azi dimineaţă devreme. O convorbire de rutină, spuse Brandon.

Figura năpădită de favoriţi a lui Fargo se strîmbă.

— Înseamnă c-a fost tăiată după aia. Am încercat să verific ceva în legătură cu aprovizionarea, la puţin timp după ce-ai plecat. Linia era moartă — mai moartă de-atîta nici că se poate. Căruţa cu

aprovizionarea a venit niţel mai tîrziu şi căruţaşul mi-a spus că nu a văzut nici un fir tăiat şi atîrnînd, cît timp a mers la lumina zilei. Mă-ntreb dacă nu s-a folosit vechea şmecherie cu întreruperea firelor cu fîşii de piele. Cînd i-am spus lui Miss Whitcomb, dînsa a început să fie cu adevărat îngrijorată. Se gîndea că era o legătură între tăiatul firelor şi atacul asupra fermei. Ne-a ordonat la toţi să ne săltăm în şei şi-am luat-o încoace.

Brandon îşi strînse pumnul. Te gîndeai că acuma, cu Sherm Lucas mort şi cu Champ McCoy prizonier, ţineai situaţia în mînă, dar duşmanul ţi-a mai jucat o festă. Brandon deveni furios şi nerăbdător.

— L-am trimis pe Bruce să caute locul şi să facă reparaţiile, continuă Fargo. Dar sînt al naibii de multe mile de fir de verificat, Holt. Ştii ce greu o să fie să găsim unde e întreruperea.

— Ştiu, spuse Brandon, pierdut în gînduri negre. Jake, spune la vreo doi băieţi să-l scoată pe Sherm Lucas din cameră. Apoi vino cu mine.

Ellen o invită pe Gail.

— Nu vrei să intri înăuntru, unde te poţi odihni ?

Gail se uită la fusta ei şi începu s-o scuture de praf. Apoi îşi ridică ochii către Ellen. Prima lor întîlnire, şi fiecare o măsură pe cealaltă, cu francheţe. După cum se priveau, Brandon îşi dădu seama că vor fi prietene. Erau puternice, amîndouă, şi pline de căldură. Amîndouă avuseseră destule de tras în aceste ţinuturi. Crescuseră în medii diferite, şi una era brună şi cealaltă blondă, dar acum erau atrase una de cealaltă, în timp ce Gail urca treptele, Brandon o atinse, coborînd. După această scurtă clipă de atingere, se îndreptă, pe lîngă verandă, către grajduri.

În curtea fermei îl întîlni pe Domingo. Domingo îi zîmbi larg cu toţi dinţii. Brandon îşi aminti noaptea cînd îl întrebase pe Domingo cum să-şi plătească datoria faţă de el. Avea acum răspunsul chiar în zîmbetul lui Domingo.
Brandon îl întrebă :
— I-ai legat pe ăia patru, căpitane ? Domingo dădu din cap şi Brandon continuă : Scoate-l afară pe McCoy.
Domingo se îndreptă către Gail. Jake Fargo traversă curtea alergînd. Brandon îi strigă.
— Găseşte-mi o funie groasă.
Jake Fargo se întoarse la muncitorii din curte şi reveni cu un lassou. Jake îl întrebă :
— N-ar trebui să ne întoarcem în tabără acuma ?
— Mai avem ceva de făcut, mai întîi, spuse Brandon şi cîntări funia în mînă.
Domingo ieşi din grajd, împingîndu-l pe McCoy în faţa lui. McCoy avea mîinile legate la spate. Se împletici, o matahală clătinîndu-se ; nu mai rămăsese nimica din el, decît agresivitatea. Figura lui pătrată se contractă la vederea lui Brandon ; în ochi i se oglindea întreaga ură.
Brandon întrebă :
— Unde-ai tăiat firele, Champ ?
— Despre ce dracu vorbeşti ? spuse McCoy.
Furia puse stăpînire pe Brandon, măturîndu-i cu totul răbdarea. Spuse, crunt :
— Duceţi-l acolo, la poarta tarcului, şi traversă curtea ca să ajungă lîngă stîlpul porţii. McCoy se uită la frînghia pe care-o ducea Brandon şi realiză că i se pregătea ceva ; i se citea în ochi prudenţa. Stătu pe loc cu încăpăţînare, pînă cînd Fargo îl împinse cu putere. Cînd cei trei veniră lîngă el, Brandon ţinea frînghia cu degete nerăbdătoare ; falca îl durea de atîta încleştare.

Brandon privi fața tumefiată a lui McCoy.
— Te-ai tot lăudat cu cît de bine mă cunoști, Champ. Ai ghicit bine că atunci cînd Domingo o să vină la mine pe șantier după ajutor, o să vin numai eu cu el, lăsîndu-i pe oameni la muncă. Probabil că ți-a trecut însă prin minte că s-ar putea să telegrafiez la Salish să le spun despre atac. Fiecare fermier din zonă ar fi fost încîntat să participe la prinderea lui Lucas. Așa c-ai avut grijă de asta. Desfăcu frînghia și o aruncă peste stîlpul porții de la țarc. Capătul frînghiei căzu pe umărul lui McCoy, lovindu-l. Brandon o ridică, petrecînd lațul în jurul gîtului lui McCoy. Cine ghicește corect de data asta, Champ ?
McCoy începu să înjure.
— Avem nevoie de linie, și repede. O să ne spui unde-ai tăiat-o.
Trase de funie pîn-o întinse. Apoi se lăsă pe spate, trăgînd cu toată greutatea de funie, pînă cînd îl ridicase pe McCoy pe vîrfuri.
Fargo exclamă.
— Dumnezeule, Holt ! Nu tu ești legea !
Brandon spuse furios :
— Chemi șeriful cînd întîlnești un șarpe cu clopoței în prerie ? Ia zi, Jake ? Pentru el, nu mai conta nimic altceva pe lume decît să zdrobească îndărătnicia lui McCoy. Dădu drumul puțin la funie și picioarele lui McCoy se lăsară pe pămînt.
— Vorbește, Champ, spuse Brandon.
McCoy se sufocă și tuși pînă-și recăpătă vocea. Ochii îi erau însă plini de șmecherie.
— Cum am fi putut ști că negroteiul ăla mare n-o să fie în fermă, ca să poată merge pînă la linia de telegraf ?
— N-ai știut, Champ. Pur și simplu ți-ai luat măsuri să nu se întîmple așa ceva.

— Prostu' naibii ! mugi McCoy. Negrul poate să-ţi spună că eram aici în zori. Cum naiba am fi putut să tăiem firele dimineaţa ?
Brandon se gîndi.
— Deci ştii să au fost tăiate dimineaţa ! Eu nu ţi-am spus cînd, Champ. Dar îmi dau seama cum ai lucrat. N-ai tăiat firele noaptea trecută, cînd ai venit încoace. S-ar fi putut să descoperim prea repede unde e întreruperea şi s-o reparăm. Aşa c-ai aranjat cu cinevo s-o taie de dimineaţă. Nu unul din ceata lui Lucas ; toţi ăştia sînt aici. Şi nici unul din stîlpii ăia de cîrciumă, pe care i-ai putea angaja pentru zece dolari ; în ăştia nu poţi avea încredere. Cine-a făcut-o, Champ ? Şi unde ?
— Să te ia naiba ! spuse McCoy, dar insolenţa nu-i mai rămăsese decît în voce. Era un om încolţit, şi ochii-i vădeau frica.
Brandon apucă funia cu amîndouă mîinile şi trase din nou.
— Halliday ! urlă McCoy.
— Da, spuse Brandon şi, într-un fel, nu era prea surprins. Probabil că şi-a pus tot sufletul într-aşa o treabă. Unde, Champ ?
— Cam la cincisprezece mile de Salish linia trece printr-un pîlc mai mare de copaci. Poţi să lucrezi acolo şi ziua-n amiaza mare fără să te vadă cineva. Şi n-ai fi găsit în vecii vecilor întreruperea.
— Pentru că l-ai pus pe Halliday să facă şmecheria cu fîşia de piele, spuse Brandon.
Lăsă frînghia să cadă.
— Leagă-l la loc, căpitane.
Faţa lui McCoy se strînse de furie, şi începu să înjure. Cînd termină, spuse.
— O să-ţi vin de hac, Brandon, şi-o să-i vin de hac şi lui Sam Whitcomb. Jur. Pe Whitcomb o să-l aranjez pentru Consolidated, dar pe tine o să te

aranjez pentru propria mea plăcere. Nimeni nu-mi pune mie o frînghie de gît. Într-o noapte întunecoasă, o să-ţi vin de hac !
Brandon spuse, obosit :
— De data asta n-o să mai poţi jura că ai fost în Est, la sediul lui Consolidated, cînd se petreceau toate astea aici. Mă bucur că n-o să te mai văd, Champ.
Jake Fargo răsuflase din greu ; arăta de parc-ar fi fost gata să vomeze.
— A fost oare o cacialma ? întrebă Brandon.
Se întoarse şi plecă. Dădu colţul la verandă, urcă treptele şi intră prin uşa deschisă în casă. Văzu imediat că trupul lui Sherm Lucas fusese scos de-acolo ; o pată neagră se mai zărea pe covor. Gail stătea singură în cameră, cu mîinile moi în poală. Se uită spre el, fără să vorbească. El se gîndi la ceea ce tocmai aflase şi-şi reaminti că nu cu mult timp în urmă Gail vroise să se mărite cu Halliday. În curînd va trebui ca ea să ştie tot adevărul, şi-i părea rău de asta, dar pentru moment putea s-o cruţe. Aşa că tot ce spuse fu :
— Unde-i Ellen ?
Gail făcut semn cu capul înspre dormitorul lui Templeton.
Brandon intră acolo. Colonelul fusese dezbrăcat de aproape toate hainele şi era acum lungit sub pături ; faţa-i era mai albă decît perna, dar îşi ţinea ochii deschişi. Era un războinic doborît în luptă.
Ellen stătea lîngă pat. Pe ea o întrebă Brandon :
— Cum îi e ?
— Se odihneşte, spuse ea. Nu pare să-l doară foarte tare, dar mi-aş fi dorit ca Jonathan să fie aici.
— Am aflat unde-a fost întreruptă linia, spuse Brandon. Am intrat doar ca să-ţi spun că plec

acum ca s-o reparăm. După ce îi vom transmite un mesaj lui King.
Își dădea seama cît de mult o sleise ziua de astăzi ; arăta atît de fragilă, de parcă s-ar fi sfărîmat, dac-ar fi fost atinsă, îi zîmbi :
— Nu-ți fă griji, îi spuse.
Se întoarse către ușă, dar Templeton îl chemă, cu glasul stins :
— Un minut, domnule.
— Da ? spuse Brandon.
— Se pare că vă datorez scuze, domnule, dar trebuie să vă rog să mă păsuiți pînă voi fi mai în putere, își trecu degetele subțiri peste față — văd acuma că nu vreți să ne faceți rău. Din contră, ați fost aliatul nostru. Fiica mea îmi spune că oamenii dumitale sînt în curte, veniți să ne ajute să izgonim pe acești guerrillași. N-am fost niciodată de acord cu acest gen de război, indiferent de steagul pe care l-ar arbora ; n-am făcut nici un bine cauzei noastre, nici în Missouri, nici în Kansas. Mi se spune de asemenea că linia dumitale de telegraf îmi va sluji, chemîndu-l pe doctorul King. Sînt convins că dumneata, domnule, nu ești un dușman al Confederației. O să-i transmit Căpitanului Domingo că vei beneficia de întreaga noastră cooperare.
— Vă mulțumesc, spuse Brandon, și-l izbi faptul că nu mai are de ce să-i fie milă de Templeton.
Ciudat cum te agăți de ideea că de un astfel de om trebuie să-ți fie milă. Acum îl vedea pe Alan Templeton într-o lumină nouă ; era un om care trăia mereu în trecut, trecutul nemaifiind astfel ceva terminat, la care nu se mai poate ajunge. Pentru un astfel de om nu era un Appomattox, nici o pace amară, nici o întoarcere dureroasă acasă, nimic din toaate acestea. Pentru el steagul flutura în

continuare și cauza nu era pierdută. Încrederea în victorie continua să fie puternică. Mulți oameni aveau mai puțin decît atîta. Înțelegînd toate acestea, Brandon spuse :
— Trebuie să plec acuma.
Se îndreptă și-și ridică mîna într-un salut militar, și nu era nimic deplasat în acest gest.
— Călărește cu bine, spuse Templeton și-și ridică mîna, după care o lăsă să cadă.
Brandon se întoarse în cameră și aproape că trecu pe lîngă Gail, dar se opri. Ea venise aici pentru că fusese îngrijorată, și îngrijorarea ei îl cuprindea și pe el ; înțelesese asta din ceea ce-i spusese Jake Fargo. Vroia să-i spună că-i e recunoscător, dar ceva îl împiedica, ceva ce avea legătură cu ceea ce aflase acum despre Halliday. Dar acesta era și singurul dar pe care i-l putea face. Spuse :
— O să mă duc pînă la Salish. Ți-aș fi recunoscător dacă ai sta în tabără pînă atunci. O să mă-ntorc cel mai tîrziu mîine.
Chipul ei se însufleți atît de brusc, încît se întrebă dacă bănuiește ceva.
— Holt, întrebă ea, spune-mi ce-mi ascunzi ?
Nu găsi nimic să-i răspundă, așa că ieși din cameră și din casă. Oamenii îl așteptau în curte, lîngă cai. Luă dîrlogii bălțatei și, pentru că vechile obiceiuri erau greu de uitat, spuse :
— Incercați să mai ridicați cîțiva stîlpi pînă diseară.
Ocoli oamenii și-și îndreptă calul spre pantă. Știa, după discuția pe care o avusese cu Templeton, că viața acestuia nu era în pericol, ca să se grăbească să-l cheme pe King. Altceva îl făcea să se îndrepte spre sud ; și-o făcea fără nici o tragere de inimă, împotrivindu-se unei datorii clare. Era gata să se urce în șa, cînd se auzi strigat pe nume ;

Ellen venea alergînd după el. Scena se asemăna atît de mult cu cea de data trecută, cînd fusese la fermă, încît tresări, şi, pentru un moment, avu senzaţia că timpul se întoarce înapoi.

Ajunse pînă la el, se opri lîngă scară şi se uită în sus spre el.

— Pur şi simplu trebuia să-ţi mulţumesc !

— Eu trebuie s-o fac, spuse el, amintindu-şi tunetul armei reverberîndu-se între pereţii camerei. A fost pe muchie de cuţit. Ea-şi clătină capul.

— E vorba de mai mult decît ce s-a-ntîmplat cînd ne-a prins Sherm aici. Ţi-am urmărit figura cînd ai vorbit cu tata acum. Te-am văzut cum l-ai salutat. N-a fost doar ca să-i faci plăcere unui nebun.

Brandon îi răspunse :

— Da. Nu-i nevoie să ne fie milă de el.

Figura lui Ellen se înmuie.

— Înţeleg. Cînd Sherm ne-a atacat în dimineaţa asta, am avut o speranţă prostească : speram că şocul unei astfel de lupte ar putea să-l scoată pe tata din şocul de atunci. Jonathan se tot întreba dacă aşa ceva nu l-ar putea vindeca. Acum ştiu c-o să fie întotdeauna aşa. Am trăit cu boala asta a lui multă vreme. Acum o să-mi fie mai uşor să trăiesc cu gîndul acesta. Îţi mulţumesc.

Şi concluzia îl reduse la o tăcere jenantă. În cele din urmă întrebă :

— Şi muncitorii voştri ? Au plecat deja din ţinut ?

— Erau prin Salish, ultima dată cînd am auzit de ei.

— Găseşte-i şi adu-i înapoi, spuse el. S-a terminat cu toate necazurile. Şi încă ceva. Dacă vrei să

duci înapoi cutia aia de fier la banca din Salish, pot s-o iau eu cu mine.

— Cutia nu conţine decît acţiuni confederate, spuse ea. Hîrtii lipsite de valoare.

Acţiuni confederate ! Simţea nevoia să rîdă şi nu se putu abţine. Ea privi în jos.

— Aş fi putut să-i spun asta lui Sherm de mult, dar poate că atunci n-ar fi venit sus pe platou. Tot speram că, la un moment dat, va veni aici şi pentru altceva, nu numai pentru cutie. În dimineaţa asta era prea tîrziu să-i mai spună adevărul. Îşi ridică privirea către el. Acum mă urăşti ?

Se uită la ea ; văzu tremurul buzelor şi suferinţa din ochi, cît de neliniştită îi aştepta răspunsul. O putea distruge, acum, cu un cuvînt în plus sau cu unul nespus. Îşi atinse, cu degetul un nasture de la cămaşă şi-i spuse :

— Uite încă unul care are un sistem de valori deformat. Toţi facem cîteodată afaceri cu acţiuni confederate. Zîmbi. Trebuie să plec, acum.

Ea era gata să plîngă.

— Ai grijă de tine, Holt.

El înţelese acum ce dorise ea de la el — ceva ce va dori întotdeauna şi el, la fel de mult, din partea ei : o înţelegere solidă între ei, un respect fără pată. Se aplecă în şa, o luă în braţe, o trase mai aproape şi o sărută. Nu se gîndea deloc la echipa Mountain, care stătea în curte privindu-i. Buzele ei se lipiră puternic de ale sale, în acest scurt moment ; acesta era pactul lor, înţelegerea lor. Era ceva cîştigat şi ceva pierdut în asta.

Îi dădu drumul şi-şi descîlci frîiele. Îndreptă bălţata către pantă şi începu să urce şi, cînd ajunse pe platou, o luă spre Sud, îndemnîndu-şi iapa la galop.

17.

CÎNTEC DE ARME LA SALISH

Ploaia începu să cadă, în timp ce călărea pe întinsul văii. O ploaie blîndă şi piezişă care făcea să coboare pacea pe pămînt. Brandon mersese deja jumătate din distanţa pînă la tabără. În curînd, ploaia deveni atît de puternică încît trebui să scoată pătura de la spatele şeii. Toate vîrfurile îndepărtate erau pierdute într-o ceaţă lînoasă iar el călărea într-un univers închis. Se cocîrjă sub pătură şi-şi trase în jos borul de la sombrero, lăsînd-o pe bălţata să-şi aleagă singură drumul. Călări astfel ultimele mile şi, deodată, văzu corturile ieşind la iveală în lumina cenuşie. Mişcări neclare ale celor care fuseseră lăsaţi în tabără. Unul dintre aceştia îl somă pe Brandon ; Jake Fargo se gîndise să lase o santinelă. Brandon spuse cine e, intră în tabără şi se duse la bucătar.

Descălecînd, Brandon anunţă :

— Aş cam mînca ceva. Trebuie să mă duc pînă-n oraş.

Bucătarul arătă cu braţul înspre Nord şi întrebă :

— Ce s-a întîmplat acolo ? Avea o voce dezgustată. Toată viaţa am fost legat de tingiri şi de crătiţi, ori de cîte ori se petrecea un lucru mai aţîţător.

Brandon îi spuse pe scurt ce s-a întîmplat, în timp ce bucătarul îi pregătea ceva de înghiţit ; n-avea nici un chef să vorbească despre ce se întîmplase de dimineaţă. După ce mîncă şi fumă o ţigară, se duse în cortul lui şi încercă să prindă Salish-ul la telegraf. Puteau avea şansa ca depanatorul să fi găsit întreruperea şi s-o fi reparat ; linia era însă

moartă. Brandon ieşi din cort. Se gîndi să-şi ia un cal odihnit dar se răzgîndi. Oamenii luaseră cei mai buni cai ; bălţata arăta destul de vioaie şi, în plus era obişnuit cu ea. Îşi dădea seama că pierde timp cu toate aceste lucruri şi decizii mărunte, realizînd că încă ezita. Dădu din umeri, supărat. Apoi se urcă în şa şi plecă prin ploaie. Ploaia nu mai era atît de puternică, înspre Sud. După primele mile, aproape că nu mai avea nevoie de pătură ; şi cînd ieşi din Valea Celor Trei Surori, ploaia se rărise, destul ca să vadă o bună bucată de drum. În curînd, zări un călăreţ în faţa lui, mergînd încet de-a lungul liniei. Apropiindu-se, Brandon recunoscu pe unul din muncitorii săi. Ăsta era tipul pe care Fargo îl trimisese să caute întreruperea de pe linie ; era unul din cei care fuseseră răniţi, în noaptea cînd McCoy şi Lucas atacaseră tabăra. Doctorul King îl luase la Salish, apoi revenise în tabără. Brandon, ajungînd lîngă el, îi, spuse :

— Ar trebui să fii peşte, într-o zi, ca ăsta, Bruce.

Bruce clătină din cap.

— Mai curînd un vultur, ca să poţi să zbori de-a lungul liniei. Era obsit şi fără chef din cauza ploii şi a lipsei de sens a mîniei.

— Jake s-a gîndit că s-ar putea să fie o treabă de-aia cu cine ştie ce motivare. M-am urcat pe 20 de stîlpi pînă acum, gîndindu-mă că tăietura ar fi putut fi făcută de pe unul din ei.

Brandon spuse :

— Ai fi putut să te caţeri pînă te-ai fi încurcat în proprii tăi favoriţi. Tăietura a fost făcută între stîlpi ; s-a urcat într-un copac ca să ajungă la sîrmă. Champ McCoy mi-a spus unde e. Hai cu mine să-ţi arăt.

Bruce deveni brusc interesat :

— Deci a fost şi McCoy la fermă. L-ai dat gata ?

— Am terminat-o cu el, spuse Brandon.
Călăriră împreună şi, tîrziu, după-amiază, Brandon se gîndi că trebuie să fie aproape de locul de care îi spusese McCoy. Amintindu-şi că, în această căutare, se baza pe ceva atît de nesigur cum e cuvîntul lui McCoy, se întrebă dacă asta n-ar fi putut fi ultima şmecherie a lui McCoy. Apoi îi reveniră clar în minte ochii plini de frică ai individului şi cum îi simţise greutatea cînd îl ridicase cu funia. Şi avu din nou un sentiment de siguranţă. Uitîndu-se prin ploaie, văzu un pîlc de plopi şi frasini de munte prin care trecea linia, un pîlc atît de mare încît nu-l mai ocoliseră cînd s-a stabilit traseul. Călăriră pînă acolo şi apoi descălecară.
Bruce avea cu el ce trebuia ca să se cţţere pe stîlpi, precum şi un aparat telegrafic portabil şi o roată de sîrmă izolată. Sculele de căţărat arătau destul de vechi ca să fi fost chiar cele originale pe care acel obscur geniu Smith le inventase în anii '40. Folosindu-le, Bruce se căţără pe un copac ; tot mişcîndu-se, acolo sus, îl făcu fleaşcă pe Brandon care stătea jos aşeptîndu-l. La un moment dat, Bruce îi strigă :
— Cred că pot, de aici, să văd întreruperea. Coborî şi se căţără în alt copac. Devenise dintr-o dată mai vesel. Îşi legă sîrma izolată de el şi o lăsă să atîrne în timp ce se căţăra. Curînd, strigă :
— Am ajuns la ea !
Brandon îi dădu de lucru :
— Cînd termini reparaţia, spune-le celor de la birouri să-l caute pe doctorul King şi să-l trimită la fermă. Colonelul Templeton are nevoie de el. Ai înţeles ?
— Desigur, spuse Bruce.
Brandon încălecă şi, ieşind dintre copaci, îşi continuă drumul spre Sud. Călărea cu un pas egal,

fără să forţeze bălţata ; călărea cu mintea goală. Simţise nevoia să găsească întreruperea şi s-o repare şi asta-i dăduse o preocupare. Acum, nu mai avea decît cealaltă sarcină neplăcută şi încurcată, atît cît să nu se mai gîndească la asta.

Nu putea să vadă cît e ceasul, cu soarele ascuns în nori. Măsura timpul numai prin milele pe care le făcea. Din cînd în cînd mai vedea peisaje cunoscute din zilele în care construise linia înspre nord. Dădu peste drumul de căruţe şi-l urmă. Acesta-l aduse din nou aproape de stîncăria în care fusese asediat de Sherm Lucas şi de oamenii lui. Trecuse aproape o lună de-atunci. Ceaţa învăluia tot ţinutul din care venise, aici munţii nu se mai vedeau. Ploaia schimba, cu totul, o lume care-i fusese familiară ; şi cînd se uită îndărăt, putu vedea că încă mai era deasă deasupra văii. Privi în faţă, gîndindu-se că, în curînd va trebui să vadă oraşul ; tot uitîndu-se zări o căruţă îndreptîndu-se către el. Doctorul King ? Trecuse destul timp ca întreruperea să fie reparată şi King să fi primit mesajul ca să plece. Îşi urmă drumul spre căruţă ; cînd ajunse îndeajuns de aproape, ridică o mînă. Era King, desigur.

— Nu-i nevoie să foloseşti biciul, doctore, spuse Brandon. Colonelul o să reziste pînă ajungi. Îşi îndemnă iapa să meargă pe lîngă căruţă.

Jonathan King oftă uşurat şi se relaxă pe capră.

— Operatorul de zi tocmai ieşea din schimb, cînd a venit mesajul, spuse el. Am plecat de îndată ce mi l-a adus. Ce s-a întîmplat ?

— Lucas a atacat ferma şi Templeton a primit un glonte pe lîngă coaste, spuse Brandon. Văzu privirea îngrijorată a lui King şi adăugă : Ellen e bine.

— O iau într-acolo, spuse King. Dar Brandon nu-şi clinti bălţata. Îl întrebă brusc pe King, reamintindu-şi discuţia pe care o avuseseră odată despre fermă şi nevoile ei :
— I-ai făcut vreodată vreo declaraţie, doctore ?
Tresărirea lui King îi dădu răspunsul lui Brandon. Brandon continuă :
— Amîndoi, acolo, au nevoie de tine. Sherm Lucas a murit astăzi. De la un glonţ tras de ea. Eu aş intra acolo în casă, m-aş duce direct la ea şi-aş lua-o în braţe.
King îl privi mirat, apoi îşi clătină capul. Brandon văzu în el un om care trăise cu nefericirea sa atît de mult încît nu-l părăsea niciodată, nici cînd era vesel, lucru care era vizibil dacă era luat pe nepregătite.
— Mai întîi a fost Lucas, spuse King. Ţi-am povestit cum venea la marginea platoului cu o lanternă. Apoi ai venit tu aici. Ea mi-a vorbit mult despre tine. Mi-am dat seama că, dacă ai fi apărut tu mai întîi, nici nu s-ar fi uitat la Lucas. Înseamnă c-ai putea fi şi tu interesat.
Brandon zîmbi strîmb.
— Poate n-ai aflat, doctore. Ce naiba, sînt un bărbat însurat !
Se depărtă de căruţă şi-şi continuă drumul. Luă cu el imaginea figurii lui King uimită şi perplexă, dar cumva plină de speranţă. Această imagine îi lumina sfîrşitul acestei zile posomorîte, dar din nou era ceva ce cîştigase pe lîngă ceva ce pierduse, îşi reaminti cum îşi dăduse seama de nevoile lui Ellen, atunci cînd plecase de la fermă ; şi se întrebă dacă nu fusese orb la ceva ce King văzuse. Nu-şi dădea seama, iar acum îl trimisese pe King la ea. Se tot gîndi la asta pînă cînd zări luminile din Salish în amurg şi intră în oraş.

Urît mai arăta Salish-ul în ploaie. Un oraş murdar, cenuşiu care părea părăsit, cu noroi peste tot şi verandele din lemn pustii, buştenii şi şindrila făcîndu-l să arate nenorocit, ca la o înmormîntare. Cîţiva cai erau priponiţi ici şi colo, cu cozile atîrnînd şi capetele plecate. Cîţiva călători treceau luptîndu-se cu ploaia. Pe unul dintre cei ce traversa strada, îndepărtîndu-se către un restaurant, Brandon îl recunoscu. Era un salariat de la Mountain Telegraph care fusese postat în holul hotelului, ca să păzească odaia lui Sam Whitcomb. Brandon strigă :

— Sam e bine ?

Omul privi cu atenţie prin ploaie.

— Dormea cînd l-am lăsat.

— E singur ?

— Am ieşit doar ca să mănînc ceva. Mă întorc imediat.

Brandon se îndreptă către birourile lui Mountain. Prin geamuri se vedea lumină iar ploaia curgea în pîrîiaşe de argint de-a lungul lor. Descălecînd, Brandon legă bălţata în faţa clădirii şi intră, împingînd cu umărul uşa. Halliday era singur acolo. Brandon simţi cum i se strînge stomacul în acel moment, o ultimă senzaţie de dezgust. Apoi îşi ridică trupul lui mare din scaunul turnant, aflat în dreptul biroului, şi se îndreptă spre culoar. N-avu nici un zîmbet pentru Brandon. Spuse, agresiv :

— Ce se întîmplă acolo-n vale, omule ? Linia a fost moartă aproape toată ziua. Acum că s-a reparat, singurul mesaj pe care l-am primit e unul încurcat pentru King. Aproape c-am înnebunit, tot aşteptînd.

Brandon vorbi cu un ton hotărît :

— Las-o baltă, Kirk.

Asta-l avertiză pe Halliday, şi impactul avertismentului i se văzu pe figură. O secundă, Halliday privi uimit, dar imediat depăşi surpriza, încercînd precaut să-l citească pe Brandon.
Brandon îl întrebă :
— De cît timp lucrezi pentru Consolidated, Kirk ? toată ziua m-a ros asta. I-ai adus whisky lui Jake Fargo, cînd toată lumea din companie ştie că Jake e un beţivan înveterat. Sigur, erai nou şi s-ar fi putut să nu ştii. Apoi ai fost doar puţintel zdruncinat, nu lovit cu adevărat, în ziua aceea cînd Lucas şi McCoy au luat banii şi pe Gail din trăsurica ta. Ce naiba te aşteptai să cîştigi lucrînd împotriva lui Mountain ?
Îl urmărea pe Halliday de aproape ; se aşteptase ca acesta să se-nfurie sau să încerce să-l păcălească. Dar Halliday dădu doar din umeri.
— Sînt acţionar minoritar la Mountain, spuse Halliday. Acum cîtva timp am avut ocazia să cumpăr un număr considerabil de acţiuni ale lui Consolidated. Valoarea lor a scăzut, pentru că se părea că n-o să fie în stare să ia afacerea din Montana din mîinile lui Whitcomb. Cu preţul ăsta scăzut, am văzut imediat o ocazie. Învingerea lui Mountain de către Consolidated mi-ar fi adus o mică pierdere la acţiunile pe care le am la Mountain, dar nimic nu se putea compara cu ce-aş fi cîştigat cînd valoarea acţiunilor Consolidated ar fi crescut din nou. E doar o afacere, după cum vezi.
— Recunoşti toate astea ? întrebă Brandon şi acum el era cel uimit.
— O confesiune ? Halliday clătină din cap. Mai devreme sau mai tîrziu se va afla să deţin acţiuni Consolidated. Nici o lege nu mă împiedică să le cumpăr. Sau să fac cunoştinţă cu McCoy, care a

fost în același oraș cu mine aproape o lună. Ce dovadă ai că am făcut vreodată ceva ce mi-ar fi ordonat el ?

Lui Brandon i se făcu greață.

— Și cu toate astea te-ai fi căsătorit cu Gail dacă nu te-aș fi oprit.

Din nou Halliday ridică din umeri.

— Un bărbat trebuie să se gîndească la viitorul său. Sam Whitcomb a mai fost încolțit și altă dată și-a reușit să se descurce. Dar cu acțiunile mele de la Consolidated și cu o soție care cîndva o să moștenească cea mai mare parte din Mountain aș fi fost bine aranjat, indiferent cum ar fi evoluat lucrurile.

Iată, din nou, gîndi Brandon, diferența dintre el și acest om pentru care construirea telegrafului însemna doar o speranță de profit. Brandon simți cum furia-l copleșise. Rosti apăsat :

— Aveai o armă aici, ultima dată. Mă gîndeam să te oblig s-o folosești. În loc de asta, îți spun să-ți faci bagajele și să dispari din Salish. Îți dau fix o oră ca să te cari.

Se întoarse. Era cu mîna pe ușă cînd telegraful începu să țăcăne un mesaj : SALISH, DE CE NU RĂSPUNZI ? întrebarea aceasta insistentă îl făcu să se întoarcă ; văzu panică pe chipul lui Halliday și știu că acesta era un mesaj care fusese transmis de nenumărate ori, un mesaj de care Halliday nu voise ca el să afle. BRANDON A AJUNS. SPUNE-I CĂ MCCOY A SCĂPAT DE LA FERMA TEMPLETON. A FURAT UN CAL ȘI S-A ÎNDREPTAT SPRE SUD. CONFIRMĂ.

Era Jake Fargo la aparat, lansînd disperat fulgerul cel lung peste milele care-i despărțeau. Auzind mesajul, gîndul lui Brandon fugi la timpul pe care-l

petrecuse în tabără, apoi în pîlcul acela de copaci și pe drum, stînd de vorbă cu King. Destul timp pentru ca altcineva să fi ajuns deja la Salish și să-și fi făcut rost și de o armă. Se aruncă instinctiv jos, în spatele contoarului. Auzi vocea lui Halliday urlînd sălbatec : McCoy.

Auzi ușa din spate deschizîndu-se și o armă descărcîndu-se, și știu acuma de ce Halliday vorbise așa de degajat și unde se adăpostise McCoy așteptînd ca el, Brandon să vină.

Se ridică în patru labe și-și scoase pistolul din teacă. Țîșni ca împins de un arc trăgînd foc după foc.

Indiferent unde și-ar fi ținut Halliday pistolul, acuma îl avea în mînă. Halliday se dădu înapoi cîțiva pași, pînă se sprijini de birou. Chiar în ușă era McCoy, zîmbind. Halliday, ridicîndu-și arma aduse țeava în dreptul ochilor ; iată pe cineva antrenat să tragă la țintă, și deci foarte grijuliu cînd e să tragă. Brandon văzu în Halliday o amenințare imediată și de aceea trase în el. Halliday fu izbit în plin. Pe chip i se citea o surpriză imensă după care picioarele îl lăsară. Căzu pe jos cu gura căscată și ochii lipsiți de viață, apoi se sfîrși.

McCoy trase. Brandon simți cum glontele îi pătrunde prin mînecă. Trase și el în McCoy, grăbindu-se ; prea multă grabă. Văzu cum sar țăndări din cadrul ușii, în spatele lui McCoy. Brandon puse patul pistolului pe contoar și sări peste el. Se aruncă asupra lui McCoy, amintindu-și instinctiv cum se muiase McCoy din cauza tensiunii, în noaptea aceea, în vagonul particular al lui Sam Whitcomb. Conta pe sîmburele de lașitate din McCoy și văzu acum, din nou, teama pe figura acestuia. McCoy se

întoarse şi se repezi pe uşă afară. Brandon alergă după el în curtea întunecată, plină de stive de materiale. Nici urmă de McCoy.

Brandon se opri în ploaia şuierătoare, fiindu-i teamă de-o capcană. Stătea cu arma pregătită, încercînd din răsputeri să audă vreun zgomot făcut de McCoy. Stătu aşa un minut, întreg, apoi încă unul. Se întrebă dacă McCoy fugise din curte speriat şi încerca acum să-şi piardă urma prin oraş ; şi dintr-o dată îşi dădu seama.

Whitcomb — Sam singur, Sam, pe care chiar în dimineaţa asta McCoy îl trecuse al doilea pe listă, pentru cînd o să aibă ocazia !

Repezindu-se înapoi în birou, Brandon sări din nou peste contoar. Zbură prin uşa din faţă, lăsînd-o deschisă. Erau puţini oameni pe-afară într-o noapte ploioasă ca asta ; împuşcăturile nu alertaseră pe nimeni. Brandon alergă pe stradă înspre hotelul Balard House şi se repezi în hol. Urcă scările două cîte două, îşi prinse vîrful cizmei într-un colţ al covorului şi se prăvăli pe jos. Se ridică, ajunse pe palier şi văzu o siluetă înclinată în faţa lui. Silueta coti înspre uşa lui Whitcomb şi intră în cameră. Brandon auzi un foc de armă.

Intră în cameră imediat după McCoy. Întuneric, şi forma albă a unui pat şi mirosul greoi de praf de puşcă. Un foc de armă lumină dintr-o dată întunericul. Aproape, de data asta ! Brandon zări silueta solidă a lui McCoy în strălucirea armei şi trase ; văzu matahala prăbuşindu-se în faţa sa, McCoy căzu greoi. Brandon, simţind încă gustul fricii, strigă înnebunit.

— Sam !

Whitcomb îi răspunse :

— Aici.

Brandon ocoli patul, călcînd peste McCoy şi-l văzu pe Whitcomb lungit pe podea, în cămaşă de noapte.

— M-am rostogolit din pat cînd a lovit în uşă, îi spuse Whitcomb. De-aia nu m-a nimerit. Era aşa de aţiţat că a tras în pernă. Cred că umărul ăsta afurisit mi s-a deschis din nou.

— Lasă-mă să te-ajut, spuse Brandon. Îşi puse la loc pistolul, îl luă pe Whitcomb în braţe şi-l urcă din nou în pat. Nu era mai greu decît un sac de fulgi. Doctorul King s-a dus în Valea Celor Trei Surori, Sam. Hai să ne-aruncăm o privire. Dezveli bandajul. Era pătat de sînge proaspăt, îl puse cu grijă la loc. Să sperăm c-o să ţină pînă se-ntoarce King. O să-i trimit vorbă. Se uită la trupul lui McCoy şi-i veni să verse. Fuseseră prea mulţi morţi pe ziua de azi.

— Paza ta trebuie să se întoarcă în curînd de la masă. O să-l scoată pe McCoy de aici. Mai e un mort, la biroul companiei : Halliday.

Figura lui Whitcomb se ascuţi, plină de interes :

— Era în combinaţie cu cei de la Consolidated ?

— Le făcea unele din treburi. De fapt lucra numai pentru el, dar lăsa zarurile aşa cum căzuseră. În seara asta l-a ajutat pe McCoy să mă atace. Halliday ar fi putut scăpa, dar a făcut greşeala că a tras şi el, alături de McCoy.

Whitcomb îşi clătină capul.

— Acuma ştiu de ce nu mi-a plăcut niciodată individul Holt. Era ceva putred în el. Mai devreme sau mai tîrziu s-ar fi văzut. Reflectă un moment : sărmana Gail.

— Trebuie să trimit vorbă în tabără, spuse Brandon. Te simţi bine, Sam ?

— Da, răspunse Whitcomb. Figura i se îndulci. Gail mai e acolo ?

— Da, Sam.

— Aş vrea să vină aici, Holt, spuse Whitcomb. Mai ales dacă trebuie să aştept să se vindece din nou rana asta. O s-o chemi, cînd trimiţi mesajul, Holt ?

— Desigur, răspunse Brandon. Se uită la Whitcomb şi zîmbi. Se întrebase uneori ce sentimente are pentru acest om, neştiind cu siguranţă cîte dintre ele erau rezultatul unei îndelungate obligaţii. Aflase cît de adîncă-i este afecţiunea, cînd alergase prin hol şi pe scări pînă în camera asta, cu McCoy chiar în faţa lui. Spuse acum :

— O să am grijă de toate, Sam.

Ieşi pe hol şi coborî scările. Văzu recepţionerul uimit din hol. Îi spuse :

— Au fost nişte probleme sus. Ai auzit împuşcăturile... Acum s-a terminat.

Cînd ieşi afară din hotel, continua să plouă. Ploaia îi făcea bine, aşa că se opri un moment, ridicîndu-şi faţa. Oboseala îi pătrunsese în toţi muşchii, acumulată în atîtea mile şi atîtea ore. Dar mai erau lucruri de făcut — să-i liniştească pe cei din tabără, să cheme doctorul, să aducă o fiică la căpătîiul tatălui. Şi va trebui să aibă loc şi o anchetă. Va cere şerifului să facă ancheta în noaptea asta, ca să se poată întoarce în tabără.

Mergea încet, şi se gîndi că Mountain Telegraph făcuse curăţenie astăzi, îndepărtînd toate obstacolele în afară de unul. Mai erau multe mile de acoperit şi timpul de învins ; ultima parte a competiţiei.

18.

CAPĂT DE LINIE

Tot întinzi firele, şi-n fiecare noapte îţi faci culcuşul în altă parte, şi distanţa faţă de ultima tabără marchează milele făcute în acea zi. Nu era suficient. Niciodată nu era suficient. Te adînceşti în vale, şi într-o seară vezi luminile de la ferma cu T-ul încercuit, şi în noaptea următoare vitele de la fermă pasc în jurul focului tău de tabără.

În curînd, terenul începe să urce ; muncitorii lucrează pe o pantă fără sfîrşit şi te-apucă nebunia pentru că în această zonă nu se poate înainta repede, iar termenul îl calculezi deja în ore, nu în zile. Nu mai e nevoie de santinele, pentru că Sherm Lucas şi Champ McCoy nu te mai atacă noaptea şi nu mai eşti ameninţat nici de către ultimul Confederat. Numai muntele te ameninţă. Stîlpii sînt uşor de găsit, pentru că sînt copaci de jur împrejur, dar restul aprovizionării trebuie să vină tocmai de la Salish. Focul arde şi lucrezi împreună cu oamenii, la lumina lui, uitînd ce-nseamnă somnul, fără să te mai gîndeşti la altceva decît la nevoia de a ajunge la Warlock îţi dai seama că te apropii de acest orăşel pentru că întîlneşti oameni pe potecile de munte, oameni bărboşi, cu bagajele în spinare, care se grăbesc cu speranţa eternă a căutătorilor.

„O să bem ceva împreună, mîine“ îţi strigă ei, cînd află încotro te îndrepţi ; dar bagajele tale sînt mult mai grele şi Warlock este la distanţă de multe zile de ziua de mîine. Timpul este ceva nepreţuit, ceva de care te agăţi şi pe care-l doreşti cu ardoare. Nu-i suficient. Nu-i deloc suficient.

În felul acesta, Brandon se lupta cu ultimele mile. Se scursese o săptămînă de cînd fusese în Salish ; o altă săptămînă trecu precum fulgerul. Telegraful funcţiona între tabără şi oraş, aşa că ştia că Sam Whitcomb stă în pat, ascultînd ordinele doctorului King. Sam o păţise rău, cu acel efort nebunesc de a scăpa de glonţul lui McCoy. Gail era cu taicăsău. Primise mesajul lui Brandon în tabără şi se întorsese chiar în acea noapte la Salish cu una din căruţele care-i aproviziona. Undeva în întunericul nopţii, ea şi Brandon se intersectaseră ; el plecase tîrziu spre tabără, după ce se terminase ancheta, aşa că n-o mai văzuse pe Gail din ziua în care o lăsase la fermă. Amintindu-şi de moartea lui Kirk Halliday, lîngă biroul de la sediul companiei, îşi dădea seama ce simţea Gail în aceste zile şi-i era groază de momentul cînd va trebui s-o vadă din nou. Nici pe Ellen n-o mai văzuse. Probabil că şi ea stătea la căpătîiul unui bolnav ; iar acum şantierul lăsase ferma departe, în urmă.

Iulie dogorea pe pantele muntelui, iar muncitorii se luptau şi cu căldura, nu numai cu terenul. Ploi întîrziate biciuiau tabăra. Cerul tuna şi fulgerele se-ncrucişau, dar, între furtuni, soarele arzător usca pădurile. Cînd începu din nou să fulgere, lui Brandon îi fu frică de un incendiu în pădure. Dar timpul era adevăratul motiv de îngrijorare ; timpul era neobosit, întotdeauna acolo şi întotdeauna zburînd. Îşi mîna oamenii, dar acum nu mai era izolat de ei ; îşi dăduse seama cît greşise în ziua aceea la fermă şi de atunci îşi schimbase atitudinea. Şi oamenii aceştia aveau o miză în competiţie, dacă-ţi împărţeai dorinţele cu ei, făcîndu-i să ţi le împărtăşească. Cîţiva, mai fără stare, se furişară în Warlock, ştiind că e aproape, ca să guste din plăcerile unui oraş în plin avînt ; dar majoritatea ră-

maseră în tabără, amînîndu-şi setea pînă la termenul fixat.
Zilele se scurseră, pînă nu mai rămaseră decît cîteva. Nu mai era nici un McCoy acuma, dar umbra lui Consolidated plana încă ameninţătoare. Dacă pierdeau acest contract pentru Warlock, Consolidated va trimite un alt şef de şantier la faţa locului. Gîndul acesta nu-i dădea pace lui Brandon, făcîndu-l să dispere. Cu mai puţin de patruzeci şi opt de ore înainte de termen, îl chemă pe Jake Fargo la el în cort, după cină.
Fargo era nervos ca un urs primăvara. Rezistase la cîrciumile din Warlock, atît de aproape, şi efortul acesta se vedea pe el. Se aşeză, îi aruncă lui Brandon o privire mohorîtă şi spuse :
— Sîntem învinşi, nu-i aşa, Holt ?
Brandon nu se mai bărbierise de cinci zile. Se gîndi că arăta la fel de păros ca Jake. Rămase tăcut un moment, amintindu-şi de orele pierdute cînd toată echipa călărise printre dealuri după Gail, şi la orele, din altă zi, cînd zăboviseră la fermă, adunînd toate întîrzierile, mari şi mici şi dorindu-şi să mai aibă la dispoziţie toate aceste ceasuri. Acum, o zi ar fi însemnat totul.
— Am spus că sîntem învinşi, Holt, repetă Jake tăios.
— Poate că nu, se încăpăţînă să-i ţină piept Brandon. Ca să îndeplinim condiţiile din contract, trebuie să tragem firele pînă la Warlock, ca să putem transmite un mesaj. Asta-i tot. De-acum încolo, o să ne folosim de toţi copacii din cale şi-o să utilizăm stîlpi numai cînd nu se poate altfel. Chiar dacă trebuie să atîrn firul de umerii oamenilor, tot o să-l trag pînă în Warlock. După ce trimitem mesajul cerut, putem să ne terminăm munca, aşa cum trebuie.

Fargo îl privi fix. Apoi faţa lui păroasă se lumină, şi spuse :
— O să meargă ! Ai dreptate ! Contractul ne cere doar un fir în stare de funcţionare !
— Spune oamenilor că mai facem un schimb de noapte.
Lucrară toată noaptea aceea şi toată ziua următoare şi noaptea din nou. Firele erau întinse de la o cracă la alta. Izolatorii erau montaţi pe copaci. Brandon muncea înfierbîntat, dorindu-şi ca ideea să-i fi venit cu cîteva zile în urmă, întrebîndu-se de ce nu se gîndise la asta mai devreme. În poieni, puseră stîlpi. În a doua noapte, aproape de Warlock, dădură peste un gard părăginit, care fusese ridicat atunci cînd orăşelul fusese prima dată în plin avînt, cu ani în urmă, întinseră firele pe acest gard şi dimineaţa, devreme, intrară în Warlock — o îngrămădire de corturi şi adăposturi de tot soiul, răspîndite printre vechile clădiri din bîrne, ridicate în urmă cu ani.
Warlock era înghesuit pe un platou în munte. Ei traseră firele de-a lungul străzii întortocheate şi-şi montară echipamentul într-o cabană de bîrne părăsită. Toţi muncitorii se înghesuiră înăuntru. Brandon se uită la oamenii din jurul lui şi-şi lăsă speranţele să înflorească în voie.
— Ar trebui să meargă, spuse el.
Azi era termenul. Iar treaba era aproape făcută. Brandon se moşmondi să deschidă aparatul, avînd o ultimă spaimă că undeva, o creangă se prăbuşise şi că firul căzuse şi se rupsese. Nici unul nu se oprise să mănînce în dimineaţa asta. Se simţea delirînd ; se simţea detaşat de toate astea, şi totuşi teribil de implicat.
Fargo stătea lîngă el. Doar o lună şi o zi trecuse de cînd Jake se întorsese din urmărirea fără rezultat a

lui McCoy și Lucas, în noaptea cînd atacaseră tabăra, se întoarse cu un glonte în umăr. Brandon spuse :
— Trimite tu mesajul, Jake.
— La naiba, țipase Fargo, uimit, da' tu ești șeful de șantier !
— Și tu ești cel care-a lucrat cel mai mult timp pentru Mountain Telegraph. Trimite-l, Jake.
— Să mă ia naiba, Holt, spuse Jake pășind spre aparat, sînt cam ruginit la asta !
— Nu erai așa ruginit în noaptea cînd te-ai îmbătat și ai cerut banii de salarii în numele meu.
— Mă gîndeam că poate mai ești încă supărat pe mine pentru asta, Holt, spuse Fargo, rînjind.
Se aplecă spre aparat. Transmise mesajul. Așteptă confirmarea și o primi. Sam Whitcomb era la capătul celălalt ; Sam se dăduse jos din pat, fără să-l mai asculte pe doctor, pentru acest mesaj care ar fi putut veni. Brandon se uită la oameni. Se așteptase ca să izbucnească în urale, dar n-o făcură. Apoi înțelese de ce, pentru că și el avea un sentiment de adîncă satisfacție că-și terminase treaba — nu era ceva ce se putea exprima cu voce tare. În cele din urmă un om tatonă atmosfera :
— Ei, la naiba, Holt, iată c-am construit o linie de telegraf !
— Am făcut-o, într-adevăr, spuse Brandon, și știu cît era de apropiat de oamenii lui ; acesta era un lucru împărtășit și trainic. Spuse :
— Nu mai e nimic de făcut astăzi, băieți, decît să ne cheltuim banii. Dacă e vreun frizer în oraș, ar fi bine să-l căutați. O se se aleagă cu o afacere *en gros* de pe urma voastră.
Își făcu loc printre ei, ieși din cabană și se opri în soare. În jurul lui, Warlock-ul era plin de oameni. Mineri bocăneau prin acest orășel-fantomă

reînviat. Şi aici erau de găsit lucrătorii profesionişti şi fetele şi toată scursoarea lumii, adusă pe creasta valului acestui nou boom. Merse fără nici o ţintă la-nceput. Amintindu-şi sfatul pe care-l dăduse oamenilor, căută un frizer, se tunse şi se bărbieri şi plăti preţul exorbitant cerut de acesta. Apoi găsi undeva un loc să mănînce, după care se plimbă din nou pe stradă.

Se simţea golit, în această leneveală ; fusese atît de mult timp legat de muncă încît acum se simţea pierdut. Se-ntîmpla adesea aşa, după ce se termina o competiţie, dar nu-şi putea aminti nici una care să fie atît de strînsă. Vroia să facă ceva. E-adevărat, mai erau de pus nişte stîlpi, dar asta se putea face mai tîrziu, fără grabă. Se gîndi la Sam Whitcomb, care nu putuse să fie aici şi era singur, cu bucuria izbînzii, cu puţinii oameni ai lui Mountain Telegraph din Salish. Ştia că Sam aşteaptă să vină şi să-i spună tot ce s-a-ntîmplat. Se gîndi la Gail şi la darul pe care nu putuse să i-l facă şi ştiu că venise vremea să-i vorbească. Îşi găsi bălţata şi se duse după Jake Fargo.

Dădu peste el într-o cîrciumă construită din scînduri şi foi de cort, ridicată atît de în grabă încît lemnul era încă verde şi pînza umedă. Într-o oră, Fargo reuşise să se îmbete cît pentru patru ore. Acesta era un muncitor adevărat : ştia cum s-o ia pe scurtătură. Fargo stătea clătinîndu-se în faţa cîrciumii cu o sticlă în mînă. Brandon observă că era aproape goală.

— Mă duc la Salish, Jake, spuse Brandon. Mîine dimineaţă, să-i pui pe băieţi să se ocupe de stîlpi.

Fargo dădu solemn din cap.

— Te-am căutat, Holt. Am păstrat ce-i pe fundul sticlei pentru tine. Bem împreună ?

— Sigur că da, spuse Brandon întinzînd mîna către sticlă.
— Eu mai întîi, se înfipse Fargo, îs cel mai vechi la Mountain.
Ridică sticla.
— Şi apoi, am de închinat !
Îl privi pe Brandon cu ochi de bufniţă.
— L-am cunoscut pe Creighton. Am lucrat pentru el la Destern Union. Era omul cel mai potrivit pentru treaba asta, Holt. Am mai lucrat pentru altul, în anii patruzeci, cînd încă mai aveam caş la gură. Un irlandez, O'Rielly. Îşi scria numele diferit de toţi ceilalţi O'Rielly. A construit linii de telegraf în sud şi în vestul mijlociu. Asta era în zilele cînd un preot putea să le spună credincioşilor că telegraful fura electricitatea din aer. Pretindea că opreşte ploile şi distruge recoltele. Chiar aşa a fost, Holt. Nu mai ştie nimeni de O'Rielly azi, dar a construit opt mii de mile de linii de telegraf. Folosea şi burlane de sobă, dacă n-avea altceva la îndemînă. Era un tip dat dracului, Holt, să ştii. Soiul ăsta se stinge dar nu de tot. Beau pentru O'Rielly, şi pentru Creighton. Şi beau în sănătatea ta, Holt !
Ridică sticla în lumină, măsurîndu-i conţinutul, şi-şi puse degetul pentru a marca jumătatea. Trase o duşcă, se uită la semn şi-i întinse sticla lui Brandon. Brandon o goli şi o aruncă. Fargo se uită după ea mîhnit, apoi se înseninâ.
— Mai sînt multe acolo de unde-am luat-o. Se uită din nou la Brandon. Te-ai schimbat, Holt. Toţi oamenii au băgat de seamă. Mă gîndesc că mi-am dat seama de schimbare prima dată, atunci cînd am venit cu toţii la ferma aia. Am fost al naibii de speriaţi cînd am constatat că McCoy se elibe-

rase, luase un cal și fugise. Eram speriat pentru tine.
— S-a terminat acum, spuse Brandon. De acum va fi un alt loc și o altă linie.
— Să fiu al naibii dacă nu mai iau o sticlă, să bem pentru asta, se grăbi Fargo.
— Nu astăzi, Jake, spuse Brandon. Trebuie să plec. Se opri la căruța bucătarului, cît să-și ia ceva de mîncare și ieși din Warlock. În noaptea aceea își făcu tabăra la poalele pantei și văzu luminile de la fermă licărind în depărtare. Călări toată ziua, fără să se grăbească, și-n cea de-a doua noapte dormi lîngă stîncăraia unde îl atacase Lucas. Ajunse la Salish a doua zi dimineața și auzi șuierul unei locomotive, cînd intră în oraș. Asta-i miră după care-și dădu seama că timpul scurs le oferise și celor de la calea ferată posibilitatea să avanseze ; oțelul ajunsese în Salish, și trecuse deja de el. Ultimele mile pînă în oraș urmase drumul de căruțe, așa că nu putuse să vadă calea ferată.
La sediu întrebă de Whitcomb și află că acesta se mutase de la hotel, înapoi în vagonul lui particular, care era tras acum pe o linie moartă chiar în Salish. Luă masa și se mai duse odată la frizer. Mergînd de-a lungul străzii, constată că era extrem de liniștită ; gălăgioșii plecaseră, și-și adusese aminte că văzuse în Warlock figuri ce-i păreau cunoscute. Cam așa se-ntîmplă. Indivizii de teapa asta plecau înspre alte locuri, lăsînd în urmă ecoul gălăgiei lor, semne ale trecerii lor pe acolo. Ferestrele de la cîrciuma „La capul de porc" erau acoperite cu scînduri. Probabil că prietenul lui ținea acuma cîrciuma aceea din scînduri și pînză de cort unde se-mbătase Jake Fargo. Salish-ul revenea încet în mintea lui ; odată și odată, gîndi Brandon, orașul se va lăuda cu trecutul său aventuros, așa cum un băr-

bat între două vîrste se laudă cu tinereţea lui morală. Poate că, într-adevăr, va deveni un oraş de care să fii mîndru în viitor.
Reflecţiile acestea îl duseră cu gîndul la Jonathan King, şi se uită după el în timp ce mergea. Îl găsi pe capra unei căruţe, în faţa unui magazin ; Ellen stătea lîngă el. Ea îl văzu prima pe Brandon şi-l strigă. El traversă, îşi scoase pălăria şi nu-şi ascunse bucuria :
— Am terminat linia.
— Da, am auzit, spuse Ellen. Era radioasă ; era cel mai frumos lucru din dimineaţa aceea şi fericirea ei îl făcu să înţeleagă adevărul, înainte ca ea să vorbească din nou ; Jonathan şi cu mine ne-am căsătorit acum o săptămînă. Amîndoi am fi dorit să fii de faţă, dar ştim că lupţi să termini contractul la termen.
— Ţi-am urmat sfatul, Brandon, spuse King.
Bucuria lui nu mai era doar un strat de suprafaţă ; era ceva ce pornea dinlăuntrul lui şi i se vedea pe chip.
— Vă doresc la amîndoi tot binele, spuse Brandon.
Se uită spre o locomotivă care scotea fum negru pe coş.
— Trebuie să plec, acuma.
— Vino la fermă cînd doreşti, Holt. Tata e din nou pe picioare, spuse Ellen.
— Desigur.
Se îndreptă spre noua linie de tren. Era gînditor, încălzit de ceea ce citise pe faţa celor doi. Găsi linia de manevră şi vagonul particular al lui Whitcomb şi bătu cu pumnul. Whitcomb îi deschise, luminîndu-se la faţă de îndată ce-l văzu. Sam arăta mult mai slăbit, doar chipul nu-i mai era îngrijorat. Îl însoţi în tăcere pe Brandon în vagonul ele-

gant, cu pluş roşu şi lumînări de mahon ; şi Whitcomb îi spuse :
— Stai jos, Holt.
Brandon se aşeză. Era mult mai moale decît şaua, fotoliul ăsta.
— Ai făcut din nou o treabă minunată, Holt spuse Whitcomb. Ştii deja ce-nseamnă asta pentru viitorul companiei. Spune-mi tot ce-ţi doreşti. Brandon îşi scutură capul.
— Nu doresc nimic de la tine, Sam, pe care să nu mi-l fi dat deja.
— Da, Gail mi-a povestit, spuse Whicomb gînditor. Întreaga poveste. Inclusiv, cum după căsătorie, i-ai spus despre Texas şi de ce te simţi legat de mine. Nici o prietenie adevărată nu se poate baza pe datoriile unui om faţă de celălalt, Holt. N-ar fi bine pentru nici unul din cei doi. Ar începe să fie o afacere cu debite şi credite, fără a se ajunge vreodată la un bilanţ.
Niciodată nu am considerat că eşti legat prin datorii de mine, fiule. Asta mi-ar fi amărît toţi anii pe care i-am petrecut împreună.
— Da, spuse Brandon, şi-şi reaminti cum încercase să-şi plătească datoria faţă de ferma T-ului încercuit, măsurînd proporţia exactă şi ce ieşise din asta. Acuma ştim despre ce e vorba. A fost o idee aiurea care mi-a intrat în cap şi mi-a rămas acolo.
— Ironia acestei chestii este că tînărul Buck Elliot a fost graţiat cu mulţi ani în urmă. De către Preşedinte. Mi-amintesc că am citit în ziare. Credeam că ţi-am spus atunci, dar poate că eram în Chicago şi tu erai pe tren. E atît de mult timp de-atunci.
— Da, spuse Brandon. Totu-i mort şi îngropat. Dar mă bucur pentru Buck.

Auzi uşa de la cuşete deschizîndu-se. Gail era în uşă. Veni către el : de data aceasta purta o rochie de bumbac înflorată. El se chinui să se ridice în picioare. Pe figura ei se vedea calmul lui Sam şi ceva din înţelepciunea şi înţelegerea lui Sam dar, cu toate acestea, pentru Brandon era un moment neplăcut. Nu se pregătise ce să-i spună, cînd va veni timpul s-o facă, astfel încît cuvintele îi veniră pe negîndite.

— Vreau doar să-ţi spun asta, Gail. Mai întîi i-am oferit lui Halliday posibilitatea să plece din oraş. Asta ar fi trebuit să fie codul meu pentru tine, dar el n-a acceptat. Cît despre ceea ce s-a-ntîmplat după, n-am avut de ales.

Auzi o altă uşă deschizîndu-se şi închizîndu-se, şi asta îl făcu să tresară. Sam părăsise vagonul. Brandon se simţi de parcă i-ar fi pierit orice sprijin ; parcă era prins într-o capcană şi era nesigur.

Gail spuse, cu o voce joasă.

— Kirk era destul de în vîrstă ca să fie interesant. Ştia să spună cuvintele pe care fata doreşte să le audă. Tata mi-a arătat că întotdeauna avusese necinstea în el. Ar fi fost un lucru trist pentru mine, să descopăr asta după Missoula. Cu toate astea, nu i-am dorit moartea. Mi se pare, Holt, că el a ales singur.

Chipul începu să-i tremure. Şi mi se pare că am fost îngrozitor de proastă.

Din nou acţiuni confederale. Ce sălbăticire îi făcea pe oameni ca măcar o dată în viaţă, să se agaţe de o idee greşită ? Căzuse şi el în păcatul ăsta, timp de şaptesprezece ani, parcă spusese.

— Nu trebuie să te gîndeşti la asta, Gail. Decît dacă doreşti tu s-o faci. Ea-şi scutură capul.

— Nu numai că am ales omul greşit, dar am fost şi încăpăţînată să-l am. Tata alesese pe altcineva

pentru mine şi mi-o spusese. Dar eu m-am încăpăţînat. Dacă măcar m-ar fi lăsat să te cunosc singură, s-ar fi putut ca lucrurile să fie altfel de la început.
— Pe mine ? Era cu adevărat uimit.
— Pe cine altcineva ar fi putut tata să aleagă ?
Asta-l făcu să nu mai poată spune nimic ; ştia doar cu precizie că pentru el, ea este femeia. Se întrebă cînd se îndrăgostise de ea în acest vagon, sau la întoarcerea de la cabana fermei Hashknife, sau în curtea din spatele sediului companiei, cînd îi oprise, pe ea şi pe Halliday. Se întrebă, totodată, cum de ştiuse asta de atîta timp şi totuşi, abia acum totul începea să-i fie clar, îşi aminti de florile preriei, pe care nu le văzuse pînă cînd nu înfloriseră de jur împrejurul său. Se simţea neîndemînatic şi nu ştia, ce să facă cu mîinile. În cele din urmă, spuse.
— Îmi pare rău c-am folosit pistolul la căsătorie. În ce mă priveşte, aş dori ca această căsătorie să rămînă valabilă. Dar dacă doreşti, poate fi anulată.
— Da, spuse ea. Asta-i ceea ce-mi şoptea şi soţia preotului. Dar mi-a mai şoptit ceva. Mi-a spus că dacă un bărbat riscă să folosească forţa pentru a obţine o fată, înseamnă că o doreşte foarte tare. Ea nu înţelesese că loialitatea ta faţă de Sam Whitcomb era cea care te-mpingea atunci. M-am tot gîndit la asta atunci. Cred c-aş dori o parte din această loialitate, Holt. Cred că mi-ar place să mă apere întotdeauna, indiferent ce s-ar întîmpla.
— Asta-nseamnă că... spuse el.
Ea se uită la el şi-i zîmbi.
— Mi-aduc aminte cum călăream către fermă, cu toţi oamenii după mine. Mi-aduc aminte cînd te-am văzut stînd cu Ellen pe verandă şi am ştiut că eşti

teafăr şi în viaţă. Şi mi-aduc aminte cum n-am vrut să mi se vadă pe faţă ce-am simţit în acel moment. O ultimă încăpăţînare, Holt ; o ultimă tresărire de mîndrie feminină.
El clătină din cap, gîndindu-se la toate şantierele care urmau să vină şi la distanţele imposibile, dar gîndindu-se, în acelaşi timp, la tabăra pe care o înveselise. Spuse.
— Nu-ţi pot oferi cine ştie ce viaţă.
— Sînt fiica lui Sam Whitcomb, spuse ea, aşa că n-o să mă simt străină pe un şantier. O să descoperi că îi semăn în multe privinţe, Holt, cîteodată spre necazul tău. Se apropia de el. Nu am ce să-ţi mai spun, nu am ce să-ţi mai ofer.
Acum era aproape de mîinile lui şi o trase către el. Buzele ei erau mai calde decît fuseseră în ziua nunţii ; o simţi cum îi răspunde întrutotul. Se întrebă ce cuvinte să spună, ce promisiuni să facă, dar îşi aminti înţelepciunea lui Sam Whitcomb, pe care-i trebuise atîta timp ca s-o descopere şi pentru sine. Viaţa nu trebuie să fie un lucru făcut din datorii şi obligaţii ; nu trebuie să aibă alte îndatoriri decît cele ale inimii. O strînse mai aproape, recunoscător şi tăcut, şi după un timp, auzi o uşă deschizîndu-se şi se întoarse să-l privească pe Sam.

SFÎRŞIT